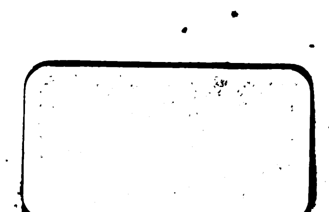

6000879973

AELII DIONYSII HALICARNASENSIS

RELIQUIAS

COLLEGIT ET ILLUSTRAVIT

Carolus Theophilus Philippus Schwartz.

TRAIECTI AD RHENUM,

APUD

KEMINK & FILIUM.

MDCCCLXXVII.

PRAEFATIO.

Nemo unquam paullo diligentius Photii Patriarchae Lexicon evolvit, quin singulas glossas inter se componens, mox animadverterit, quanta earum sit dissimilitudo et inaequalitas. Insunt multa tam inepta, tam foede corrupta, tam a sana ratione prorsus abhorrentia, ut liquido appareat aut ipsum Photium aut eius amanuensem, qui sententiae securus et alias res agens has sordes et quisquilias undique corraserit, ne suspicatum esse quidem, quid sibi vellent veteres et bonae notae Grammatici et Atticistae, quorum scrinia quam impudentissime compilaret. Huius farinae apud eum inveniuntur haud pauca et nauseam pariunt legentibus ita ut oleum et operam perdere videantur qui in his ineptiis emaculandis et recte interpretandis desudant viri docti. Iuxta haec alia se nobis offerunt, meliora quidem et minus inficeta, levia tamen et futilia, quae iam aliunde satis habemus perspecta neque multum desideraremus, si forte e codice evanuissent. Verumtamen praeter haec aut omnino ridicula et putida aut nugatoria et in-

sulsa, hic illic per totum opus dispositae, quantivis pretii comparent glossae, velut margaritae in sterquilinio emicantes, quarum prorsus diversa est ratio et natura. Propter has etiamnunc Photium magni facimus et cum delectatione quadam legimus; quidquid bonae frugis apud eum servatur et plurimum valet ad ipsos Veteres melius intelligendos mendisque tralaticiis et inveteratis liberandos, harum auctoribus prae ceteris debemus. Maximam partem succincte et sine fuco, neque tamen prorsus invenuste aut duriter sunt conscriptae; versantur in relatione et expositione earum rerum, quas 'nescire malum est'; variam et copiosam et elegantem doctrinam ubique referunt; produnt auctorem 'exemplaria Graeca nocturna versantem manu, versantem diurna' et his studiis paene immorientem. Quotquot apud Veteres, Atticos praesertim, nobiles exstitere vel poetae vel oratores vel philosophi vel denique historiarum scriptores, hos omnes sedulo lectitavit, horum omnium stilum, loquendi formulas, singula verba, quidquid unicuique esset proprium et peculiare, maxima industria et impenso studio annotavit; apud hos omnes quaecunque ei interpretationem requirere videbantur, erudite et diligenter explicuit et utilissimis Veterum testimoniis, undique petitis, corroboravit et illustravit. His tamen finibus singularis egregii viri nequaquam se continebat industria. Sanam Grammaticae rationem inprimis curabat. Quid probum et vere atticum et laudatissimorum scriptorum usu obsignatum esset, perpetuo quaerebat. Vitiosam aequalium συνήθειαν diligenter notabat et castigabat eique integram et incorruptam Atticorum ratio-

nem ex optimis fontibus haustam opponebat. Comicorum reliquiis, utpote quotidianum et domesticum et omnibus communem sermonem optime et copiosissime exhibentibus, summopere delectabatur; Cratinum, Eupolin, Aristophanem, Pherecratem, Teleclidem 'atque alios, quorum comoedia prisca virorum est', iterum atque iterum lectitando in sucum et sanguinem converterat. Neque tamen minus curae impendebat in Mediae et Novae Comoediae, quae dicuntur, primariis poëtis cognoscendis et illustrandis; praesertim omnium insignissimo, Menandro; cuius rei permagnus fragmentorum numerus, ex huius scriptis decerptus, certissimum est argumentum. Etiam Thucydidis, Xenophontis, Platonis eum fuisse studiosissimum, infra demonstrare conabimur. Iam haec affirmare nobis licet: si omnes hae, quas volumus, Glossae aut certe maior earum pars ad unum eundemque auctorem est referenda, quisquis ille fuit, optimis et eruditissimis Graeciae Grammaticis procul omni dubio est adnumerandus.

Nemo in his studiis vel mediocriter versatus ignorare possit quam egregie de Photii Lexico sint meriti duo viri clarissimi et doctrinae ubertate praesignes, Cobetus, patriae nostrae ornamentum illustrissimum et studiorum philologicorum antesignanus, et tali magistro dignus discipulus, Naberus; alter iis, quae in Mnemosyne praesertim ad Lexicographum emendandum et rectius interpretandum attulit; alter editione sua, quae superoribus omnibus tantopere antecellit, ut quamvis recens, Editio Princeps iure dici mereatur. Totum me ex his sapere, hos duces, hos magistros, hos auspices sequi, horum edictis et

placitis me obtemperare, libere fateor. Veniam, spero, habebunt quod, tali honore indignus, eorum vestigia, qua par est modestia premam et huic nobili ξυνωρίδι Pedasus aliquis adiungar funalis,

ὃς καὶ θνητὸς ἐὼν ἕπεθ' ἵπποις ἀθανάτοισιν.

Cobetus igitur et Naberus, cum penitus perspexissent multisque idoneis argumentis demonstravissent, quod iam antea innuerant viri Clarissimi Meinekius, Ritschelius, Mauricius Schmidt, totam Photianam syllogen, qualem nunc oculis subiectam habemus, mutilam sane et curtatam, ex alienis opibus fuisse conflatam ipsumque Patriarcham, furtivis nudatum coloribus, non tam scriptorem quam descriptorem esse habendum, diligentissime et summo acumine indagare coeperunt, quibusnam potissimum Grammaticis et Lexicographis vir trium literarum bona sua esset suffuratus. Quam ardua sit eiusmodi disquisitio, quantam sollertiam et perspicacitatem, quantam cautionem et vigilantiam omni tempore requirat, nemo non intelligit. Cuncta tamen obstacula Herculeus labor perrupit et superavit. Multa quidem supersunt, quae tamquam infirmo tibicine admodum incertis fulciuntur coniecturis; plura tamen adeo solidis superstructa sunt fundamentis, ut licet ars critica omnes machinas et turres admoveat, inconcussa et illaesa sint remansura.

'Quidquid sub terra est, in apricum proferet aetas'. Multa iam digito ostendere possis, longa oblivione evanida et ex hominum memoria elapsa, quae defoderunt et in lucem protulerunt viri docti. Sic is quoque, de quo nunc agimus, per multa saecula turpiter latuit, hic illic a summis viris, qui haec

reconditiora, ut ita dicam, studia attingebant, obiter memoratus, donec tandem felix ingenium et indefessus labor virorum cll. Cobeti et Naberi eum velut ex Orco ad superos retraxerunt. Intellexerunt enim et variis argumentis abunde demonstraverunt maximam partem earum praestantissimarum, quas supra memoravimus, glossarum deberi singulari doctrinae et strenuis laboribus Grammatici de literis Graecis, si quis alius, optime meriti: AELII DIONYSII HALICARNASENSIS.

Pauca sunt quae de Dionysio nobis innotuerunt. Neque mirari licet, cum tot et tanta nobilissima antiquitatis monumenta sine vestigio perierint, ita ut vix auctoris nomen salvum ad nos pervenerit, quod Grammatici memoriam, praestantissimi quidem, sed prae illis vix memoratu dignam, 'innumerabilis annorum series et fuga temporum' obscuraverit et tantum non exstinxerit. Ἕρμαιον potius ducamus quamvis lacera et exilia nobis esse servata. Ipsi Photio magnae gratiae sunt habendae, quod virum egregium cui magnam partem suae farraginis debuerat — neque tamen in Lexico usquam memoratur — lividae oblivioni eripuerit. In Bibliothecae enim Codice 152 (p. 99 b21 editionis Bekkerianae), commemorato Timaei libello περὶ τῶν παρὰ Πλάτωνι λέξεων, quod cum pulvisculo in suum opus transtulit, ita pergit:

Περιείχοντο δὲ τῷ αὐτῷ τεύχει καὶ Αἰλίου Διονυσίου Ἁλικαρνασσέως Ἀττικῶν ὀνομάτων τῆς πρώτης ἐκδόσεως λόγοι πέντε, ἀπὸ τοῦ ᾱ μέχρι τοῦ ω̄ τὰς Ἀττικὰς λέξεις κατὰ στοιχεῖον ἀναγράφοντες· Σκύμνῳ δὲ τὸ σύνταγμα προσφωνεῖ. χρησιμώτατος δ' ὁ πόνος οὗτος τοῖς τε ἀττικίζειν ἔχουσι φροντίδα

καὶ τοῖς τῶν Ἀττικῶν συγγράμμασιν ἐνομιλεῖν προαιρουμένοις. ὅσαι τε γὰρ ἐπιχωριάζουσι λέξεις τοῖς Ἀθηναίοις περί τε τὰς ἑορτὰς καὶ τὰς δίκας ἐντεῦθεν ἔστιν ἐκμαθεῖν· καὶ εἴ τι ἄλλο ἰδιοτρόπως αὐτοῖς λέγεται, οὐ χαλεπὸν εὑρεῖν, μάλιστα εἴ τις μὴ τοὺς τῆς πρώτης ἐκδόσεως μόνον τόμους διερευνῴη ἀλλὰ καὶ τῆς δευτέρας ἐκδόσεως, καὶ αὐτοὺς πέντε τόμους ὄντας καὶ ἀπὸ τοῦ ᾱ μέχρι τοῦ ω̄ τὰς Ἀττικὰς λέξεις περιέχοντας, ὅσαι γε τῇ προτέρᾳ οὐ συμπεριελήφθησαν ἢ περιελήφθησαν μέν, μαρτυρίαις δὲ ταῖς οὔσαις οὐκ ἐβεβαιώθησαν· ἐν γὰρ τῇ δευτέρᾳ ἐκδόσει πλατύτερόν τε καὶ ἀφθονώτερον αἱ μαρτυρίαι παρατέθεινται· ὧν εἴ τις τὰς δύο πραγματείας εἰς ἓν συναγαγεῖν σύνταγμα βουληθείη, χρησιμώτερόν τε τὸ φιλοτέχνημα ἐπιδείξει καὶ μετὰ ῥᾳστώνης ἐκτελέσει [1]).

Quae hic locus nos docet, praecipue sunt haece:

1. Fuit Aelius Dionysius quidam Grammaticus, Halicarnaso oriundus.

2. Scripsit Ἀττικῶν Ὀνομάτων λόγους πέντε, ordine alphabetico dispositos.

3. Dedicavit opus suum Scymno (homini aliunde ignoto).

4. Utilissimum est hoc opus, iudice Photio, iis qui Attice loqui cupiunt et Atticos scriptores penitus cognoscere sibi proposuerunt.

5. Amplectitur quaecunque Atticis et Atheniensibus sunt propria, inprimis quae cum rebus sacris et cum rebus forensibus sunt coniuncta; neque tamen res diversi argumenti inventu sunt difficiles.

6. Exstabat Photii aetate huius glossarii recensio duplex, hanc ad normam comparata, ut recentior,

---

1) Scripturae nulla fere est discrepantia. In fine fortasse praestaret ἂν ἐπιδείξειε (vel potius ἀποδείξειε) et ἐκτελέσειε. Sed nihil ad rem.

eundem librorum numerum amplectens, plurimas contineret glossas in prima editione omissas, aut glossis in priore editione nullis veterum testimoniis instructis, χρήσεις illas pretiosissimas, quibus initio caruissent, deinde subiungeret.

7. Auctor est Photius, ut duae recensiones, quarum altera est plenior et copiosior, in unum cogantur; opus haud ita arduum et Graecitatis studiosis utilissimum.

Videamus paullo accuratius de singulis.

Apud Suidam in v. Διονύσιος, haec leguntur: Διονύσιος, Ἀλεξάνδρου, Ἁλικαρνασσεύς, ῥήτωρ. καὶ παντοίως (e Porti coniectura; Codd. παντοῖος) λόγιος, γέγονε δὲ ἐπὶ Καίσαρος τοῦ Σεβαστοῦ, πρόγονος τοῦ ἐπὶ Ἀδριανοῦ γεγονότος Ἀττικιστοῦ. Vixit igitur noster Hadriani aetate, quo tempore plurimi doctissimi Grammatici et Rhetores floruerunt; proavum habuit celeberrimum illum Romanarum antiquitatum Scriptorem, quem biennio post victoriam Actiacam e patria Romam transmigrasse, ipsius verba in initio operis posita declarant.

Unde Suidas glossulam suam duxerit nemo, opinor, unquam expiscabitur; potest, ut ex ipso Photio, quem de Aelio verbo rettulisse non improbabilis est coniectura. Utut est, iam difficillima oritur quaestio de alio quodam Dionysio Halicarnassense, ab eodem Suida paullo ante his verbis commemorato: Διονύσιος Ἁλικαρνασσεύς, γεγονὼς ἐπὶ Ἀδριανοῦ Καίσαρος, σοφιστής, καὶ Μουσικὸς κληθεὶς διὰ τὸ πλεῖστον ἀσκηθῆναι τὰ τῆς μουσικῆς· ἔγραψε δὲ ῥυθμικῶν ὑπομνημάτων βιβλία κδ΄. Μουσικῆς ἱστορίας βιβλία λϛ΄· ἐν δὲ τούτοις αὐλητῶν καὶ κιθαρῳδῶν καὶ ποιητῶν παντοίων μέμνηται. Μουσικῆς παιδείας ἢ διατριβῶν βιβλία κβ΄. Τίνα μουσικῶς εἴρηται ἐν τῇ Πλάτωνος πολιτείᾳ, βιβλία ε΄.

Non cuiusvis esse inter paene innumeros Dionysios, qui aut rebus gestis aut scriptis apud veteres inclaruerunt, distinguere velle et suum cuique tribuere, documento esse possunt quae viro ceteroquin omni laude dignissimo, Ioanni Meursio, cum hoc ipsum temptaret, minus prospera acciderint. Meursius enim, qui de rebus egit paene infinitis et in nullo literarum angulo se hospitem esse probavit, tum de multis aliis argumentis 'singulares' composuit libellos, tum de variis Dionysiis [1]). Miramur hominis industriam; duodesexaginta huius nominis undique eruit, quorum opera recenset, aetatem diiudicat, merita illustrat. Addit de singulis veterum testimonia; detegit fragmentorum latibula. Cum tamen ponderosum volumen morae impatiens evolverem, nullus dubitans, quin multa ad meum argumentum spectantia inde auferrem, mox mirari coepi nusquam Aelii nomen comparere, iterum atque iterum evolvi, denique intellexi Dionysiorum, quotquot unquam fuerunt, paene principem in singulari de Dionysiis libello fuisse praetermissum. Quod portentosum videtur; sed prodigium illud alio prodigio cumulavit. Agit enim explicite de Dionysio Musico, adscripta Suidae, quam supra indicavimus, annotatione. Eiusdem verba citat de Dionysio ἀρχαιολογίας scriptore; sed nescio quo casu — talia molientibus fas est obrepere somnum — subsistit in voce γεγονότος; Ἀττικιστοῦ et atticistam ipsum omittit et rei securus telam suam pertexit. Itaque homo ille eru-

1) Vide Ioannis Meursii Opera ex Recensione Ioannis Lami. Vol V. p. 74 sqq. Praeterea de Dionysiis egerunt Is. Vossius et Fabricius in Bibl. Gr. IV. p. 405—413.

ditissimus, qui haec omnia sedulo collegerat et per multos menses animo versaverat, omnemque moverat lapidem ne abditissima quidem et minutissima eum laterent, imprudens illum praeteriit, qui paucis exceptis, omnes Dionysios in docta commentatione enumeratos longe longeque superat. Ipsum Atticistam, ut ita dicam, digitis tractat, calce premit; nihil ei subolet; Musici imagine falsus, Grammaticum elabi patitur.

Melius res cessit Ioanni Ionsio qui in libro doctissimo de scriptoribus Historiae Philosophicae, qui anno MDCCXVI Ienae prodiit, libri tertii capite octavo quinquaginta quinque recenset Dionysios, quorum agmen ducit 'Aelius Dionysius Halicarnassensis iunior', cuius Lexicon Rhetoricum ex Eustathio commemorat, laudata Suidae de Dionysii Musico annotatione. Existimavit igitur Dionysium Musicum et Aelium Dionysium Grammaticum unum eundemque fuisse. Non multum hac in re tribuendum Ionsio, qui paucis verbis et obiter hanc quaestionem attingit. Sed plurimum valere debet in tali argumento Ludolfi Kusteri iudicium, praestantissimi Suidae saeculo superiore editoris, quem eandem sententiam secutum esse invenio; plurimum inprimis Naberi, Viri Clarissimi, qui haec omnia quam diligentissime tractavit, opinio [1]). Non tamen omnem scrupulum mihi evellerunt. Naberus vix credibile ratus Dionysium quinque totos libros conscripsisse 'de iis, quae in Platonis Republica Musice dicta sunt', *Ἀττικῶν ὀνομάτων* excidisse inscriptionem quamvis dubitanter coniecit [2]). Sed levissimam hanc

---

1) Contra Musicum a Grammatico distinguere videtur Lobeck. Aglaoph. I. p. 352.

2) In Prolegomenis ad Photii Lexicon p. 24.

esse coniecturam ipse vir cl. sine dubio concedet; praesertim, cum nulla operum Grammaticorum praecedat mentio, cum ne verbo quidem indicatum sit, hunc Dionysium Musicum etiam studiis literariis et Rhetoricis operam dedisse? Neque de ipsa lectione prorsus constat; non ε', sed ἔτι legebatur in Editione Aldina, quod in ἑπτά mutandum esse suspicatur Meursius. Diligentissime quaerenti decem mihi contigit reperire locos, ubi Dionysii Musici excitatur memoria [1]). Quattuor apud Suidam (vv. Διονύσιος Ἁλικαρνασσεύς, Ἡρωδιανός, Παμφίλη, Σωτηρίδας); unus apud Steph. Byz. in v. Ὑδρέα (de Euage Hydriota, poëta comico, quem pastorem fuisse memorat Δ. εἰκοστῷ τρίτῳ τῆς Μουσικῆς ἱστορίας); unus apud Schol. Aristidis ed. Dindorf p. 537; quattuor apud Porphyrium in Commentario ad Claudii Plotemaei Harmonica [2]) p. 219 (Δ. ὁ μουσικὸς ἐν α' τῶν Ὁμοιοτήτων), 267, 269, 277 [3]). Nusquam tamen Aelii nomen additum inveni. Praeterea, si re vera tot libros [4]), tam amplos, tam copiosos de Musica conscripsisset, tantumque in hac arte profecisset, ut inde Musici cognomen nactus

1) Itaque paullo festinantius egit Naberus, scribens 'opera de Musica sine vestigio periisse'.

2) Edidit Ioannes Wallisius. Oxoniae MDCLXXXI.

3) Praeterea verisimillimum est Dionysium illum, quem Suidas in v. Ἀντιφάνης de poëtae patria scripsisse tradit, Dionysium fuisse Musicum, qui talia inprimis curabat. Quod Fr. Iacobsius in Anthol. Graeca Vol. XIII. p. 885 epigrammata nonnulla, partim Διονυσίου σοφιστοῦ inscripta partim anonyma, eidem tribuenda esse existimat, vereor ut cuiquam sit persuasurus.

4) Dionysium Musicum praeter libros a Suida laudatos etiam alios conscripsisse demonstrat locus Porphyrii modo citatus, ubi liber περὶ Ὁμοιοτήτων adducitur, cuius apud Suidam nulla exstat mentio.

esset; si tantum eius valuisset auctoritas, ut apud diversissimos auctores ad testimonium dicendum excitetur; num credibile videtur neque Photium, quem tanti Dionysium fecisse supra vidimus, neque Eustathium, qui toties eum memorat, ne uno quidem verbo de eius studiis Musicis fuisse dicturos? Nobis persuadebimus, unum eundemque virum modo Musicum, modo Atticistam fuisse cognominatum, praesertim cum in tanta multitudine Dionysiorum certissimis indiciis opus esset, ne diversi confunderentur? Nonne potius censebimus, cum ambo Dionysii essent, ambo Halicarnaso oriundi, ambo aetate suppares, illa cognomina iis indita fuisse ad alterum ab altero distinguendum? In tanta copia Dionysiorum, nihil impedit quominus statuamus, duos fuisse ex eadem patria ortos, qui eodem tempore vixerint suisque scriptis, de Musica alter, alter de Grammatica, memoriam et famam apud posteros sint consecuti.

Erant qui etiam historiae conscribendae Nostrum operam dedisse censerent. In Photii Bibliotheca Cod. 161 p. 104 a 12 ed. Bekker. Sopater Sophista tum ex aliis fontibus septimum Eclogarum librum hausisse dicitur tum ἐκ τῶν Αἰλίου Δίου περὶ Ἀλεξανδρείας. Δίου e codice Veneto restituit Bekkerus, ceteris summa constantia δι' οὗ exhibentibus, quod compendium nominis Dionysii esse perperam arbitratus, Αἰλίου Διονυσίου reposuit Andreas Schottus, quod probavit Hoeschelius. Putabant enim eundem designari, cuius mentio fit in Anonymi Scholio de Periplo Scylacis Caryandaei in Cod. Paris. N°. 443: Αἴλιος Διονύσιος ἐν τῷ περὶ Ἀλεξανδρείας βιβλίῳ πρώτῳ φησίν, ὅτι Δαρείῳ προσε-

φώνησε τὸ φρόντισμα. Ita enim vulgo haec legebantur [1]). Sed novissimus Geographicorum editor Carolus Mullerus [2]), Codice Parisino iterum excusso non Διονύσιος, sed Διός ibi scriptum invenit, quod, in auxilium vocato loco Photiano, in Δῖος mutandum esse perspexit. Quis tamen fuerit Dius iste aut quo tempore vixerit, ignoramus. Memoratur autem apud Flavium Iosephum [3]) Dius aliquis, Rerum Punicarum scriptor, quem eundem fuisse satis probabile videtur. Utut est, fabula ista de Aelio Dionysio Historico iam explosa est neque, censeo, unquam reviviscet.

Ex Herodoti patria nostrum originem duxisse, multi confirmant [4]). Sed facile iis carere possumus; testem enim nobis producere licet omnium fide dignissimum, ipsum Aelium Dionysium, apud Eustathium (p. 368. 29) de sua patria disserentem. Origine eius explicata, haec subiungit: οὐδὲν ἂν ἴσως κωλύοι καὶ ἐν Καρίᾳ εἶναί τινα Ἀττικὴν φωνὴν καὶ ἐν ταῖς Ἀθήναις Καρικήν, φωνὴν

---

1) Cf. Geogr. Graeci Minores ed. Io. Fr. Gail. Oxon. 1826. Vol. I. p. 234, de quo loco egit Dodwellius apud eundem p. 169; Hecataeus et Scylax ed. Clausen p. 255. Qui hunc locum praeterea attingit Iac. Gronovius in Dissertatione de Scylace p. 18 spurcissimis, ut solet, conviciis insectatur Editorem Anglicum, quod non statim perspexisset Aelium Dionysium eundem esse, qui apud Eustathium toties occurrat. Quae tamen ipse profert, non uno nomine sunt vitiosa.

2) Cf. Carol. Muller. Geographi Graeci Minores Vol. I. p. 33.

3) Cf. Ant. Iud. VIII. 5. 3; Contra Apion. I. 17.

4) Vd. Eustathium p. 228. 38; 1430. 37; Etym. M. p. 227. 36; Schol. Theocr. I. 12 (p. 6 a 37 ed. Dübner.); Schol. Hom. Il. O. 735 (p. 335 a 18 ed. Bekker.); Schol. Plat. Rep. V. 470 D; Hellad. in Photii Biblioth. p. 532 a 24; Boisson. Anecd. Gr. I. p. 413. Apud Eustathium bis Διονύσιος Αἴλιος appellatur (p. 207. 4; 735. 55); semel Αἴλιος (p. 421. 29).

'Αττικήν (addit Archiepiscopus) σεμνῶς εἰπὼν τὴν ἑαυτοῦ. Recte, ut videtur, e Praefatione operis haec desumpta esse statuit Cobetus. Videmus hominem, quem Halicarnasi vitam transegisse ex hoc loco coniicere licet, non sine iactantia quadam de patria sua loquentem. Dorismi, multo magis Carismi sui eum quam plurimum pudet et purum putum Atticum se probare conatur. Facile tamen ei ignoscimus, sicubi recordamur eiusmodi fastum cunctis eius aetatis magistris et magistellis fuisse communem; vulgus profanum et indoctum spernebant et detestabantur; se ipsos mediis Athenis natos esse existimabant, si quando λοῦσθαι pro λούεσθαι aut ὀμώμοκα pro ὤμοκα, quibus formis vitiosissimis tunc omnes utebantur, aut dixissent aut scripsissent. Sed ad Nostrum redeo. Ipsum cognomen Hadriani arguit aetatem [1]; accedit Suidae auctoritas. Hoc imperante quam maxime floruisse studia Grammatica et Rhetorica, omnibus est notissimum.

Libri titulus varie traditur [2]. Probabile tamen videtur fuisse qualem a Photio accepimus: 'Αττικῶν ὀνομάτων. Quae praeterea tradidit Patriarcha de ordine alphabetico et de numero librorum aliorum quoque testimoniis confirmantur. Non primae tantum, sed

1) Vide Piersoni Praef. ad Moeridem, p. 46, ubi enumerantur Aelius Aristides, Aelius Harpocration, Aelius Herodianus, Aelius Asclepiades, Aelius Theo Alexandrinus, Nostri fere aequales.

2) Apud Eustathium semel 'Αττικῶν 'Ονομάτων (p. 368. 29); quater λεξικόν (p. 84. 16; 341. 5; 396. 22; 801. 60); quater λεξικὸν ῥητορικόν (p. 239. 32; 455. 39; 1160. 16; 1220. 45); apud Eustath. ad Dion. Per. vs. 912 περὶ 'Αττικῶν λέξεων; apud Schol. Hom. O. 705 'Αττικῶν 'Ονομάτων; apud Schol. Hermog. in B. A. p. 1073 ἐκλογὴ τῶν 'Ονομάτων; apud Boisson. A. G. I. p. 411 περὶ λέξεων; apud eundem p. 413 περὶ χρήσεως 'Αττικῶν 'Ονομάτων.

etiam secundae literae ab Aelio rationem esse habitam, apparet e loco Eustathiano p. 772. 62, ubi memorat se non, ut vulgo scribitur χιλός apud Dionysium invenisse, sed χειλός, ὡς ἡ αὐτοῦ στοιχειακὴ ἀκολουθία βούλεται. De libri partitione conferendus est, quem iam laudaverunt Cobetus et Naberus, Schol. Hom. Il. O. 705: Διονύσιος δὲ ὁ Ἁλικαρνασσεὺς ἐν τετάρτῳ Ἀττικῶν Ὀνομάτων οὕτως ἔφη. Agit enim de interaspiratione ad vocem Φίλιππος. Eodem modo Pamphili Lexicon, quamvis ordine alphabetico dispositum, nonaginta quinque [1]) constabat libris. Quam vero rationem in hac Lexicorum distributione Glossographi sint secuti, difficillima est quaestio, de qua agere longum est et ab hoc proposito alienum.

De duplici operis recensione suspicionem protulit Naberus [2]) alteram editionem, quam plurima Photius amplexam esse testatur, quae in priore desiderarentur, re vera nihil aliud fuisse quam opus ipsum integrum et illibatum, quale e Nostri scriniis in lucem prodierit; illud more suo Grammaticastros excerpsisse et denuo edidisse, resectis maximam partem veterum testimoniis, quorum pretium ignorarent. Photium tamen, obesae naris hominem, cui huius fraudis nihil suboleret, duo lexica se legere ratum esse, cum re vera unum idemque esset, modo integrum, modo excerptum. Ingeniosius, ut mihi quidem videtur, quam verius. Fuerit sane homo stolidus Patriarcha Constantinopolitanus, quis unquam tanta fuit oscitantia, tanta ingenii imbecillitate et somnolentia, cui duos libros

---

1) Aut quinque et quadringentis? Adi M. Schmidtii Quaestt. Hesychianas p. 41.

2) Prolegg. p. 48.

quotidie diligenter et impenso studio evolventi, scrutanti, rimanti, excerpenti, componenti, coniungenti, nunquam in mentem venerit altero nihil aliud contineri quam alterius fragmenta et excerpta? Praeterea si quis operam dare vellet, ut ambae recensiones in unum cogerentur, utilissimum fore hunc laborem iudicat Patriarcha. Quam tamen utilitatem cuiquam praebere posset operi integro compendium superadditum? Fac tamen quam Photius priorem vocat editionem e superiore fuisse contractam, non utramque coniungere, sed posteriore tantum uti sani fuisset hominis, quippe quae omnes contineret glossas in priore neglectas aut parcius veterum *χρήσεσιν* exornatas. Quin etiam glossae duplices, triplices, interdum quadruplices, quas ex utraque Lexici recensione fluxisse novimus, luculenter ostendunt non modo secundam editionem prima fuisse pleniorem, sed etiam in nonnullis ab ea deflexisse. Unum certe adducere possum locum, unde liquido apparet Dionysium in altera editione nonnihil immutasse et correxisse. Apud Eustathium p. 1944. 6 legimus: *ἦν δέ, φησι* (Dionysius) *Ἐλαία πόλις ἐν Ἰταλίᾳ· ἐν μέντοι ἑτέρῳ ῥητορικῷ λεξικῷ γράφει, ὅτι Ἐλαία Αἰολὶς πόλις, Ἐλέα δέ ἐν Ἰταλίᾳ. καὶ ζητητέον* (addit Eust.) *ποία γραφὴ ἀκριβεστέρα ἐστίν.* [1]) In priore editione scripserat: *Ἐλαία: πόλις ἐν Ἰταλίᾳ*; sed postquam *αἱ δεύτεραι φροντίδες* eum meliora docuerunt, accuratius distinguit: *Ἐλαία (μὲν) Αἰολὶς πόλις, Ἐλέα δὲ ἐν Ἰταλίᾳ.* Descriptor haec immutata reliquisset; in hac *διορθώσει* ipsam auctoris agnoscimus manum.

Scymno librum fuisse inscriptum confirmat Eu-

---

1) Cf. etiam annotationem de voce *κλεισίον* (Eustath. p. 1957. 62).

stathius (p. 228. 38): ʼΑ. Δ. Ἁλικαρνασσεὺς ἐν οἷς γράφει πρὸς Σκύμνον. Hoc etiam fortasse indicio esse possit, eum in patria opus suum edidisse; si enim Romam commigrasset, non Graeco homini, sed Romano potius suum librum dedicasset. Sed haec non magni esse facienda ultro concedo.

Utrumque Lexicon usque ad Eustathii aetatem superfuit. Dolebant viri docti tantas opes interiisse. Nostro tamen tempore certo certius constat, bonam partem Aeliani operis αὐτολεξεί apud Photium, Suidam, Phrynichum, alios exstare. Doctissimi Atticistae memoriam instaurare, laborem resuscitare, honorem redintegrare, dummodo tali muneri non prorsus simus impares, aliquatenus nostrae diligentiae sit concessum!

Apud Eustathium, ut ab iis initium faciam, quae sine ullo dubio Nostro sunt reddenda, centies et undenonagies Aelii Dionysii nomen occurrit. Vocabula, de quibus agit, sunt haece:

1. ἄβρα (p. 1854. 17).
2. ἀβυρτάκη (p. 1854. 20).
3. ἀγαθοῦ δαίμονος (p. 1471. 32).
4. ἀγαθώτερος (p. 1384. 50).
5. ἀγγαρεύομαι (p. 1854. 31).
6. ἄγγαρος (p. 1854. 28).
7. ἀγγαροφορεῖν (p. 1854. 30).
8. ἀγείρειν (p. 1430. 37).
9. ἄγημα (p. 1399. 61).
10. ἄγνος (p. 1638. 10).
11. ἄγριαι στρουθοί (p. 228. 38).
12. ἄγριος ἔλαιος (p. 1944. 8).
13. ἀέλιοι (p. 648. 50).
14. ʼΑθηναῖαι (p. 84. 18).
15. αἰγίς (p. 603. 16).
16. αἱμασιά (p. 1851. 24).
17. αἴνειν (p. 801. 57).
18. ἄκασκα (p. 668. 28).
19. ἀκέανοι (p. 1528. 44).
20. ἀκέστρια (p. 1647. 58).
21. ʼΑκράγας (p. 1390. 50).
22. ἀλάβαστρον (p. 1161. 30).
23. ἀλήθεια (p. 1579. 26).
24. Ἁλικαρνασσός (p. 368. 29).
25. ἁλικράς (p. 1559. 50).
26. ἀλλὰ ἀλλʼ ἄναξ (p. 239. 20).
27. ἄλλος οὗτος Ἡρακλῆς (p. 589. 41).
28. ἄμβωνες (p. 1736. 48).
29. ἄμπωτις (p. 1716. 42).
30. ἀμφίκαυστις (p. 1446. 20).

31. ἀμφιτάπητες (p. 746. 39).
32. ἄνακοι (p. 1425. 59).
33. ἀνασεισίφαλλοι (p. 1413. 33).
34. ἀντήλια (p. 1562. 40).
35. ἀνύω (p. 1217. 1).
36. ἅπαν (p. 1434. 1).
37. ἀρδάνιον (p. 707. 35).
38. ἀρεστήρ (p. 1178. 52).
39. ἁρπάγη (p. 1390. 50).
40. ἀρρενικόν (p. 913. 57).
41. ἄσβολος (p. 1390. 50).
42. ἀστόξενος (p. 405. 37).
43. αὐθέντης (p. 1350. 34).
44. ἀχέτης (p. 1481. 52).
45. ἀχυρός (p. 1648. 30).
46. βαλβίς (p. 1404. 55).
47. βασίλεια (p. 1425. 25).
48. βατήρ (p. 1404. 57).
49. βῆ (p. 1721. 28).
50. βλόψ (p. 768. 13).
51. βουνός (p. 880. 30).
52. βριμοῦται (p. 1413. 32).
53. βυσσαύχην (p. 207. 4).
54. βῶλος (p. 1390. 50).
55. γάλως (p. 648. 26).
56. γέλοιος (p. 205. 43).
57. γένεια (p. 1257. 56).
58. γέρην (p. 231. 35).
59. γέρρον (p. 1924. 4).
60. γεώλοφον (p. 962. 16).
61. γρώνη (p. 1307. 23).
62. Δαῖρα (p. 456. 13; 648. 41).
63. δάπιδες (p. 1369. 43).
64. δένδρον (p. 396. 22).
65. δενδρυάζειν (p. 396. 27).
66. δεῦρο (p. 398. 29).
67. δημιουργός (p. 1825. 8.).
68. δημοῦσθαι (p. 901. 11).
69. διακυνοφθαλμίζεσθαι (p. 756. 61).
70. διαληκᾶσθαι (p. 1208. 42).
71. διαττᾶν (p. 749. 14).
72. Δίες (p. 1384. 46).
73. διέτης (p. 341. 4).
74. δίκορσον (p. 947. 28).
75. δίοπος (p. 203. 14).
76. δόναξ (p. 1165. 20).
77. δορίδες (p. 243. 6).
78. δορύξενος (p. 405. 38).
79. δοχμή (p. 1291. 43).
80. δωριάζειν (p. 957. 37).
81. ἔα (p. 1761. 51).
82. ἐγγλωττογάστορες (p. 1825. 15).
83. ἐγχέλεια (p. 1281. 36).
84. ἔγχελυς (p. 1281. 35).
85. ἐγχρίσαι (p. 1450. 35).
86. ἐδέατρος (p. 1403. 41).
87. ἐθάς (p. 1480. 12).
88. ἐθελοντής (p. 800. 30).
89. ἐθελω (p. 800. 28).
90. εἰθύφαλλος (p. 1413. 32).
91. εἴκοσι (p. 1417. 30).
92. εἰνατέρες (p. 648. 48).
93. εἶπον (p. 1435. 62).
94. εἰστρυπᾶν (p. 1532. 5).
95. εἶτα (p. 1158. 39).
96. ἐκτρυπᾶν (p. 1532. 5).
97. Ἐλαία (p. 1944. 6).
98. ἐλαίας (p. 1944. 6).
99. ἐλαολογεῖν (p. 1944. 6).
100. ἐμμέλεια (p. 1167. 19).
101. ἐμπαλασσόμενοι (p. 527. 18).
102. ἐν χρῷ κουρά (p. 1450. 32).
103. ἐξέχειν (p. 881. 42).
104. ἐξωμίς (p. 1166. 51).
105. ἐοργή (p. 219. 25).
106. ἐοργίζεσθαι (p. 219. 25.
107. ἐπακτροκέλης (p. 1871. 61).
108. ἐπίδεσμα (p. 1390. 50).
109. ἐπίπαστα (p. 1278. 55).
110. ἐρκάνη (p. 969. 1).

111. *ἔρκη* (p. 969. 1).
112. *ἔρμα* (p. 976. 32).
113. *ζμῆγμα* (p. 217. 28).
114. *ζμικρόν* (p. 217. 28).
115. *ζμινύη* (p. 217. 29).
116. *ζυγόν* (p. 1390. 50).
117. *ἦδος* (p. 1417. 18.
118. *ἡδυλισμός* (p. 1417. 18).
119. *ᾔθεος* (p. 1166. 34).
120. *ἤλεκτρα* (p. 1483. 30).
121. *ἤνεγκον* (p. 1435. 62).
122. *ἡνίοχοι* (p. 576. 41).
123. *Ἡράκλεια* (p. 338. 24).
124. *θαλάμαι* (p. 906. 50).
125. *θαλλός* (p. 1557. 32).
126. *θαλλοφόροι* (p. 1557. 35).
127. *θαμάξιον* (p. 1387. 5).
128. *θεμέλια* (p. 1390. 50).
129. *θεὸς θεός* (p. 258. 26).
130. *θίς* (p. 1390. 50).
131. *θόλος* (p. 1390. 50).
132. *θύμον* (p. 1390. 50).
133. *ἰατρός* (p. 859. 29).
134. *ἰδιόξενος* (p. 405. 36).
135. *ἰδύους* (p. 1158. 20).
136. *ἰλλώπτειν* (p. 206. 31).
137. *Ἴμβριοι* (p. 1222. 33).
138. *ἱμονιά* (p. 1453. 5).
139. *ἰνᾶσθαι* (p. 877. 12).
140. *ἱππάκη* (p. 916. 16).
141. *Ἰταλοί* (p. 1896. 50).
142. *ἰτέα* (p. 911. 62).
143. *καθημαξευμένως* (p. 1387. 5).
144. *κακκάβη* (p. 1390. 50).
145. *κάλη* (p. 1481. 52).
146. *κάλλαια* (p. 1278. 50).
147. *κάπραινα* (p. 1183. 18).
148. *καπρᾶν* (p. 1183. 18).
149. *κάρδακες* (p. 361. 39).
150. *καρδιώττειν* (p. 1508, 52).
151. *καρηβαρεῖν* (p. 1461. 25).
152. *καρηβοᾶν* (p. 1461. 26).
153. *κατὰ κόρρης* (p. 947. 26).
154. *κάχρυς* (p. 1845. 41).
155. *κέδρον* (p. 1390. 50).
156. *κελέοντες* (p. 884. 17).
157. *κῆπος* (p. 907. 40).
158. *κλείσιον* (p. 1957. 59).
159. *κόρρη* (p. 947. 26).
160. *κράστις* (p. 1220. 46).
161. *κρίβανος* (p. 1511. 12).
162. *κύξ* (p. 768. 12).
163. *Λακεδαίμων* (p. 249, 41).
164. *λεσβιάσαι* (p. 741. 14).
165. *Λέσβιον ᾠδόν* (p. 741. 15).
166. *λευκὴ στάθμη* (p. 1531. 63).
167. *λευκός* (p. 455. 37).
168. *λίβηθρὰ* (p. 1235. 58).
169. *λίγδος* (p. 1926. 52).
170. *λιμός* (p. 1390. 50).
171. *λυκοφιλίως* (p. 809. 42).
172. *μάγαρον* (p. 1387. 18).
173. *μαλακὸς κηρός* (p. 1710. 21).
174. *μάμμη* (p. 971. 20).
175. *μανδύας* (p. 1853. 60).
176. *μασταρύζειν* (p. 1496. 51).
177. *μεῖραξ* (p. 1390. 50).
178. *μέσαυλος θύρα* (p. 862. 16).
179. *μήκων* (p. 1390. 50).
180. *μόλυβδος* (p. 1340. 29).
181. *μυστίλαι* (p. 1476. 63).
182. *νεοττός* (p. 228. 44).
183. *νεῶνας* (p. 1562. 34).
184. *νὴ τόν* (p. 1450. 42).
185. *νῶτον* (p. 1390. 50).
186. *ξυρήκης* (p. 939. 12).
187. *ὅα* (p. 1828. 48).
188. *οἶσθα* (p. 1773. 30).
189. *οἶσον* (p. 1533. 57).
190. *ὀλίγον* (p. 1160. 17).

191. ὄμφαξ (p. 1390. 50).
192. ὄροφος (p. 1390. 50).
193. ὄττα (p. 964. 63).
194. ὀττεύεσθαι (p. 964. 63).
195. οὐδεὶς δυσώνης χρηστὸν ὀψωνεῖ κρέας (p. 455. 39).
196. οὐδὲν φρονεῖ δίκαιον ἐστυχὼς ἀνήρ (p. 455. 40).
197. πάλη (p. 898. 7).
198. παλλάκια (p. 1419. 50).
199. παρώπιον (p. 878. 45).
200. πασσυδί (p. 166. 18).
201. παστά (p. 1278. 55).
202. παῦ (p. 1408. 28).
203. παυσικάπη (p. 1280. 36).
204. παυσινύσταλον (p. 1493. 51).
205. πελιδνός (p. 735. 50).
206. πέντε (p. 1417. 31).
207. πόρπαξ (p. 905. 52).
208. πρόξενοι (p. 405. 36).
209. προπόλιος (p. 1330. 7).
210. προτέλεια (p. 881. 25).
211. προὔνεικος (p. 983. 47).
212. πτερνίς (p. 870. 27).
213. πτύον (p. 948. 19).
214. πυαρίτης (p. 1626. 7).
215. πύνδαξ (p. 948. 19).
216. πύος (p. 1626. 5).
217. ῥᾳδιουργία (p. 1509. 44).
218. ῥᾳδιουργός (p. 1509. 44).
219. ῥάξ (p. 1485. 58).
220. ῥινᾶν (p. 1822. 43).
221. ῥόφειν (p. 1430. 40).
222. ῥωπίζειν (p. 927. 59).
223. ῥωποπερπερήθρα (p. 927. 56).
224. ῥῶπος (p. 927. 54).
225. σακεύειν (p. 940. 18).
226. σάκος (p. 940. 18).
227. σηκός (p. 1625. 24).
228. σίαλον (p. 1625. 24).
229. σιγμός (p. 813. 44).
230. σιλλοῦν (p. 204. 25).
231. στάδιον (p. 1390. 50).
232. στρύχνος (p. 1390. 50).
233. στρωματόδεσμον (p. 1390. 50).
234. σῶς (p. 959. 42).
235. Τάρας (p. 1390. 50).
236. τάριχος (p. 1390. 50).
237. ταρροί (p. 1625. 18).
238. ταυρᾶν (p. 1183. 18).
239. τέμαχος (p. 1390. 50).
240. τευτάζειν (p. 968. 3).
241. τηθαλλαδοῦς (p. 971. 20).
242. τίτις (p. 229. 26).
243. τρυσίππιον (p. 1517. 8).
244. τύλη (p. 1390. 50).
245. ὕαλος (p. 1390. 50).
246. ὑπαντάξ (p. 1442. 3).
247. ὑπέρινος (p. 877. 12).
248. ὑποσακίζειν (p. 740. 22).
249. φάλαγξ (p. 924. 6).
250. φάρυγξ (p. 1390. 50).
251. φάσκωλος (p. 1446. 5).
252. φράτορες (p. 239. 32).
253. φράτρια (p. 239. 31).
254. χαμᾶζε (p. 999. 32).
255. χάραξ (p. 1390. 50).
256. χειλός (p. 772. 63).
257. χειμάρρους (p. 858. 41).
258. χιτών (p. 1166. 51).
259. χορδή (p. 421. 28).
260. χορτάζεσθαι (p. 383. 52).
261. χορταῖος (p. 1166. 53).
262. χοῦς (p. 1390. 50).
263. χύρρε (p. 1752. 31).
264. ψατάλλειν (p. 1914. 22).
265. ψύλλα (p. 1390. 50).
266. ᾠά (p. 1828. 38).
267. ὤζειν (p. 1279. 36).
268. ὤνευον (p. 862. 38).

269. ὠτεκάταξις (p. 1324. 37). 270. ὦτος (p. 561. 4).

Aelii annotationes ad haec vocabula cum Photio, ubique Codex Galeanus lacunosus est, cum Suida, cum Sexto Lexico Bekkeri, cum Phrynichi Σοφιστικῇ παρασκευῇ et cum eiusdem Ecloga, secundum editionem Lobeckianam, comparavi. Sequuntur quae ex communi fonte mihi fluxisse videntur:

1. ἅβρα (Suid.; B. A. p. 322. 12).
2. ἀβυρτάκη (Suid.; B. A. p. 323. 26).
3. ἀγαθοῦ δαίμονος (Suid.; B. A. p. 327. 61; 334. 4).
4. ἀγαθώτερος (Phryn. Lob. p. 92).
5. ἀγγαρεύομαι (B. A. p. 325. 6).
6. ἄγγαρος (Suid.; B. A. p. 325. 2, 13; cf. p. 455. 31).
7. ἀγγαροφορεῖν (B. A. p. 325. 10).
8. ἀγείρειν (B. A. p. 331. 14; Suid. v. ἀγύρτης).
9. ἄγημα (Suid.; B. A. p. 327. 26).
10. ἄγνος (Suid.; B. A. p. 324. 15.).
11. ἄγριαι στρουθοί (Suid. v. στρουθός).
12. ἄγριος ἔλαιος (B. A. p. 339. 28).
13. Ἀθηναῖαι (Suid.).
14. αἰγίς (Suid.; B. A. p. 354. 4).
15. αἱμασιά (Suid.; B. A. p. 356. 6).
16. αἰνεῖν (B. A. p. 360. 32).
17. ἄκασκα (B. A. p. 371. 1).
18. ἀκέανοι (Suid.; B. A. p. 371. 7).
19. ἀκέστρια (Phot. v. ἠπήτην; B. A. p. 364. 8. 15; Phryn. Lob. p. 91).
20. ἀλάβαστρον (Suid.; B. A. p. 374. 6).
21. ἀληθεία (Phot. v. εὐκλεία).
22. ἄλλος οὗτος Ἡρακλῆς (Suid.).
23. ἄμβωνες (Phryn. Bekk. p. 12. 3).
24. ἀμφιτάπητες (Suid. v. ἀμφίταποι; B. A. p. 389. 15).
25. ἀνύω (Suid.; B. A. p. 411. 28; Phryn. Bekk. p. 14. 17).
26. ἅπαν (Suid.; B. A. p. 416. 11).
27. ἀρδάνιον (Suid.; B. A. p. 441.30).
28. ἀρεστήρ (Suid.; B. A. p. 443. 32).
29. ἁρπάγη (B. A. 446. 10).
30. ἄσβολος (Suid.; B. A. p. 450. 32; Phryn. Bekk. p. 17. 22; Phryn Lob. p. 113).
31. ἀστόξενος (Phot. v. ἰδιόξενος; B. A. p. 456. 5).
32. αὐθέντης (Suid.; B. A. p. 463. 4; Phryn. Bekk. p. 15. 9; Phryn. Lob. p. 120).
33. ἀχυρός (Phryn. Bekk. p. 7. 21).
34. βασίλεια (Phryn. Lob. p. 225).
35. βατήρ (Suid.).
36. βῆ (Suid.).
37. βουνός (Phryn. Lob. p. 355).
38. βριμοῦται (Suid.; Phryn. Bekk. p. 30, 31).
39. βυσσαύχην (Suid.).
40. βῶλος (Phryn. Bekk. p. 30. 22 (?); Phryn. Lob. p. 54).
41. γέλοιος (Suid).
42. γένεια (Suid.).
43. γέρρον (Suid.; Phryn. Bekk. p. 33. 25).
44. γεώλοφον (Suid.).
45. δάπιδες (Suid.; Phot. v. τάπητες).
46. δενδρυάζειν (Suid.).
47. δημοῦσθαι (Suid.).
48. διακυνοφθαλμίζεσθαι (Phot. v. κυνο-

φθαλμίζεται; Phryn. Bekk. p. 48. 31).
49. διαττᾶν (Suid.).
50. δίκορσον (Phryn. Lob. p. 233).
51. δίοπος (Suid.).
52. δορύξενος (Phot. v. ἰδιόξενος).
53. δωριάζειν (Suid.).
54. ἐγγλωττογάστορες (Suid.).
55. ἐδέατρος (Suid.).
56. ἐθάς (Phot. v. ἠθάς).
57. εἰςτρυπᾶν (Suid.).
58. εἶτα (Phryn. Lob. p. 124).
59. ἐκτρυπᾶν (Suid.).
60. ἐμμέλεια (Suid.).
61. ἐν χρῷ κουρά (Suid.; Phryn. Lob. p. 60).
62. ἐξέχειν (Suid.).
63. ἐπακτροκέλης (Suid.).
64. ἐπίδεσμα (Phryn. Lob. p. 292).
65. ἐρκάνη (Phot.).
66. ζυγόν (Phot.).
67. ἡδυλισμός (Phot.).
68. ᾔθεος (Phot.).
69. ἤλεκτρα (Phot.).
70. ἤνεγκον (Phryn. Bekk. p. 41. 28).
71. ἡνίοχοι (Phot.).
72. Ἡράκλεια (Phot. v. Ἡρακλεώτης λίθος).
73. θαλάμαι (Phot.).
74. θαλλός (Phot.).
75. θαλλοφόροι (Phot.).
76. θόλος (Phot.).
77. ἰδιόξενος (Phot.).
78. ἰδύους (Phot.).
79. ἰλλώπτειν (Phot.).
80. Ἴμβριοι (Phot.).
81. ἱμονιά (Phot.).
82. ἰνᾶσθαι (Phot.).
83. ἱππάκη (Phot.).
84. ἰτέα (Phot.).
85. κακκάβη (Phot.; Phryn. Lob. p. 427).
86. κάλη (Phot. v. κεκάληκας (?); Phryn. Bekk. p. 47. 20).
87. κάλλαια (Suid.).
88. καπρᾶν (Phot.).
89. κάρδακες (Phot.).
90. καρδιώττειν (Phot.).
91. καρηβαρεῖν (Phot.).
92. καρηβοᾶν (Phot.).
93. κατὰ κόρρης (Phryn. Lob. p. 175; Suid. v. ἐπὶ κόρρης).
94. κάχρυς (Phot.).
95. κέδρον (Phot.).
96. κελέοντες (Phot.).
97. κῆπος (Phot.).
98. κράστις (Suid.).
99. κρίβανος (Phot.; Phryn. Lob. p. 179).
100 Λακεδαίμων (Phot.).
101. λεσβιάσαι (Phot.).
102. Λέσβιον ᾠδόν (Phot.).
103. λίβηθρα (Phot.).
104. λίγδος (Phot.).
105. λιμός (Phot.; Phryn. Lob. p. 188).
106. λυκοφιλίως (Phot.).
107. μάγαρον (Phot.).
108. μάμμη (Phot.; Phryn. Lob. p. 133).
109. μανδύας (Phot.).
110. μασταρύζειν (Phot.).
111. μεῖραξ (Phryn. Lob. p. 212).
112. μέσαυλος θύρα (Phot. v. μεσαύλιον; Lob. Phryn. p. 195).
113. μυστίλαι (Phot.).
114. νεοττός (Phot.).
115. νεῶνας (Phot.)
116. νὴ τόν (Phot. v. μὰ Δία et ναὶ μὰ Δία).
117. νῶτον (Phot.; Phryn. Lob. p. 290).

118. ξυρήκης (Phot.).
119. ὅα (Phot.).
120. οἶσθα (Phot.).
121. ὄμφαξ (Phryn. Bekk. p. 56. 10; Phryn. Lob. p. 54).
122. ὄττα (Phot.).
123. ὀττεύεσθαι (Phot.).
124. οὐδεὶς δυσώνης χρηστὸν ὀψωνεῖ κρέας (Phot.).
125. οὐδὲν φρονεῖ δίκαιον ἐστυκὼς ἀνήρ (Phot.).
126. παλλάκια (Phot. v. παλλακόν?).
127. πασσυδί (Phot.).
128. παρώπιον (Phot.).
129. παστά (Phot.).
130. παῦ (Phot.).
131. παυσικάπη (Phot.).
132. πελιδνός (Phot.).
133. πέντε (Phot. v. πεντέπηχυ; Phryn. Lob. p. 412).
134. πόρπαξ (Phot.).
135. πρόξενος (Phot. v. ἰδιόξενος).
136. προὔνεικος (Phot.).
137. πτερνίς (Phot.).
138. πτύον (Phot. v. πτέον).
139. πύνδαξ (Phot.).
140. πύος (Phot.).
141. ῥᾳδιουργία (Phot.).
142. ῥᾳδιουργός (Phot.).
143. ῥάξ (Phot.; Phryn. Lob. p. 75).
144. ῥινᾶν (Phot.).
145. ῥῶπος (Phot.; Phryn. Bekk. p. 61. 31).
146. σακεύειν (Phot.).
147. σάκος (Phot.; Phryn. Lob. p. 257).
148. σηκός (Phot.).
149. σιλλοῦν (Phot.).
150. στάδιον (Phot.).
151. στρωματόδεσμον (Phryn. Lob. p. 401).
152. σῶς (Phot. vv. σᾶ et σῷ).
153. ταρροί (Phot.).
154. τηθαλλαδοῦς (Phot.; Phryn. Bekk. p. 65. 30; Phryn. Lob. p. 299).
155. τίτις (Phot.).
156. τρυσίππιον (Phot.).
157. τύλη (Phot.).
158. ὕαλος (Phot.; Phryn. Lob. p. 309).
159. ὑπέρινος (Phot.; Phryn. Bekk. p. 69. 15).
160. ὑποσακίζειν (Phot.; Phryn. Bekk. p. 68. 30).
161. φάλαγξ (Phot.).
162. φάρυγξ (Phot.).
163. φάσκωλος (Phot. v. φασκώλιον).
164. χάραξ (Suid.; Phryn. Bekk. p. 72. 1; Phryn. Lob. p. 61).
165. χορταῖος (Suid.).
166. ψατάλλειν (Phryn. Bekk. v. ἀναψαθάλλειν, p. 9. 6; Suid.).
167. ψύλλα (Phot.; Phryn. Lob. p. 332).
168. ᾤα (Phot.).
169. ὤζειν (Phot.).
170. ὤνευον (Suid.; Phryn. Bekk. p. 57. 21).
171. ὠτακάταξις (Suid.).
172. ὦτος (Suid.).

Has glossas CLXXII, quemadmodum apud scriptores supra laudatos exstant, cum Eustathianis, cum iis igitur, quae Dionysio nominatim tribuuntur, iterum comparavi et in quattuor partes divisi. Prima classis eas continet glossas, quae aut totidem verbis

apud utrosque leguntur aut tam leniter inflexa et commutata, ut ne punctum temporis quidem, quin ex eodem fonte manaverint, dubitare quis possit. Altera annotationes exhibet, quae in Παρεκβολαῖς brevius, tertia, quae ibidem plenius scriptae inveniuntur. In quartam denique eas relegavi glossas, quarum tam diversa apud Eustathium et apud ceteros est facies, ut, nisi aliunde indicia et argumenta accedant, de communi origine primo obtutu nihil statuere audeas.

Primae classis glossae sexaginta duo:

1. ἀγαθοῦ δαίμονος.
2. ἀγαθώτερος.
3. ἀγγαρεύομαι.
4. ἀγγαροφορεῖν.
5. ἀστόξενος.
6. αὐθέντης.
7. βατήρ.
8. βυσσαύχην.
9. βῶλος.
10. δίοπος.
11. δορύξενος.
12. δωριάζειν
13. ἐγγλωττογάστορες.
14. ἐδέατρος.
15. εἰςτρυπᾶν.
16. εἶτα.
17. ἐκτρυπᾶν.
18. ἐν χρῷ κουρά.
19. ἐπίδεσμα.
20. ἐρκάνη.
21. ἡδυλισμός.
22. ἡνίοχοι
23. θαλάμη.
24. θαλλοφόροι.
25. ἰδιόξενος.
26. ἰλλώπτειν
27. Ἴμβριοι.
28. ἰνᾶσθαι.
29. ἱππάκη.
30. κάλη.
31. καρηβοᾶν.
32. κελέοντες.
33. κυνοφθαλμίζεσθαι.
34. λίγδος.
35. λιμός.
36. μυστίλαι.
37. νὴ τόν.
38. ξυρήκης.
39. ὄα
40. ὄττα.
41. ὀττεύεσθαι.
42. οὐδεὶς δυσώνης χρηστὸν ὀψωνεῖ κρέας.
43. οὐδὲν φρονεῖ δίκαιον ἐστυκὼς ἀνήρ.
44. παστά.
45. παῦ.
46. πελιδνός.
47. πέντε.
48. πρόξενος.
49. πτερνίς.
50. πτύον
51. πύνδαξ.
52. ῥᾳδιουργία.
53. σακεύειν
54. τηθαλλαδοῦς.

55. τύλη.
56. ὑπέρινος.
57. φάρυγξ.
58. χάραξ.
59. χορταῖος.
60. ὤνευον.
61. ὠτοκάταξις.
62. ὦτος.

Secundae classis glossae quadraginta quattuor:

1. ἅβρα.
2. ἀβυρτάκη.
3. ἄγγαρος.
4. ἄγριος ἔλαιος.
5. Ἀθηναῖαι.
6. αἰγίς.
7. αἱμασιά.
8. ἄκασκα.
9. ἀλάβαστρον.
10. ἄλλος οὗτος Ηρακλῆς.
11. ἀνύω.
12. ἄπαν.
13. ἄσβολος.
14. βῆ.
15. βουνός.
16. βριμοῦται.
17. ἐξέχειν.
18. ἐπακτροκέλης.
19. ζυγόν.
20. θόλος.
21. κακκάβη.
22. καρδιώττειν.
23. κέδρον.
24. Λακεδαίμων.
25. λεσβιάσαι.
26. λίβηθρα.
27. μάγαρον.
28. μασταρύζειν.
29. μεῖραξ.
30. νῶτον.
31. οἶσθα.
32. ὄμφαξ.
33. πασσυδί.
34. πραΰνεικος.
35. ῥᾳδιουργός.
36. ῥάξ.
37. σηκίς.
38. στάδιον.
39. ταρροί.
40. ὕαλος.
41. φάλαγξ.
42. φάσκωλος.
43. ψύλλα.
44. ᾠα.

Tertiae classis glossae una et quadraginta:

1. ἄγνος.
2. αἴνειν.
3. ἀκέανοι.
4. ἀκέστρια.
5. ἀληθεία.
6. ἀρεστήρ.
7. γέλοιος.
8. γεώλοφον.
9. δάπιδες.
10. δενδρυάζειν.
11. δημοῦσθαι.
12. διαττᾶν.
13. ἐμμέλεια.
14. ᾕθεος.
15. ἤλεκτρα.
16. ἤνεγκον.
17. Ἡράκλεια.
18. ἰδύους.
19. ἱμονιά.
20. ἰτέα.

21. καπρᾶν.
22. κάλλαια.
23. καρηβαρεῖν.
24. κάχρυς.
25. κῆπος.
26. κράστις
27. κρίβανος.
28. Λέσβιον ᾠδόν.
29. λυκοφιλίως.
30. νεῶνες.
31. παρώπια.
32. παυσικάπη.
33. πόρπαξ.
34. ῥινᾶν.
35. ῥῶπος.
36. σάκος.
37. σιλλοῦν.
38. σῶς.
39. τρυσίππιον.
40. ὑποσακίζειν.
41. ὤζειν.

Quartae classis glossae viginti quinque:

1. ἀγείρειν.
2. ἄγημα.
3. ἄγριαι στρουθοί.
4. ἄμβωνες.
5. ἀμφιτάπητες.
6. ἀρδάνιον.
7. ἁρπάγη.
8. ἀχυρός.
9. βασίλεια.
10. γέρρον.
11. δίκορσον.
12. ἰθάς.
13. θαλλός.
14. κάλλαια.
15. κάρδακες.
16. κατὰ κόρρης.
17. μάμμη.
18. μανδύας.
19. μέσαυλος θύρα.
20. νεοττός.
21. παλλάκια.
22. πύος.
23. στρωματόδεσμον.
24. τίτις.
25. ψατάλλειν.

Cuiusque generis aliquot subiungam specimina.

I. Apud Eustathium (p. 1403. 41) legitur:

ἐδέατρος· τὸ μὲν ὄνομα Ἑλληνικόν, ἡ δὲ χρεία Περσική. ἦν δὲ προγεύστης προεσθίων τοῦ βασιλέως εἰς ἀσφάλειαν. ὕστερον δὲ ἐνομίσθη ἐδέατρον καλεῖν τὸν ἐπιστάτην τῆς ὅλης διακονίας καὶ παρασκευῆς.

Apud Suidam in voce:

ἐδέατρος· τὸ μὲν ὄνομα Ἑλληνικόν, ἡ δὲ χρεία Περσική. ἦν δὲ προγεύστης τὸ πρῶτον καὶ προήσθιεν τοῦ βασιλέως εἰς ἀσφάλειαν. ὕστερον δὲ ἐνομίσθη ἐδέατρον καλεῖν τὸν ἐπιστάτην τῆς ὅλης διακονίας καὶ παρασκευῆς.

Vides Suidam vel potius Photium, cuius scrinia Suidas compilavit, *τὸ πρῶτον* inseruisse, in ceteris ne uno quidem verbo mutato.

Apud Eustathium (p. 576. 41):

ἡνίοχοι· Ἀθήνησι τάγμα ἦν ἀξιόλογον· κατελέγοντο γὰρ οἱ εὐπορώτατοι ἁρματοτροφήσοντες.

Apud Photium in voce, primis verbis omissis:

ἡνίοχοι· οἱ εὐπορώτατοι Ἀθήνησι κατελέγοντο ἁρματοτροφήσοντες ὥσπερ οἱ ἱππεῖς.

Apud Eustathium (p. 999. 32):

χάραξ· τὸ τῆς ἀμπέλου ὑπόστημα, θηλυκῶς· τὸ χαράκωμα τοῦ στρατοπέδου, ἀρρενικῶς.

Apud Phryn. Bekk. p. 72. 1:

χάραξ· θηλυκῶς, ἐπὶ τοῦ τῆς ἀμπέλου στηρίγματος· τὸ μέντοι χαράκωμα ἀρρενικῶς, ὁ χάραξ.

II. Apud Eustathium (p. 603. 16):

αἰγίς· τὸ ἐκ τῶν στεμμάτων δίκτυον.

Apud Grammaticum Bekkeri (p. 354. 4):

αἰγίς· τὸ ἐκ τῶν στεμμάτων πλέγμα· καὶ τὸ διάστεμμα τῶν πεπλεγμένων δικτύων· καὶ τὸ Διὸς ὅπλον· καὶ ἀνέμου συστροφή, ἣν καὶ καταιγίδα καλοῦσι· καὶ θώραξ· καὶ ἡ ἐν ταῖς πεύκαις οὐλότης.

Vides alterum altero multo esse pleniórem.

Apud Eustathium (p. 1390. 53):

ἄσβολος· θηλυκῶς.

Apud Grammaticum Bekkeri (p. 450. 32):

ἄσβολος· θηλυκῶς, ἡ ἄσβολος· οὐδὲ γὰρ ἀρρενικῶς ὁ ἄσβολος. Ἀριστοφάνης ἐν Θεσμοφοριαζούσαις·

τὰ πλεῖστα γάρ
ἀποπεπώνηκας· φεῦ, ἰοὺ τῆς ἀσβόλου.

Eustathius *χρῆσιν* a Dionysio adscriptam resecuit, Grammaticus servavit.

Apud Eustathium (p. 1871. 61):

ἐπακτροκέλης· πλοῖον λῃστρικόν.

Apud Suidam in voce:

ἐπακτροκέλης· πλοῖον λῃστρικὸν μεταξὺ ἐπακτρίδος καὶ κέλητος, ἅπερ καὶ αὐτὰ πλοιάριά ἐστιν.

Apud Eustathium (p. 1390. 55):

στάδιον· τὰ στάδια καὶ οἱ στάδιοι.

Apud Photium in voce:

στάδια καὶ σταδίους· ἑκατέρως λέγουσιν· ὁ Θουκυδίδης δὲ σταδίους ὡς ἐπὶ τὸ πᾶν· ἅπαξ δὲ μόνον στάδια εἴρηκεν ἐν ζ'. ἐν γὰρ τῷ πρόσθεν ἐπὶ πολλὰ στάδια μέλλων ἰέναι.

III. Apud Eustathium (p. 801. 57):

αἴνειν· τὸ ἀναδεύειν καὶ ἀνακινεῖν τὰς κριθὰς ὕδατι φύροντα. Φερεκράτης·

νῦν ἐπιχεῖσθαι τὰς κριθὰς δεῖ, πτίττειν, φρύγειν, ἀναβράττειν, αἴνειν.

Apud Grammaticum Bekkeri (p. 360. 32):

αἴνειν· τὸ ἀναδεύειν καὶ ἀνακινεῖν τὰς κριθὰς ὕδατι φυρῶντα.

Modo videbamus Grammaticum *χρῆσιν* ab Eustathio resectam adscripsisse. Nunc plane contrarium accidit. Eustathius adscribit, Grammaticus omittit.

Apud Eustathium (p. 911. 62):

ἰτέα· ἀσπίς. Ἀριστοφάνης·

ἀνὴρ πεδήτης ἰτέαν ἐνημμένος.

Apud Photium in voce:

ἰτέας· τὰς ἀσπίδας.

Apud Eustathium (p. 1822. 43):

ῥινᾶν· τὸ ἐξαπατᾶν ὅτι δηλαδὴ αἱ ῥῖνες ἐξαπατήσουσι (τῶσι τὴν?) κύνα. Μένανδρος· ἐγώ γ' ἐπίσταμαι ῥινᾶν.

Apud Photium in voce:

ῥινᾶν· ἐξαπατᾶν· οὕτω Μένανδρος.

IV. Apud Eustathium (p. 1399. 61):

ἄγημα· παρὰ Μακεδόσι τάγμα ἀπόλεκτον ἱππέων καὶ ὁπλιτῶν.

Apud Grammatieum Bekkeri (p. 327. 26):

ἄγημα· τὸ προῖὸν τοῦ βασιλέως τάγμα ἐλεφάντων καὶ ἵππων καὶ πεζῶν· οἱ δὲ τὸ ἄριστον τῆς Μακεδονικῆς συντάξεως.

Discrimen tantum est, ut de utriusque glossae affinitate dubitare possis, licet aliqua sit verborum similitudo.

Apud Eustathium (p. 1278. 50):

κάλλαια· παρὰ τῷ κωμικῷ οἱ πώγωνες τῶν ἀλεκτρυόνων καὶ τὰ ἐν τῇ αὐτῶν οὐρᾷ πτερά.

Apud Photium in voce:

κάλλαια· τὰ τῶν ἀλεκτρυόνων γένεια.

Itaque subtractis quinque et viginti quartae classis glossis, e ducentis et septuaginta, quas apud Eustathium deprehendimus, restant centum quadraginta septem, quas ex Aeliano opere in Photii aut Suidae Lexica, in Phrynichi Praeparationem Sophisticam aut in eiusdem Eclogam, aut denique in Anonymi συναγωγὴν λέξεων χρησίμων ἐκ διαφόρων σοφῶν τε καὶ ῥητόρων πολλῶν fluxisse novimus, atque ita novimus, ut nullus dubitationi relictus sit locus. Atqui, si ex his glossis, temere et ut casus ferebat, per vastum Eustathii opus hic illic dispersis, tantam messem colligere nobis contigit, qualem totam segetem fuisse iure exspectamus? Nonne centies uberiorem et locupletiorem? Neque, si quid video, spem nostram fefellit eventus.

Ipsa ratio, quam secuti sumus in glossis Eustathianis indagandis et cum aliis comparandis, indicio esse debet, quemadmodum reliquae etiam, apud va-

rios scriptores, lexicographos praesertim, celato auctoris nomine, adhuc delitescentes, in lucem protrahi et Dionysio restitui possint. Si unus tantum Grammaticus Nostri scrinia compilasset, actum esset omnino de nostra industria neque unquam sua recuperare Aelius potuisset. At bonum factum, quod tota cohors in tam opimam praedam avide se coniecerit. Nunc, ut ita dicam, singulos in ius rapimus atque alterius confessione alterum furti arguimus. Novimus, ut hoc utar, Photium in Lexico pangendo nequaquam adhibuisse Phrynichum. Unde igitur tanta tot locis inter utrumque convenientia et similitudo? Neuter de suo sapit. Uterque tertium describit, haud raro ipsum Dionysium.

Eorum, qui multa e Dionysio hauserunt, agmen ducit Phrynichus; sequuntur Moeris, Herodianus, collector λέξεων χρησίμων, Antiatticista qui vulgo dicitur, Ammonius, Helladius; agmen claudunt Photius, Suidas, Etymologus Magnus.

De his omnibus tam copiose et tanta cum sagacitate disputavit Naberus in Prolegomenis Lexici Photiani, ut operam perdere me intelligam, si post eum de hoc argumento agam, quod longum et continuum requirit studium ingeniumque ad hos nodos solvendos ipsa natura feliciter factum et adaptatum.

De scriptoribus, qui in glossis Aelianis apud Eustathium laudantur, haec observavi.

Homerus ter laudatur in vv. δημιουργός, κλείσιον, σιγμός.

Herodotus ter in vv. αἰμασιά, εἶτα, σακεύειν.

Eupolis semel in v. τρυσίππιον.

Cratinus ter in vv. ἄκκασκα, βῆ, Λακεδαίμων.

Plato Comicus semel in v. Φάλαγξ.

Pherecrates quinquies in vv. αἴνειν, ἀκέχνοι, δάπιδες, καρηβαρεῖν, πάλη.

Theopompus Comicus semel in v. ἀβυρτάκη.

Aristophanes ter decies in vv. ἀληθεία, εἶπον, ἐξέχειν, ἤλεκτρα, ζμινύη, ἰτέα, κάλλαια, ὀττεύεσθαι, πύος, σῶς (bis), ὑπαντάξ, χιτών.

Menander septies in vv. ἀκέστρια, ἀλάβαστρον, βασίλεια, ἠδυλισμός, λυκοφιλίως, ῥινᾶν, χιτών.

Alexis semel in v. ἰάτραινα.

Philemon semel in v. βουνός.

Euripides bis in vv. εἶπον et σῶς.

Thucydides novies in vv. ἐμπαλασσόμενοι, ἐν χρῷ κουρά, κῆπος, μήκων, πασσυδί, πελιδνός, σιγμός, σῶς, ὤνευον.

Xenophon bis in vv. δένδρον, ῥᾳδιουργία.

Plato ter in vv. ἄγνος, δημοῦσθαι, σιγμός.

Demosthenes semel in v. ῥῶπος.

Praeterea de Ionica dialecto agunt glossae novem: αἱμασιά, ἀντήλια, ἕα, εἶτα, ζμικρόν, νεῶνες, οἶσον, ὀλίγον, Φράτρια.

De accentu octo: γέλοιος, διέτης, δόχμη, θαλάμη, θαλλός, κλείσιον, ξυρήκης, χαμᾶζε.

De spiritu tres: ἀνύω, ἦδος, θαμάξιον.

De quantitate quinque: ἀληθεία, ἄμπωτις, ἅπαν. κάχρυς, κλείσιον.

De varia scriptura triginta: ἀλάβαστρον, ἀρρενικόν, ἀχέτης, Δαῖρα, δάπιδες, ἐθάς, ἐθέλω, εἰθύφαλλος, εἶπον, ἐλαία, ἦθεος, ζμικρόν, θαλλός, κάλη, κράστις, κρίβανος, μάγαρον, μέσαυλος θύρα, μόλυβδος, οἶσθα, ὀλίγον, παλλάκια, πελιδνός, πέντε, πτύον, ῥάξ, σάκος, τρυσίππιον, χεῖλος, Φράτρια.

De genere triginta quinque: ἄγνος, Ἀκράγας, ἁρπάγη, ἄσβολος, βῶλος, ἐπίδεσμα, ζυγόν, θεμέλια, θίς, θόλος, θύμον, κακκάβη, κάχρυς, κέδρον, λιμός, μεῖραξ, μήκων, νῶτον, οἶσον, ὄμφαξ, ὄροφος, σίαλον, στάδιον, στρύχνος, στρωματόδεσμον, Τάρας, τάριχος, τέμαχος, τύλη, ὕαλος, φάρυγξ, χάραξ, χειμάρρους, χοῦς, ψύλλα.

Reliquae glossae fere omnes versantur in interpretatione verborum maximam partem e Comicis desumptorum, quae aut in desuetudinem abierant aut a sequioribus diverso sensu adhibebantur. Certum videtur Aelium his omnibus eximia veterum testimonia adscripsisse. Hoc per se satis prohabile est, et praeterea iis locis, qui apud alios integri ad nostram notitiam pervenerunt, plerumque comprobatur. Verum χρήσεις illae egregiae librariorum socordia perierunt.

Vidimus quam copiosus fuerit Noster in Comicorum fabulis illustrandis. Hinc probabile videtur magnam partem eorum, quae Photius, ipsis Veterum testimoniis munita, e poëtis Comicis exhibet, e Dionysio fluxisse, praesertim ubi aliunde accedunt indicia. In litera A, ubi Codex Galeanus nos deficit et Suidas vicarii parte fungitur, horum sat magnum numerum iam indicavit Cobetus, in auxilium vocato Grammatico Bekkeri, qui in priore serie tantum non ad verbum cum Suida conspirat, ut pluribus demonstravit Naberus in Prolegomenis. In reliquis literis, ubi hac ope caremus, nam exilibus fragmentis lexici Bachmanni haud multum iuvamur, eandem ingressus sum viam, maxima parte earum praestantissimarum glossarum, quarum fons et origo fortasse fuit Lexicon Comicum Didymi Chalcenteri, ad Nos-

trum relata. Quoties Phrynichus aut alius quis, qui ex eodem fonte hausit, similia exhibet, res extra dubium posita videtur; de ceteris dubitare quis poterit neque tamen negabit magnam his omnibus inesse probabilitatem.

In glossis Thucydideis et Xenophonteis observabimus Dionysium ea potissimum annotasse, quae ad Grammaticam, ad ipsam verborum formam et ad veterem loquendi usum pertineant. Indicat ἀρχαῖα apud Thucydidem, Ἰακὰ vel Atticis minus usitata apud Xenophontem. Nullo negotio utilissimas docti Grammatici observationes distingues a futilibus Graeculorum in eosdem scriptores commentis.

Glossae Platonicae plus molestiae afferebant. Photius praeter Timaei libellos Boethi lexica Platonica adhibuit ex iisque plurima quantivis pretii in suam farraginem transtulit. Fateor haud raro me dubium haesisse utri glossam hanc illamve, de qua aliunde non pateret, reddere satius esset. In his angustiis plurimum mihi profuerunt Cobeti et Naberi de Boetho disquisitiones. Uterque satis copiose de eo tractavit magnumque glossarum numerum ei restituit. Discrimen supra verbo indicatum hic quoque tenendum est. Boethi observationes plerumque ipsas res spectant, Dionysii verba et loquendi formulas. Praeterea Naberus animadvertit, Dionysium fere ubique Platonis nomen adscribere, nonnunquam addito ὁ φιλόσοφος vel ὁ μέγας, ut a Platone Comico eum distingueret; Boethum autem, qui de ipso Platone et de solo Platone agit, nomen plerumque omittere.

Quae Cobetus et Naberus monuerunt de usu verborum λέγουσι sive καλοῦσι et ὡς ἡμεῖς, quibus oppo-

nuntur οἱ ἀρχαῖοι sive οἱ παλαιοί, hoc quam sit verissimum, vel primo obtutu unusquisque agnoscet. Observavi etiam usum frequentem verborum καὶ οἱ ἄλλοι, καὶ ἕτεροι, καὶ παρ' ἑτέροις, sim.

Multa his addere possem; sed quid attinet ea repetere, quae ab aliis iam melius sunt exposita? Ante hos quindecim annos Cobetus optavit, ut aliquis 'dare vellet operam, ut Dionysii λέξεις omisso auctoris nomine adhuc delitescentes certis indiciis agnitas et deprehensas colligeret et ordine disponeret'. Quod si ad hoc votum explendum pro meis viribus aliquid attulero, laboris mei nunquam me poenitebit.

Haec iam scripseram, cum mihi allata est Caroli Boyseni de Harpocrationis Lexici Fontibus Commentatio, quam sero ad meam notitiam pervenisse doleo. Boysenus cum de aliis multis Nabero adversatur, tum eius sententiam de necessitudine inter Diogenianum et Aelium Dionysium oppugnat, Diogenianum potius Dionysii opibus quam Diogeniani Dionysium usum esse contendens. Periculosae plenum opus est aleae hanc quaestionem diiudicare, praesertim cum tres tantum a Nabero afferantur loci ad sententiam suam comprobandam. Unum tamen obiter attingam. Ut ostenderet, Dionysium vel Pausaniam Diogenianum in usum suum convertisse, Naberus, ut mihi quidem videtur, rectissime Eustathii locum attulit p. 1533. 47 de voce οἴαξ: κεῖται γοῦν ἐν ῥητορικῷ λεξικῷ ταῦτα· οἴαξ· πηδάλιον, αὐχήν. Διογενιανὸς δέ, φησιν, οἴακας λέγει οἷς τὰ πηδάλια ἐπιστρέφουσιν. ἤγουν κανόνας καὶ κρίκους δι' ὧν ἱμάντες διείρονται. 'Statuit igitur

Naber' subiungit Boysenus 'vel omnia haec verba inde a voce οἴαξ usque ad διείρονται in illo lexico rhetorico vel Aelii Dionysii vel Pausaniae lecta fuisse atque sic certissimo argumento constare, Diogenianum illis auctorem fuisse. Concederem me victum esse ac repulsum, si apud Photium quoque, qui omnium lexicographorum saepissime illorum glossas descripsit, illa verba coniuncta proferrentur. Evoluto autem Photiano libro haec sola invenies οἴακες: πηδάλια, αὐχένες. Contra apud Hesychium οἴακες: πηδάλια ἤτοι αὐχένια καὶ οἱ ταῦτα ἐπιστρέφοντες κανόνες. καὶ κρίκοι δι' ὧν οἱ ἱμάντες διείρονται. Iam igitur intelleges multo potius hunc locum argumento esse, atticistas Diogeniano, quam hunc illis auctorem fuisse.' Minime. Eustathius ipsum Diogenianum non inspexit; unde igitur haec in eius commentarios fluxerunt nisi e Lexicis Rhetoricis? Ex Hesychio apparet etiam anteriorem huius annotationis partem Diogeniano deberi, quam e Dionysio vel Pausania in suam gazam transtulit Patriarcha. Itaque fortasse statuendum est, Diogenianum priorem vocis interpretationem aliis sublegisse; deinde de suo alteram exquisitiorem addidisse. Fac Dionysium usurpatum fuisse a Diogeniano; nonne potius glossae auctor Dionysius quam descriptor Diogenianus memoratu dignus fuisset? Cur interdum Diogenianus a Dionysio nominatim citetur, Naberus patefecit. Itaque mihi nequaquam Naberi argumentum refellisse videtur Boysenus. Quae porro probare sibi proposuit, Suidam non Photium, sed Helladium adhibuisse, Methodium conscripsisse συναγωγὴν λέξεων χρησίμων, Photium usum esse Diogeniano, alia multa, tam vasti sunt argu-

menti et tantas movent easque difficillimas quaestiones, ut verbo ad illa respondens neque mihi neque aliis sim satisfacturus, singula vero refellere conanti tempus non suppeditet.

[In glossis, quae Dionysio nominatim tribuuntur, lemma literis capitalibus, ipsa Dionysii verba literis diductis indicavi. Verisimilia literis communibus imprimenda curavi. Incerta uncinis inclusi].

A.

[ἀᾶ: ἐπὶ τοῦ μεγάλου· ἔστι δὲ καὶ σχετλιαστικὸν ἀναφώνημα· δασυνθὲν δὲ γέλωτα δηλοῖ, ὥς φησι Διογενιανός [1].]

ἀβδέλυκτα: ἀμύσακτα, ἀμίαντα, τὰ μὴ μιαίνοντα, ἃ οὐκ ἄν τις βδελυχθείη καὶ δυσχεράνειε· τραγικωτέρα δὲ ἡ λέξις. Αἰσχύλος Μυρμιδόσι·

καὶ μὴν φιλῶ γε κἀβδέλυκτ' ἐμοὶ τάδε [2].

ἀβελτέριον τὴν ἀβελτερίαν λέγουσιν. Ἀναξανδρίδης Ἑλένῃ·

A. ἄγκυρα, λέμβος, σκεῦος, ὅ τι βούλει λέγε.
B. ὦ Ἡράκλεις, ἀβελτερίου τεμενικοῦ.
A. ἀλλ' οὐδ' ἂν εἰπεῖν τὸ μέγεθος δύναιτό τις [3].

ἀβελτεροκόκκυξ: ἀβέλτερος καὶ κενός. κόκκυγα λέγουσι τὸν κενὸν καὶ κοῦφον [4].

---

1) Photius. Cf. Hesych., apud quem συντεθὲν legitur, e δασυνθέν, ut videtur, depravatum. Fortasse pro ἆ ἄ scribendum ἆ ἆ, quod miserantis est. Vide Meinek. Com. II. p. 619.

2) Suidas; B. A. p. 321. 19, ubi fabulae nomen omittitur. Similia Zon. Lex. p. 9 et Cramer. Anecd. Paris. IV. p. 85. 23. Aesch. frgm. 130.

3) Suid., cf. B. A. p. 321. 24; Mein. Com. III. p. 167. Pro τεμενικοῦ, quod varie tentarunt homines docti, nihil probabile adhuc excogitatum est. Ceterum codex ἀβελτήριον, quod correxi.

4) Phryn. Bekk. p. 27. 24; Suid. Hinc ἀβελτεροκόκκυξ Bergkius recepit in fragmento Platonis (e Laio) apud Ath. II. 68 C, ubi anterior pars vocabuli socordia librariorum perierat. Cf. Mein. Com. II. p. 636.

ἀβέλτερος: ἀνόητος, ἀσύνετος. βέλτερος γὰρ ὁ Φρόνιμος· οὐ μὰ Δί' οὐχ ὁ πλεονέκτης καὶ ἀγνώμων, ἀλλ' ὁ ἀνόητος καὶ εὐήθης μετὰ χαυνότητος. Μένανδρος ἐν Περινθίᾳ·

ὅστις παραλαβὼν δεσπότην ἀπράγμονα
καὶ κοῦφον ἐξαπατᾷ θεράπων, οὐκ οἶδ' ὅ τι
οὗτος μεγαλεῖόν ἐστι διαπεπραγμένος,
ἐπαβελτερώσας τὸν πρότερον ἀβέλτερον [1]).

ΑΒΡΑ: παροξυτόνως· ἡ σύντροφος καὶ ἔντιμος καὶ παρὰ χεῖρα θεράπαινα· οὔτε ἡ ἁπλῶς θεράπαινα, οὔτε ἡ εὔμορφος, ἀλλ' ἡ γυναικὸς κόρη, εἴτε οἰκογενὴς εἴτε μή. Μένανδρος Ψευδηρακλεῖ·

μήτηρ τέθνηκε ταῖν ἀδελφαῖν ταῖν δυχῖν
ταύταιν, τρέφει δὲ παλλακή τις τοῦ πατρός
αὐτάς, ἅβρα τῆς μητρὸς αὐτῶν γενομένη.

Σικυωνίῳ·

ἅβραν γὰρ ἀντωνούμενος
ἐρωμένην ταύτῃ μὲν οὐ παρέδωκ' ἔχειν,
τρέφει δὲ χωρὶς ὡς ἐλευθέρᾳ πρέπει.

'Απίστῳ·

ᾤμην, εἰ τὸ χρυσίον λάβοι
ὁ γέρων, θεράπαιναν εὐθὺς ἠγορασμένην
ἅβραν ἔσεσθαι [2]).

ΑΒΥΡΤΑΚΗ: ὑπότριμμά τι δριμὺ βαρβαρικὸν διὰ πράσων καὶ καρδάμων καὶ κόκκων ῥόας καὶ ἑτέρων τοιούτων. Θεόπομπος Θησεῖ·

---

1) Suid.; B. A p. 321. 25. βέλτερος a Grammaticis fictum videtur. Cf. Mein. Com. IV. p. 187. Codex ποτε οντ' pro quo Grotius τὸ πρόσθ', Cobetus πρότερον, quod recepi.

2) Eustath p. 1854. 17., Suid., B. A. p. 322 12. Scribitur etiam ἅβρα, ut apud Lucian. Merc. Cond. 39. Κόρη pro ancilla mihi aliunde non innotuit. Locos Menandri vide apud Mein. Com. IV. p. 224. 201. 87. In Ψευδηρακλοῦς fragmento Menander procul dubio scripserat τοῖν et τούτοιν.

ἥξεις δὲ Μήδων γαῖαν, ἔνθα καρδάμων
πλείστων ποιεῖται καὶ πράσων ἀβυρτάκη.

ἔστι καὶ ἐν Κεκρυφάλῳ Μενάνδρου τοὔνομα [1]).

ΑΓΛΘΟΤ ΔΑΙΜΟΝΟΣ: τὸ μετ' ἄρσιν τῶν τραπεζῶν προσφερόμενον ποτήριον [2]).

ΑΓΑΘΩΤΕΡΟΣ ΚΑΙ ΑΓΑΘΩΤΑΤΟΣ παρ' οὐδενὶ τῶν Ἑλλήνων κεῖται [3]).

ἄγανον: προπαροξυτόνως, τὸ κατεαγὸς ξύλον ἢ τὸ φρυγανῶδες καὶ ἕτοιμον πρὸς τὸ κατεαγῆναι· εἰ δὲ τὸ ἀπελέκητον· καὶ τοῦτο τραγικώτερον τὸ ὄνομα. ἀγανὸν δὲ, ὀξυτόνως, καλὸν ἢ ἀγαθὸν ἢ ἱλαρόν. Ἀριστοφάνης Λυσιστράτῃ·

ἐμοὶ γὰρ αὕτη καὶ νεωτέρα δοκεῖ
πολλῷ γεγενῆσθαι κἀγανώτερον βλέπειν.

Κρατῖνος Χείρωσι·

μακάριος ὁ πρὸ τοῦ βίος βροτοῖσι
πρὸς τὰ νῦν, ὃν εἶχον ἄνδρες
ἀγανόφρονες ἡδυλόγῳ σοφίᾳ βροτῶν περισσοκαλλεῖς [4]).

ἀγαπησμός: ἀγαπησμὸν λέγουσι καὶ ἀγάπησιν τὴν φιλοφροσύνην. Συναριστώσαις Μένανδρος·

καὶ τὸν ἐπὶ κακῷ
γενόμενον ἀλλήλων ἀγαπησμόν, οἷος ἦν [5]).

---

1) Eustath. p. 1854. 20; Suid. B. A. p. 323. 26. De **ἀβυρτάκη** confer Athen. II. 67 A; III. 124 A. De Theopompi fragmento, quod parodiam loci Aeschylei Prom. 709 sqq. continere videtur, adi Mein. Com. II. p. 798 et Cobet Mnem. X. p. 61. De **κεκρυφάλῳ** Mein. Com. IV. p. 148.

2) Eustath p. 1471. 32; B. A. p. 327. 6.

3) Eustath. p. 1384. 50. Cf. Phryn. Lob. p. 92. B. A. p. 334. 4.

4) B. A. p. 335. 12. Suid. Monstrum vocabuli **κατεαγῆναι**. De **ἄγανον** non habeo quod dicam. Videtur magistrorum in cerebris natum; apud veteres, quod scio, nusquam occurrit. Cf. Ar. Lys. 885; Mein. Com. II. p. 145.

5) Suid. B. A. p. 324. 27; cf. Phryn. Lob. p. 352. Mein. Com. IV. p. 203.

ΑΓΓΑΡΕΤΕΣΘΑΙ καλοῦσιν, ὥσπερ ἡμεῖς νῦν, τὸ εἰς φορτηγίαν καὶ τοιαύτην τινὰ ὑπηρεσίαν ἄγεσθαι. Μένανδρος τοῦτο ἐν τῷ Σικυωνίῳ παρίστησιν·

ὁ πλέων κατήχθη· κρίνεθ' οὗτος πολέμιος·
ἐὰν δ' ἔχῃ τι μαλακόν, ἀγγαρεύεται [1]).

ΑΓΓΑΡΟΙ: οἱ ἐκ διαδοχῆς γραμματοφόροι· οἱ δ' αὐτοὶ καὶ ἀστάνδαι· τὰ δὲ ὀνόματα περσικά. Αἰσχύλος Ἀγαμέμνονι·

φρυκτὸς δὲ φρυκτὸν δεῦρ' ἀπ' ἀγγάρου πυρὸς
ἔπεμπεν.

τίθεται τὸ ὄνομα καὶ ἐπὶ τῶν φορτηγῶν καὶ ὅλως ἀναισθήτων καὶ ἀνδραποδώδων [2]).

ΑΓΓΑΡΟΦΟΡΕΙΝ: φορτία φέρειν. ἄλλως τε καὶ ἐκ διαδοχῆς [3]).

ΑΓΕΙΡΕΙΝ ΚΑΙ ΠΕΡΙΑΓΕΙΡΕΙΝ: τὸ περιϊέναι καὶ περινοστεῖν ἐπὶ νίκῃ ἢ ἑτέρῳ τινὶ τοιούτῳ [4]).

ἀγῆλαι: τιμῆσαι θεόν, ἀγλαΐσαι. Εὔπολις Δήμοις·

ἀναθῶμεν νῦν χἡμεῖς τούτοις τασδὶ τὰς εἰρεσιώνας
καὶ προσαγήλωμεν ἐπελθόντες. [B.] χαίρετε πάντες. [A.]
δεχόμεσθα·

Ἀριστοφάνης Εἰρήνῃ·

---

1) Eustath p. 1854. 31. Suid. B. A p. 325. 6; cf. Mein. Com. IV. p. 201.

2) Eustath. p. 1854. 28. Suid. B. A. p. 325. 2; 455. 31. Cf. Aesch. Ag. 289, ibique Blomfieldi Glossarium. De his tabellariis vide Her. VIII. 98; Xen. Cyr. VIII. 6. 17. ἀστάνδης etiam apud Plut. Alex. 18.

3) Eustath. p. 1854. 30. Suid. B. A. p. 325. 10.

4) Eustath. p. 1430. 37. B. A. p. 331. 14. Quorsum haec spectent, docebit Timaeus λέξεις πλατωνικαί s. v. περιαγειρόμενοι νικηφόροι: οἱ νικήσαντες ἐν δημοσίῳ ἀγῶνι καὶ δῶρα παρὰ τῶν φίλων καὶ οἰκείων λαμβάνοντες καὶ περιιόντες. Ad quem locum vide doctam Ruhnkenii adnotationem Cf. etiam Tim. s. v. ἀγείρουσαν et Etymol. M. p. 14. 33.

καί σε θυσίαισιν ἱε-
ρχῖσι προσόδοις τε μεγά-
λαισι διὰ παντός; ὦ
δέσποτ', ἀγαλοῦμεν ἡμεῖς ἀεί.

Ἕρμιππος Ἀρτοπώλισι·

Φέρε νυν ἀγήλω τοὺς θεοὺς ἰοῦσ' ἔσω
καὶ θυμιάσω τοῦ τέκνου σεσωσμένου.

Θεόπομπος Πην:λόπῃ·

καί σε τῇ νουμηνίᾳ
ἀγαλματίοις ἀγαλοῦμεν ἀεὶ καὶ δάφνῃ [1]).

ΑΓΗΜΑ: παρὰ Μακεδόσι τὸ προῖον τοῦ βχσιλέως τάγμχ ἀπόλεκτον ἐλεφάντων καὶ ἱππέων καὶ ὁπλιτῶν [2])

ἄγκρατος ἐλαύνοντα· Ξενόφῶν ἀντὶ τοῦ πάνυ ἐλαύνοντα [3]).

ἀγλευκὲς τὸ ἀηδὲς Ξενοφῶν εἴρηκεν ἐν τῷ Οἰκονομικῷ· δοκεῖ δὲ ξενικὸν τὸ ὄνομχ, Σικελικόν· πολὺ γοῦν ἐστι πχρὰ τῷ Ῥίνθωνι καὶ ἀγλευκέστερον ἀντὶ τοῦ ἀηδέστερον. Ξενοφῶν Ἱέρωνι [4]).

[ἄγλιθες: ἐξ ὧν ἡ κεφαλὴ τοῦ σκορόδου σύγκειται. Ἀριστοφάνης·

τὼς ἀρωραῖοι μύες
πάσσακι τὰς ἄγλιθας ἐξορύσσετε.

τὸ δ' αὐτὸ καὶ γέλγιθες [5]).]

---

1) Suid. B. A. p. 328. 9. **ἀγάλλειν** poetarum proprium fuisse videtur; non ita **ἀγάλλεσθαι**, quo utuntur Herodotus, Thucydides, Xenophon et Plato. Cf. Ar. Pax. 400 sqq.; Mein. Com. II. p. 469. 383. 810.

2) Eustath. p. 1399. 61. Suid. B. A. p. 327. 26. Cf. Polyb. V. 65. 31. 3. 8. Plut. Eum. 7. Livius 37. 40. Custius 4. 13.

3) Suid. B. A. p. 329. 15; 337. 27. Cf. Xen. Anab. I. 8. 1.

4) Suid. B A. p. 329. 20. Cf. Hesych. In Oeconomico hodie non legitur; potest tamen, ut VIII. 3 pro **ἀτερπές ἀγλευκές** sit restituendum. In Hierone I. 21 olim legebatur **ἀγλυκέστερον**; quod vitium sustulit Dindorfius.

5) Suid. B. A. p. 327. 15. Cf. Ar. Ach. 761. Alii **ἀγλῖθες** et **γελγῖθες**.

ἀγνοία: τὴν τελευταίαν ἐκτείνουσιν [1]).

ΑΓΝΟΣ: ἄγνον, οὐχὶ λύγον καλοῦσι· καὶ ἀρρενικῶς. Χιωνίδης Ἥρωσι·

καὶ μὴν μὰ τὸν Δί' οὐδὲν ἔτι γέ μοι δοκῶ
ἄγνου διαφέρειν ἐν χαράδρᾳ πεφυκότος.

Πλάτων· ἥ τε γὰρ πλάτανος αὕτη μάλα ἀμφιλαφὴς καὶ ὑψηλή, καὶ τοῦ ἄγνου δὲ τὸ ὕψος καὶ τὸ σύσκιον πάγκαλον [2]).

ἀγοράσω λέγουσι, τὸ δ' ἀγορῶ βάρβαρον· παραδειγμάτων δὲ μεστὰ πάντα· εἰλήφθω δ' ὅμως Ἀριστοφάνους ἐξ Αἰολοσίκωνος·

ἀλλ' ἄνυσον, οὐ μέλλειν ἐχρῆν· ὡς ἀγοράσω
ἁπαξάπανθ' ὅσ' ἂν κελεύῃς, ὦ γύναι [3]).

ἀγορᾶς ὥρα: οὐ τῶν πωλουμένων, ἀλλὰ τῶν ἄλλων πράξεων τῶν κατ' ἀγορὰν ἕωθεν ἢ καὶ πρὶν ἀγορὰν πεπληθέναι. Φερεκράτης Αὐτομόλοις·

πίνειν ἀεὶ καὶ μεθύειν πρὶν ἀγορὰν πεπληθέναι [4]).

[Ἄγραι: χωρίον ἔξω τῆς πόλεως, ἱερὸν Δήμητρος, ἐν ᾧ τὰ μικρὰ μυστήρια ἄγεται· ὀνομασθῆναι δὲ αὐτὸ οἱ μὲν ἀπὸ τῆς Ἀρτέμιδος πρότερον Ἑλικῶνα καλούμενον, οἱ δὲ ἀπὸ τοῦ ἔνθηρον εἶναι καὶ πλῆρες ἀγρεύματος [5]).]

---

1) B. A. p. 324. 26. Vide infra v. ἀληθεία. Cf. Soph. Tr. 349; Phil. 129.

2) Eustath. p. 1638. 10. Suid. B. A. p. 324. 15. Cf. Etym. M. p. 595. 33. Lobeck. Parerg. p. 346. Schol. Il. 11. 105. Mein. Com. II. p. 6. Plat. Phaedr. init.

3) Suid. B. A. p. 331. 24; 326. 22. Cf. Phryn. Bekk. p. 20. 6. Malim ἄνυσον. Vide infra v. ἀνύτειν. Mein. Com. II. p. 944.

4) Suid. B. A. p. 338. 10. Cf. Mein. Com. II. p. 264.

5) B. A. p. 334. 11. Cf. p. 326. 24. Suid. Pausanias Dianae templum ibidem memorat; cf. Paus I. 19. 7. Apud nostrum Ἀγροτέρας ante Ἀρτέμιδος excidisse videtur. Cf. Naber. Prolegg. p. 135.

ΑΓΡΙΑΙ ΣΤΡΟΥΘΟΙ: *αἱ στρουθοκάμηλοι* [1]).

ΑΓΡΙΟΣ ΕΛΑΙΟΣ: *ὃν οἱ πολλοὶ ἀγριέλαιον καλοῦσιν· ἐστὶ παρὰ Πινδάρῳ ἐν Ὕμνοις* [2]).

[*ἀγχιστεία: συγγένεια· καὶ ἀγχιστεῖς οἱ ἀπ' ἀδελφῶν καὶ ἀνεψιῶν καὶ θείων κατὰ πατέρα καὶ μητέρα ἐγγυτάτω τοῦ τελευτήσαντος· οἱ δ' ἔξω τούτων συγγενεῖς μόνον· οἱ δὲ κατ' ἐπιγαμίαν μιχθέντες τοῖς οἴκοις οἰκεῖοι λέγονται* [3]).]

ἀγωγεύς: ὁ ἱμὰς τῶν κυνηγετικῶν κυνῶν, ᾧ ἐπάγονται ὑπὸ τῶν κυνηγετῶν· οὕτως Σοφοκλῆς. Στράττις δὲ τὸν ἵππου ἱμάντα, ᾧ ἐφέλκεται καὶ ἐπάγεται, ἀγωγέα καλεῖ [4]).

[*ἀγώγιον: τὸ ἀγόμενον βάρος ἐπὶ τῆς ἀμάξης· οὕτως Ξενοφῶν* [5]).]

ἀγῶνα: καὶ Ὅμηρος τὸν τόπον αὐτὸν ἐν ᾧ ἀγωνίζεται· καὶ Θουκυδίδης ε'· προελθὼν εἰς τὸν ἀγῶνα ἀνέδησε τὸν ἡνίοχον [6]).

ἀγωνίᾳ: Ξενοφῶν, ἀντὶ τοῦ ἀγῶνι [7]).

ἀδαξῆσαι: τὸ κνῆσαι, οὐκ ἐν τῷ ο ὀδαξῆσαι· καὶ ἀδαχεῖν τὸ κνήθειν·

ἀδαχεῖ γὰρ αὐτοῦ τὸν ἄχορ' ἐκλέγει τ' ἀεί.

---

1) Eustath. p. 228. 38. Quis hac locutione usus sit, nescire me fateor.

2) Eustath. p. 1944. 8. B. A. p. 339. 28. Amabant talia recentiores: *ἀγριάμπελος, ἀγριέλαιος* (cf. Theocr. VII. 18. 25; Theophr. passim), *ἀγριμέλισσα, ἀγριοβάλανος, ὄναγρος.*

3) Photius, Suid. B. A. p. 333. 3. Cf. Nauck. Arist. Byz. p. 130.

4) Photius, B. A. p. 340. 26. Phryn. Bekk. p. 22. 20. Pollux. X. 55. Mein. Com. II. p. 783. Stratis in *Χρυσίππῳ.*

5) Photius, B. A. p. 333. 14. Cf. Xen. Cyr. VI. 1. 54.

6) Photius. Cf. Hom. Il. VI. 276. Thuc. V. 50.

7) Photius, Suid. B. A. p. 333. 19. Cf. Xen. Cyr. II. 3. 15. Poll. III. 142: *τὸ μὲν πρᾶγμα ἀγὼν καὶ ἀγωνία· καὶ σεμνότερον ἂν εἴποις ἀγωνίαι γυμνικαὶ καὶ ἀγωνίαι Διονυσιακαί.*

Ἀριστοφάνης ἐν Ὁλκάσιν [1].

ἄδδιξ: μέτρον τετραχοίνικον· οὕτως Ἀριστοφάνης·

ἀλφίτων μελάνων ἄδδιχα [2].

[ἀδίοπον: ἄναρχον καὶ ἀφύλακτον· δίοποι γὰρ οἱ τῆς νεὼς φύλακες [3].]

ἀδολεσχία: ἀκαιρία, φλυαρία, συνέχεια· Ἀττικοὶ ἐκτείνουσι τὸ α [4].

[Ἀδραμύτειον: οὕτως Εὔπολις καὶ Ἀδραμυτηνός· καὶ Θουκυδίδης Ἀτραμύττειον [5].]

ἀδράφαξυς: τὸ λάχανον, ὃ οἱ πολλοὶ ἀνδράφαξυν καλοῦσι· Κοριαννοῖ Φερεκράτης·

ἀδράφαξυν ἕψουσ', εἶτ' ὀκλὰξ καθημένη [6].

ἀδύνατα εἶναι: ἀντὶ τοῦ ἀδύνατον· πολλάκις γὰρ κέχρηται Θουκυδίδης τοῖς πληθυντικοῖς ἀντὶ ἑνικῶν, μάλιστα δὲ ἐπὶ ταύτης τῆς λέξεως [7].

ΑΕΛΙΟΙ: οἱ ἀδελφὰς γυναῖκας ἔχοντες· καὶ πλεονασμῷ τοῦ ι αἰέλιοι κατὰ τὸ ἀεὶ αἰεὶ καὶ κατὰ τὸ ἀζόκροτος αἰζόκροτος, ἡ ξηρασία παρὰ τὴν ἄζην, καὶ ἄψα αἶψα καὶ ἀζηός αἰζηός [8].

---

1) Photius, Suid. B. A. p. 340. 28; 474. 31. Cf. Mein. Com. II. p. 1120. Sequitur ἐκ τοῦ γενείου τὰς πολιάς. Vide etiam Cobet. Mnem. X. p. 70.

2) Photius, B. A. p. 342. 26. Eustath. p. 1854. 12. Cf. Hesych. s. v. ἄδδιξις. Poll. IV. 168.

3) B. A. p. 344. 8. Cf. Eustath. p. 203. 14. Vide infro δίοπος.

4) Suidas, B. A. p. 341. 19. Cf. Plat. Phaedr. 269 E.

5) Suid., Cf. Eustath. p. 649. 25; Thuc. V. 1; VIII. 108. Mein. Com. II. p. 576.

6) B. A. p. 345. 10. Scribitur etiam ἀτράφαξις sive ἀτράφαξυς apud Dioscoridem. Cf. Ar. Equ 633 ibique Schol.; Mein. Com. II. p. 285.

7) Suid, B. A. p. 342. 19. Vide infra ἐπιχειρητέα.

8) Eustath. p. 648. 50. De ἀέλιοι confer Hesychium. Verba ἡ ξηρασία παρὰ τὴν ἄζην e margine huc immigrasse videntur, qua-

ἀθάρη καὶ ἀθέρα καὶ ἀθήρα καὶ ἀθάρα τὸ αὐτό φασιν. ἔστι δὲ ἀθάρη ἡ ἐκ πυρῶν ἡψημένων καὶ διακεχυμένων ὥσπερ ἔτνος τροφή. διαφέρει δὲ τοῦ ἔτνους ὅτι τὸ μὲν ἔτνος ἐκ κυάμων ἢ πισῶν ἢ ἁπλῶς κατερικτῶν ὡντινωνοῦν σκευάζεται, ἡ δὲ ἀθάρη, ὥσπερ εἴρηται, πυρῶν ἡψημένων καὶ διακεχυμένων. ἔστι δὲ ἡ χρῆσις τῆς λέξεως πολλὴ παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς, κατὰ μὲν τὸ τέλος διὰ τοῦ η προαγομένη, κατὰ δὲ τὴν μέσην διὰ τοῦ α· κατὰ δὲ πολλοὺς ἄλλους κατὰ μὲν τὸ τέλος διὰ τοῦ α, κατὰ δὲ τὴν μέσην διὰ τοῦ η· οὕτω δὲ καὶ Ἑλλάνικος καὶ Σώφρων ἐχρήσατο. ἐκτείνουσι δὲ καὶ τὸ α, ὡς ἀπὸ τοῦ ἀθήρα τῆς λέξεως μεταληφθείσης· οἱ δὲ ἀθάρην λέγοντες Ἰακῶς φασι· καὶ γὰρ καὶ ἄλλοις ἐχρήσαντο Ἰακῶς διὰ τὴν ἄνωθεν συγγένειαν· ὥστε τὸ ἀθάρη παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς λεγόμενον τὴν μὲν παραλήγουσαν κατὰ τὴν Δώριον, τὴν δὲ κατάληξιν κατὰ τὴν Ἰωνικὴν ἔσχε διάλεκτον. Ἀριστοφάνης Πλούτῳ·

ἀθάρης χύτρα τις ἐξέπληττε κειμένη.

Κράτης Ἥρωσι·

οὐκοῦν ἔτνους χρὴ δεῦρο τρυβλίον φέρειν
καὶ τῆς ἀθάρης 1).

ΑΘΗΝΑΙΑΣ: *ὁ Μεγακλείδης οὔ φησι καλεῖσθαι τὰς γυναῖκας Ἀθηναίας ἀλλ' Ἀττικὰς ἐν τοῖς περὶ Ὅμηρον, ἅμα καὶ τὴν αἰτίαν ἀποδιδούς. Μόνους γάρ, φησί, τοὺς ἐκεῖθεν ἄνδρας μὲν Ἀθηναίους ὀνομάζουσι, γυναῖκας δὲ Ἀττικάς, ἵνα μὴ τὴν ἄγαμον αἱ γαμούμεναι τῇ προσηγορίᾳ καταισχύνωσιν. ὅτε δὲ ἤρξαντο αἱ ἀσταὶ ἤτοι Ἀττικαὶ γυναῖκες Ἀθηναῖαι λέγεσθαι, τότε δὴ καὶ ἐπενοήθη καὶ τὸ τὴν θεὸν μηκέτι Ἀθηναίαν καλεῖσθαι, ἀλλὰ κατὰ συναίρεσιν Ἀθηνᾶν. Ἀλλὰ ἰδοὺ Φερεκράτης ἐν Γραυσί φησιν·*

Ἀθηναίαις αὐταῖς τε καὶ ταῖς συμμάχοις.

---

propter quam primum in pristinam sedem relegantor. Ἄψα nusquam gentium inveni, neque ἀζηός unquam me legere memini.

1) B. A. p. 351. 18. Suid. Phryn. Bekk. p. 10. 18. Cf. Ar. Plut. 675 et Schol. Mein. Com. II. p. 235. Plin. H. N. XXII. 25.

καὶ Κάνθαρος Τηρεῖ·

γυναῖκ' Ἀθηναίαν καλήν τε κἀγαθήν.

καὶ Φιλήμων Πτέρυγι·

τὰς Ἱππονίκας τάσδε καὶ Λυσιστράτας,

καὶ Ναυσινίκας, τὰς Ἀθηναίας λέγω [1].

ἀθρεῖν: τὸ περισκοπεῖν καὶ μετ' ἐπιτάσεως ὁρᾶν· παραδειγμάτων δὲ πάντα μεστά [2].

ἄθρους: ἐκ τοῦ ἄθροος γίγνεται ἄθρους· οἷον· ἄθρους ἐπελθὼν ὁ στρατηγός, ἤγουν σὺν ὅλῳ τῷ στρατεύματι· καὶ Ἀριστοφάνης·

ἑστῶτας ὥσπερ τοὺς ὀρεωκόμους ἄθρους.

δασύνεται δὲ Ἀττικῶς τὸ ἅθρους [3].

ΑΙΓΙΣ: τὸ ἐκ τῶν στεμμάτων πλέγμα· καὶ τὸ διάστεμμα τῶν πεπλεγμένων δικτύων· καὶ τὸ τοῦ Διὸς ὅπλον· καὶ ἀνέμου συστροφή, ἣν καὶ καταιγίδα καλοῦσι· καὶ θώραξ· καὶ ἡ ἐν ταῖς πεύκαις οὐλότης [4].

αἰγυπιόν: οὕτως οἱ παλαιοί, ἀλλ' οὐ γῦπα· αἰγυπιῶν δὲ πληθυντικῶς, γυπῶν. Ἡρόδοτος· ἡ εὐθεῖα αἰγυπιός, ὁ γύψ [5].

ΑΙΜΑΣΙΑ: τὸ ἀπὸ χαλίκων ᾠκοδομημένον τειχίον· ἥν τινες καὶ ἅρπεζον, ὡς καὶ Ἴωνες. δηλοῖ δὲ τοῦτο καὶ Ἡρόδοτος ἐν τῇ πρώτῃ· φαύλως δὲ οἱ πολλοὶ αὐτὸ τὸ ὑπὸ αἱμασιῶν περιεχόμενον αἱμασιὰν καλοῦσιν [6].

---

1) Suid. Eustath. p. 84. 11; 1456. 42. Cf. Steph. Byz. p. 41. Schol. Ar. Av. 829. Cobet. Mnem. X. p. 81. Mein. Com. II. p. 267. 837. IV. 20. Pro Πτέρυγι corrige Πτερυγίῳ.

2) A. B. p. 350. 1. Eustath. p. 1387. 5.

3) Eustath. p. 1387. 5. B. A. p. 350. 3. Moeris in voce. Cf. Ar. frg. 531.

4) B. A. p. 354. 4. Eustath. p. 603. 16. Suid. διάστεμμα suspectum Fortasse legendum διάστημα.

5) Suid. B. A. p. 354. 28. Locum ita constituam: αἰγυπιῶν δὲ πληθυντικόν, οὐ γυπῶν Ἡρόδοτος· (καὶ) ἡ εὐθεῖα αἰγυπιός, οὐ γύψ. Respicit Herod. III. 76. Ceterum Grammaticum errare manifestum est.

6) Suid Eustath. p. 1851. 24. B. A. p. 356. 6. Vide Schol. ad

[αἱμύλος: ὁ ἔμπειρος ἢ ἡδὺς ἐν τῷ ἀπατᾶν καὶ κόλαξ. Πλάτων αἱμύλος ἔρως φησί, καὶ Σοφοκλῆς· Εὐριπίδης δὲ καὶ αἱμύλη εἶπε θηλυκῶς. Κρατῖνος δὲ αἱμυλόφρων εἶπε καὶ αἱμυλοπλόκος ὁ αὐτός [1].]

AINEIN: τὸ ἀναδεύειν καὶ ἀνακινεῖν κριθὰς ὕδατι φυρῶντα. Φερεκράτης·

νῦν δ' ἐπιχεῖσθαι τὰς κριθὰς δεῖ, πτίσσειν,
φρύγειν, ἀναβράττειν.

αἴνειν, ἀλέσαι, μάξαι, (πέψαι), τὸ τελευταῖον παραθεῖναι [2].

αἶρε: πρόσφερε· αἴρειν γὰρ καὶ τὸ προσφέρειν δηλοῖ, οἷον·

αἶρ' αἶρε μᾶζαν ὡς τάχιστα κανθάρῳ.

'Αριστοφάνης Εἰρήνῃ. Καὶ μετὰ τῆς προθέσεως Φερεκράτης Πετάλῃ·

πρόσαιρε τὸ κανοῦν, εἰ δὲ βούλει, πρόσφερε.

ἐτίθεσαν δὲ τὴν λέξιν καὶ ὡς ἡμεῖς ἐπὶ τοῦ παρακειμένην ἀφελεῖν τὴν τράπεζαν. Μένανδρος Κεκρυφάλῳ·

εἶτ' εὐθὺς οὕτω τὰς τραπέζας αἴρετε,
μύρα, στεφάνους ἑτοίμασον, σπονδὰς [ταχὺ]
ποίησον.

καὶ Συναριστώσαις·

ἂν ἔτι πιεῖν μοι δῷ τις· ἀλλ' ἡ βάρβαρος
ἅμα τῇ τραπέζῃ καὶ τὸν οἶνον οἴχεται
ἄρασ' ἀφ' ἡμῶν [3].

Hom. Od. 18. 359 et 24. 223, qui αἱμασιὰς λέγειν interpretatur οἰκοδομεῖν ἐκ συλλέκτων λίθων τειχίον. Cf. Buttmann Lexil. II. p. 90. Cf. Her. I. 180. VI. 134. Thuc. IV. 43. Dem. 55. 11. ἄρπεζος apud Nic. Th. 284; ἀρπέζα apud eundem 393. 647; ἄρπιξ apud Hesych.

1) B. A. p. 363. 1. Cf. Plat. Legg. VII. 823 E; Soph. 381 A; Eur. Rhes. 494; Mein. Com. II. p. 189. Corrigendum videtur αἱμυλιοπλόκος.

2) Eustath. p. 801. 56. B. A. p. 360. 32. Cf. Mein. Com. II. p. 354 Cobet. Mnem. X. p. 60.

3) Suid. B A. p. 358. 4. Cf. Ar. Pax 1. Mein. Com. II. p. 323; IV. p. 147. 203. Suidas σπονδὰς ποίει exhibet, quod Meinekius probavit.

ἀκαλήφη: κνίδη· καὶ ἡ χερσαία καὶ ἡ θαλασσία, ἥτις ἐστὶ κογχυλίδιόν τι. Ἀριστοφάνης Φοινίσσαις·

εἰκὸς δή που πρῶτον ἁπάντων
ἶφυα φῦναι
καὶ τὰς κραναὰς ἀκαλήφας.

Φερεκράτης Αὐτομόλοις·

νὴ τὴν Δήμητρ' ἀνιαρόν γ' ἦν τὸ κακῶς ᾄδοντος ἀκούειν·
βουλοίμην γὰρ κἂν ἀκαλήφαις τὸν ἴσον χρόνον ἐστεφανῶσθαι [1]).

ΑΚΑΣΚΑ: ἥσυχα, βραδέα. Κρατῖνος Νόμοις·

ἡ πρεσβῦται μάλα γηραλέοι σκήπτροισιν
ἄκασκα προβῶντες [2]).

ΑΚΕΑΝΟΙ: τὰ ἐν φακοῖς στρογγύλα καὶ δυσκάτακτα ὄσπρια. Φερεκράτης·

κυάμους, φακῆν, ζείας, αἴρας, ἀκεάνους [3]).

ἀκεσταί: οἱ τὰ ἱμάτια ἀκούμενοι· Ξενοφῶν· ὥσπερ ἱματίων ῥαγέντων εἰσί τινες ἀκεσταί. καὶ ἱμάτια ἀκούμεθα. Μένανδρος·

ἐξακεῖσθαί μοι δοκῶ τὸ δίκτυον.
τὸ δὲ ἠπήσασθαι παντελῶς βάρβαρον [4]).

ΑΚΕΣΤΡΙΑΝ: οὐκ ἠπήτριαν λέγουσι [5]).

ΑΚΡΑΓΑΣ: ἀῤῥενικῶς [6]).

[ἀκροβελίδας: τὰ ἄκρα τῶν ὀβελίσκων. Ἄρχιππος Ἡρακλεῖ Γαμοῦντι·

---

1) Suid. B. A. p. 370. 2 Cf. Athen II. 62 D; III. 90 A; Schol. Ar. Vesp. 879; Mein. Com. II. p. 1169. 262.

2) B. A. p. 371. 1. Eustath. p. 668. 29. Cf. Hesych. Mein. Com. II. p. 38.

3) Eustath. p. 1528. 45. B. A. p. 371. 7. Suid. Cf. Mein. Com. II. p. 345, qui postulante metro recte emendavit ἀφάκην.

4) Eustath. p. 1647. 58 B. A. p. 364. 15. Cf. Phot. s. v. ἠπητήν. Phryn. Lob p 91. Moeris p. 48. Xen. Cyr. I. 6. 13.

5) Eustath. p. 1647. 59. Cf. Luc. Rhet. pr. 24. Plut. Aemil. 8.

6) Eustath. p. 1390. 50 Cf. Thuc. VII 50. Xen. Hell. II. 2, femininum apud Pind. P. VI. 6.

τὸ πῦρ πολὺ λίαν· ὕπαγε τὰς ἀκροβελίδας
[ἄκρας] [1].]

[ἀκρόδρυα: οἱ καρποὶ τῶν δένδρων· δρῦς δὲ πάντα τὰ δένδρα ἐκάλουν [2].] ·

ἄκυλος ὁ τῆς πρίνου καρπὸς καλεῖται ὑπὸ τῶν παλαιῶν, βάλανος δὲ ὁ τῆς δρυός.

καὶ τὰς βαλάνους καὶ τὰς ἀκύλους καὶ τὰς ἀχράδας περιόντας.
Φερεκράτης [3]).

ΑΛΑΒΑΣΤΡΟΝ: ἄγγος μύρου μὴ ἔχον λαβάς, λίθινος ἢ ψήφινος μυροθήκη· γράφεται δὲ ἡ λέξις μάλιστα καὶ χωρὶς τοῦ ρ παρὰ Μενάνδρῳ [4]).

ἀλεαίνειν: θερμαίνεσθαι· οὐχὶ ἀλεαίνεσθαι·

ἔπειθ', ἵν' ἀλεαίνοιμι, τοῦτ' ἠμπισχόμην.

'Αριστοφάνης ['Εκκλησιαζούσαις] [5]).

ΑΛΗΘΕΙΑ: οἱ παλαιοὶ 'Αττικοὶ ἐξέτεινον τὰς τῶν τοιούτων ὀνομάτων ληγούσας, διὸ καὶ παρώξυνον αὐτά. ἡ ἀγνοία γὰρ ἔλεγον καὶ ἡ εὐκλεία καὶ ἡ ἱερεία καὶ ἡ ἀναιδεία καὶ ἡ προνοία, ὧν πάντων ἐκτείνεται μὲν ἡ τελευταία, ἡ δὲ πρὸ αὐτῆς ὀξύνεται. 'Αριστοφάνης Δαιταλεῦσιν·

---

1) B. A. p. 371. 38. Cf. Mein. Com. II. p. 717. ἄκρας delendum videtur.

2) Phryn. Bekk. p. 227 Suid. Cf. Xen. Oec. 19. 12. Plat. Crit. 115 B. Athen. III. 81 A.

3) B. A. p. 372. 25, 475. 12. Cf. Amphidis frg. apud Athen. II. 50 E. Theophr. Hist. Pl. III. 16. Mein. Com. II. p. 347.

4) B. A. p. 374. 6. Eustath. p. 1161. 30. Quid sit ψήφινος μυροθήκη, non intelligo. Fortasse aliud quid latet; procurent acutiores. ἀλάβαστος apud Arist. Ach. 1053. Cf. Mein. Com. IV. p. 318.

5) Suid. B. A p. 381. 24, 376. 1. Phryn Bekk. p. 14 24. Cf. Ar. Eccl. 540 ibique Schol. Vide etiam Menandri frgm. apud Zonar. p. 1745 (Mein Com. IV. p. 286): ἤδη δ' ἀλεαίνει πρὸς τὸ πῦρ καθημένη.

ὦ πορνεία καὶ ἀναιδεία [1]).

ἀληθῆ καὶ τὰς ἀληθείας πληθυντικῶς λέγουσι. Μένανδρος Ἀφροδισίῳ·

εἰ τὰς ἀληθείας ἁπλῶς τίς σοι λέγοι [2]).

ἁλιεύεσθαι· τὸ ἁλιεύειν. λέγουσι δὲ καὶ ὡς ἡμεῖς [3]).

ΑΛΙΚΑΡΝΑΣΣΟΣ: οὐ Κᾶρές εἰσιν οἱ Ἁλικαρνασσεῖς, ἀλλὰ Ἕλληνες Δωριεῖς τῶν ἀποικησάντων Δωριέων Καρίαν· ὃ καὶ Ἀθηναῖοι ποιήσαντες ὧν ἦρχε Νειλεύς, πόλιν Ἑλληνίδα ἐν αὐτῇ Μίλητον κατεσκευάσαντο. ἔστι δὲ ἡ Ἁλικαρνασσὸς μία τῆς ἐν Ἀσίᾳ ἑξαπόλεως. οὐδὲν ἂν ἴσως κωλύοι καὶ ἐν Καρίᾳ εἶναί τινα Ἀττικὴν φωνὴν καὶ ἐν ταῖς Ἀθηναῖς Καρικήν [4]).

ΑΛΙΚΡΑΣ: ὁ θαλάσσῃ μεμιγμένος, καθὰ καὶ χαλκόκρας ὁ χαλκῷ κεκραμένος [5]).

[ἀλιτήριοι: ἀλιτήριος λέγεται ὅτι λιμὸς ἐγένετο ἐν Ἀθηναῖς καὶ οἱ πένητες τὰ τῶν ἀλούντων ἄλευρα διήρπαζον· ἐλέχθησαν οὖν οἱ τοὺς ἀλοῦντας τηροῦντες καὶ ἁρπάζοντες ἀλιτήριοι· παρέτεινε δὲ τὸ ὄνομα ἐπὶ τῶν μετὰ βίας τι ποιούντων ἀπὸ τῆς σιτοδείας τῆς κατὰ τὸν Αἰτολικὸν πόλεμον γενομένης. ἐστὶ δὲ καὶ παραγωγὸς ἀπὸ τοῦ ἀλιτραίνε.ν, ὅ ἐστιν ἁμαρτάνειν [6]).]

---

1) Eustath. p. 1579. 30. Cf. Phot. v. εὐκλεία. Choerob. in B. A. p. 1314. Vide supra ἀγνοία et ἀδολεσχία. Cf. Mein. Com. II. p. 1031. Codex προνοία. Possis etiam παρανοία.

2) B. A. p. 376. 4. Cf. Dem. 42. 8; 47. 40. Mein. Com. IV. p. 94.

3) Suid. B. A. p. 381. 23; 383. 10. Thom. Mag. p. 287. Activo utitur Epicharmus apud Athen. VII. 319 F; medio Plato Comicus apud eundem VII. 328 F.

4) Eustath. p. 368. 29. De hoc Nilo, Codri filio, vide Paus. VII. 2. 1 et Polyb. XVI. 12. Apud Callimachum Dian. 226 et Theocr. 27. 3. Νηλεύς vocatur. Urbis nomen rectius scribitur Ἁλικαρνασός. Vide de hoc loco Cobet. Mnem. X. p. 52.

5) Eustath. p. 1559. 50. Cf. infra χαλκόκρας.

6) B. A. p. 377. 11. Cf. Schol. Plat. Rep. V. 470 D. Plut.

[ἀλκυονίδες ἡμέραι· ὅτι ἀλκύων ἐστὶν εἶδος ὀρνέου, ἐν ἁλὶ κύον, τουτέστιν ἐν θαλάσσῃ, ὅθεν καὶ ἀλκύων ἐκλήθη. Φασὶ δὲ, ὅτι κύματος ἀεὶ ἀφανίζοντος αὐτῆς τὰ ὠὰ καὶ ἐπὶ πολὺ οὔσης ἀτέκνου, ὁ Ζεὺς ἐλεήσας αὐτὴν ὥρισεν ἡμέρας τινὰς εὐδιεινάς, ἃς καὶ καλοῦσιν ἀλκυονίδας [1].]

ΑΛΛΑ ΑΛΛ' ΑΝΑΞ: ἀρχή τις ἐξῳδίου κιθαρῳδικοῦ· ὥσπερ κωμικοῦ μὲν ἥδε· καλλιστέφανος· ῥαψῳδοῦ δὲ αὕτη·

νῦν δέ, θεοὶ μάκαρες, τῶν ἐσθλῶν ἄφθονοι ἐστέ.

τραγικοῦ δέ·

πολλαὶ μορφαὶ τῶν δαιμονίων [2].

ἄλλο ἕτερον: ἐκ παραλλήλου λέγουσιν. Μένανδρος Μέθῃ·

εἶτ' οὐκ εἶχεν οὐ πῦρ, οὐ λίθον,
οὐκ ἄλλ' ὁτιοῦν ἕτερον.

Κράτης Παιδιαῖς·

τοῖς δὲ τραγῳδοῖς ἕτερος σεμνὸς πᾶσιν λόγος ἄλλος ὅδ' ἐστιν [3].

ΑΛΛΟΣ ΟΥΤΟΣ ΗΡΑΚΛΗΣ: ἐπὶ Θησεῖ παροιμιωδῶς ἐλέχθη· ἄδηλον δὲ ἢ ἐπὶ τῷ Ἰδαίῳ Δακτύλῳ Ἡρακλεῖ ἐῤῥέθη ἢ ἐπὶ τῷ τῆς Ἀλκμήνης [4].

ἀλοάσαντα: ἐν τῷ α. Φερεκράτης Ἰπνῷ·

ὑποζυγίοις ἀλοάσαντ' εὐθὺς ἐκποιῆσαι.

τὸ δὲ συγκόψαι πληγαῖς ἀλοῆσαι ἐν τῷ η [5].

ἀλύειν: ἔνιοι τὸ μὲν ἐπαίρεσθαι καὶ χαίρειν δασέως ἀξιοῦσι προφέρεσθαι. Ὅμηρος·

Qu. Gr. 25. Expunge ἀλιτήριος e dittographia natum. Haecine sano homini in mentem venire!

1) B. A p. 378. 5. Cf. Apollod. I. 7. 4. Luc. Halc 1. Schol. Ar. Ran. 1305. Naber. Prolegg. p. 141.

2) Eustath p 239 20. Pro ῥαψῳδοῦ lege ῥαψῳδικοῦ. Cf. Eurip. in fine Alcestidis, Andromedae, Baccharum et Helenae.

3) Suid. B. A. p. 379. 31. Cf. Mein. Com, IV. p. 163; II. p. 242. Eadem conjunxit Aristoph. apud Athen. III 117 C.

4) Eustath. p. 589. 41.

5) B. A. p. 379. 28. Suid. cf. Mein. Com. II. p. 278.

ἦ ῥ' ἀλύεις, ὅτι Ἶρον ἐνίκησας τὸν ἀλητήν;

τὸ δὲ λυπεῖσθαι ψιλῶς οἷον·

ὣς ἔφαθ'· ἡ δ' ἀλύουσ' ἀπεβήσετο,

ὡς στερητικὸν ἔχον τὸ α. Δίδυμος δὲ ἀμφοτέρως δασέα· καὶ γὰρ τὸ ἀλεαίνεσθαι δασύνουσιν οἱ Ἀττικοὶ καὶ πάντα τὰ τοιαῦτα, ἁμίς, ἅμαξα, ἅμνος, Ἁλαεῖς, ἁλύειν· ἄλλοι δὲ τὸ ἀλύειν ἐπὶ τοῦ χαίρειν δασύνουσιν, ἴσως ἀπὸ τοῦ ἁλλομένου, ὅπερ δασύνεται [1]).

[ἀλύσιον: ἁλυσείδιον, πλοκίου γένος περὶ τὸν τράχηλον. Μένανδρος Καρίνῃ·

περὶ τὸν τράχηλον ἀλύσιόν τίς σοι δότω [2]).]

ἀλφάνει: εὑρίσκει. Μένανδρος Ὁμοπατρίοις·

ἦν δῆλον οὔ τι νυμφίος τε ἀλφάνει.

Ἀριστοφάνης Θεσμοφοριαζούσαις·

οἴμοι κακοδαίμων τῆς τόθ' ἡμέρας ὅτε
εἶπέν μ' ὁ κήρυξ· οὗτος ἀλφάνει.

Εὔπολις Ταξιάρχαις·

οὐ θᾶττον αὐτὴν δεῦρό μοι τῶν τοξοτῶν
ἄγων ἀποκηρύξει τις ὅ τι ἂν ἀλφάνῃ [3]);

ἀλῶ: ἀντὶ τοῦ ἀλέσω. Φιλύλλιος [4]).

[ἀμαρτίαν οἱ Ἀττικοί, ἁμαρτάδα Ἡρόδοτος καὶ ἄλλοι Ἴωνες [5]).]

ἁμάρτοιν εἴρηκε τὸ ἁμάρτοιμι Κρατῖνος Δραπέτισι·

ποδαπὰς ὑμᾶς εἶναι φάσκων, ὦ μείρακες, οὐκ ἂν ἁμάρτοιν;

καὶ ὅλως σύνηθες αὐτοῖς τὸ τοιοῦτο [6]).

---

1) B. A. p. 380, 20. Suid. Eustath. p. 1636. 26. M. Schmidt, Did. p. 103. Cf. de hoc verbo Plut. de aud. poet. 5. Ceterum vana distinctio est. Cf. Hom. Od. 18. 333. Il. V. 352.

2) Suid. B. A. p. 381. 30 Cf. Mein. Com. IV. p. 145.

3) B. A. p. 382. 8. Suid. cf. Mein. Com. II. p. 176 (locus conclamatus), II. p. 1084 (Meinekius conjecit ὠνὴν ἀλφάνει), II. p. 531.

4) Suid. cf. B. A. p. 381. 6. Mein. Com. II. p 866.

5) Suid. cf. Antiatt p. 79. 7. Her. VIII. 140.

6) Suid. cf. Porson. Ar. Eccl. 607. Mein Com. II. p. 47. Dubitare possis utrum Ἀττικοῖς an αὐτῷ corrigas.

[ἀμβολὰς γῆ: ἡ ὑπὸ τοῦ ὀρύγματος ὑψωθεῖσα. Ξενοφῶν· ὁ δὲ Κῦρος πύργους ἐποίει ἐπὶ τῆς ἀμβολάδος γῆς [1].]

ΑΜΒΩΝΕΣ: λόφοι ὀρῶν καὶ ἴτυς πᾶσα καὶ οἷον ὀφρὺς καὶ ὑπεροχή· καὶ χείλη δὲ λοπάδων· οἷον·

(πῶς ὦ) πολλῶν ἤδη λοπάδων τοὺς ἄμβωνας
περιλείξας;

ἐῤῥέθη δὲ καὶ ἐπὶ μορίου γυναικείου ὁ ἄμβων [2].

ἀμέλεια καὶ ἀμελία: ἀμφότερα Ἑλληνικά [3].

ἀμοργοί: πόλεως ὄλεθροι· Κρατῖνος Σεριφίοις. καλοῦσι δὲ καὶ μοργούς, τὸ α ἀφαιροῦντες, ὥσπερ καὶ ἐπ' ἄλλων· μαυρὸν γὰρ τὸ ἀμαυρὸν καὶ σφόδελον τὸ ἀσφόδελον καλοῦσιν [4].

ἀμπαλίνορρος: ἀναστρέφων τὴν αὐτὴν ὁδόν. Φιλέταιρος Μελεάγρῳ·

οὐ πρὸς γυναικὸς ὁ κόρος· οἴκαδ' ὦ κόρη
ἄπιθ' ἀμπαλίνορρος [5].

ΑΜΠΩΤΙΣ: Ἀττικῶς ἐκτείνει τὴν παραλήγουσαν, ὡς τὸ αἱματοπώτης καὶ ὑδροπώτης [6].

ἀμφημερὸς πυρετός: ὃν ἀμφημερινὸν οἱ ἰατροί. Σοφοκλῆς Ποιμέσι·

κρυμὸν φέρων γνάθοισιν ἐξ ἀμφημεροῦ [7].

ΑΜΦΙΚΑΤΣΤΙΣ: ἡ ὡρίμη κριθή [8].

---

1) Suid. cf. Xen. Cyr. VII. 5. 12.

2) Eustath. p. 1746. 38. Cf. Athen. VII. 347 A. IX. 483 B. Phryn. Bekk. p. 12. 4. Mein. Com. II. p. 440. Fragmentum ex Eupolidis Autolyco quod servavit Erotianus Gloss. Hipp. p. 88.

3) Suid. cf. Arcad. p. 195. Eur. Iph. A. 850.

4) Suid. Eustath. p. 838. 50. Cf. Mein. Com. II. p. 140.

5) Suid. cf. Porson. Advers. p. 295, qui χορός conjecit. Mein. Com. III. p. 296.

6) Eustath. p. 1616. 42. Codex ὑδροπότης.

7) Phryn. Bekk. p. 24. 31. Suid. cf. Soph. frg. 448. ἀμφημερινός apud Plat. Tim. 86 A.

8) Eustath. p. 1446. 20. Cf. Schol. Ar. Equ. 1233.

ἀμφιλεξάντων: ἀντὶ τοῦ ἀμφισβητησάντων καὶ διενεχθέντων. οὕτως Ξενοφῶν· ἀμφιλεξάντων δέ τι ἐνταῦθα τοῦ τε Μένωνος στρατιωτῶν καὶ τοῦ Κλεάρχου [1]).

ΑΜΦΙΤΑΠΗΤΕΣ: *οἱ μὴ ἑτερόμαλλοι, ἀλλ' ἐξ ἑκατέρων τῶν μερῶν δασεῖς* [2]).

ἀμφορεαφόρος: ὁ κεράμια μισθοῦ φέρων. Μένανδρος Ῥαπιζομένῃ·

εἶτ' ἀμφορεαφορός τις ἀποφορὰν φέρων.

καὶ Ἀριστοφάνης Ἥρωσι·

τρέχ' εἰς τὸν οἶνον ἀμφορέα κενὸν λαβὼν
τῶν ἔνδοθεν καὶ βύσμα καὶ γευστήριον,
κἄπειτα μίσθου σαυτὸν ἀμφορεαφορεῖν.

Εὔπολις Μαρικᾷ·

περιήλθομεν καὶ φῦλον ἀμφορεαφόρων [3]).

ἀναβιβῶμαι: ἀντὶ τοῦ ἀναβιβάσωμαι. Ἀμειψίας [4]).

ἀναβλυστονῆσαι: τὸ ἀναβλύσαι· Εὔπολις Δήμοις. πάντα τὰ τοιαῦτα οἱ κωμικοὶ ποιοῦσι παίζοντες [5]).

ἀνάδοχον, οὐκ *ἀναδοχέα* λέγουσι. Μένανδρος Χήρᾳ·

πρὸς τὴν ἀδελφὴν ἀνάδοχον τῶν χρημάτων [6]).

[*ἀναθέσθαι*: τὸ μεταθέσθαι, ἀπὸ τῶν πεττευόντων καὶ τὰς κεκινημένας ἤδη ψήφους διορθούντων. οὔτε δὲ τὸ ὑπερθέσθαι σημαίνει οὔτε τὸ ἀνακοινώσασθαι, ἀλλὰ τὸ μεταβουλεύσασθαι καὶ μεταγνῶναι. πολύ ἐστι παρὰ Πλάτωνι τῷ φιλοσόφῳ. Μένανδρος Ἀφροδισίῳ·

---

1) Suid. Phryn Bekk. p. 28. 1. Cf. Xen Anab. I 5. 11.

2) Eustath. p. 746. 39; Suid. B. A. p. 389. 15; Antiatt. p. 83. 15.

3) Suid. Cf. Mein. Com. IV. p. 199; II. p. 1072. 507. Poll. X. 75.

4) Suid. Phryn. Bekk. p. 28. 26. Cf. Mein. Com. II. p. 713.

5) Suid. cf. Etym. M. Eustath. p. 1095. 8. Mein. Com. II. p. 464.

6) Suid. Phryn. Lob. p. 315 Cf. Mein. IV. p. 222.

ἐκφυγοῦσα δ' ἣν εἶχεν νόσον
οὐκ ἔσχε τοὺς ῥηθέντας ἀναθέσθαι λόγους [1]).]

ἀναθολώσει: ἀναταράξει. Πλάτων Νόμων ἑβδόμῳ· ὅπων ἀναθολώσει. καὶ ἀναθολοῦσθαι ἀναταράττεσθαι, παρὰ τὸν θόλον τῆς σηπίας, ὃν οἱ Ἀττικοὶ καὶ χωρὶς τοῦ θ ὅλον λέγουσιν [2]).

ΑΝΑΚΟΙ: οὕτω λέγονται οἱ Διόσκουροι, ὡς αἰχκοί. καὶ κατεύχονται ἀνακοῖν Διοσκούροιν [3]).

ἀνακοινώσασθαι καὶ ἀνακοινῶσαι: ἄμφω λέγουσι. Ξενοφῶν δὲ καὶ ἀνεξυνοῦτο εἴρηκεν ἐν τοῖς Ἑλληνικοῖς [4]).

ἀναλίσκειν καὶ ἀναλοῦν: ἑκατέρως. Ἀριστοφάνης Πλούτῳ·

χαίρω τε γὰρ φειδόμενος ὡς οὐδεὶς ἀνήρ,
πάλιν τ' ἀναλῶν, ἡνίκ' ἂν τούτου δέῃ.

Δαιταλεῦσιν·

εἰς τὰς τριήρεις δεῖ μ' ἀναλοῦν ταῦτα καὶ τὰ τείχη [5]).

ἄναλτον: Ὅμηρος καὶ Κρατῖνος ἀντὶ τοῦ ἀπλήρωτον. Δείναρχος δὲ ἀντὶ τοῦ χωρὶς ἁλῶν [6]).

ἀνανεοῦσθαι ὡς ἡμεῖς. Θουκυδίδης δ' καὶ Πλούτοις Κρατῖνος [7]).

ἄναξ: θηλυκῶς· οὕτως Αἰσχύλος [8]).

ἀναπετῶ: ἀναπετάσω. Μένανδρος·

---

1) Suid. cf. Wyttenbach ad Phaedon. p. 230. Phavor. Ecl. p. 107. Mein. Com. IV. p. 93.

2) Suid. Phryn. Bekk. p. 12. 23. Cf. Plat. Legg. VII. 824 A.

3) Eustath. p. 1425. 59. Vulgo ἄνακες. Conf. Hesych. Moer. Cic. N. D. III. 21. Plut. Thes. 33.

4) Suid. cf. Xen. Hell. I. 1. 30.

5) Suid. cf. Antiatt. p. 83. 16. Ar. Plut. 247. Mein. Com. II. p. 1040.

6) Suid. cf. Hom. Od. 17. 228; 18. 114. Mein. Com. II. p. 229. Insulsum significat in Timoclis fragmento apud. Athen. VIII. 339 E.

7) Suid. cf. Eustath. p. 811. 35. Cf. Thuc. V. 18. Mein. Com. II. p. 110. Soph. Tr. 397.

8) Suid. cf. Aesch. frg. 387. Pind. P. 12. 3. Herm. ad H. h. Cer. 58.

ἄλλοις ἀναπετῶ
τουτὶ προσελθὼν κοὐκ ἀνέξομ' οὐκέτι.

καὶ ἐν Συνερώσῃ καὶ ἑτέραις [1].

ἀνάριστος: μᾶλλον δὲ ἀναρίστητος. Ἀριστοφάνης Πολυείδῳ·
διὰ τῆς ἀγορᾶς τρέχων, ἀναρίστητος ὤν.

Ἄλεξις Καταψευδομένῳ·
πάντως ἀναρίστητος οὐ δυνήσομαι
διακαρτερῆσαι τηλικαύτην ἡμέραν.

Ἀντιφάνης Λευκαδίῳ·
ἐνταῦθ' ἀναρίστητος εὐθὺς κιθαριεῖ.

Τιμοκλῆς Νεαίρᾳ·
ἔπειτα διά γε ταῦτ' ἀναρίστητος ὤν.

Μένανδρος δὲ ἀνάριστον [2].

ἀναρριχᾶσθαι: τὸ πρὸς ἄναντες ἐκβαίνειν ἅμα ταῖς χερσὶν ἀντιλαμβανόμενον καὶ στηριζόμενον. Ἀριστοφάνης Εἰρήνῃ·
ἔπειτα λεπτὰ κλιμάκια ποιούμενος
πρὸς ταῦτ' ἀνερριχᾶτ' ἂν ἐς τὸν οὐρανόν [3].

[ἀναρύτειν: ἀναντλεῖν, ἀπὸ τοῦ ἀρύεσθαι. Κρατῖνος Διδασκαλίαις·
ὅτε σὺ τοὺς καλοὺς θριάμβους ἀναρύτουσ' ἀπηχθάνω [5].]

ΑΝΑΣΕΙΣΙΦΑΛΛΟΙ αἱ ἑταιρίδες λέγονται παρὰ τῇ κωμῳδίᾳ, ὡς ἀνασείουσαι τὸν φάλητα ὅς ἐστιν αἰδοῖον ἀνδρός [5].

---

1) Suid. cf. Philemon, p. 223. Zon. p. 204. Mein. Com. IV. p. 77 et 328. Pro ἄλλοις Kusterus conjecit Ἁλιεῦσι, probantibus Bernhardio et Dobraeo Advers. II. p. 271.

2) Suid. cf. Athen. II. 47 D. Xen. Anab. I. 10. 19. Hell. IV. 5. 8. Mein. Com. II. p. 1135. (Porsonus τρέχω διὰ τῆς ἀγορᾶς); III. p. 489; III. p. 78; III. p. 608; IV. p. 329.

3) Suid. Phryn. Bekk. p. 19. 15; Moeris p. 64. Cf. Ar. Pax 70 ibique Schol.

4) Suid. cf. Porson ad Phoen. 463. Mein. Com. II. p. 36

5) Eustath. p. 1413. 33. Pro παρὰ τῇ κωμῳδίᾳ fortasse legendum παρὰ τῷ κωμῳδῷ.

ἀνασπᾷ: ἀντὶ τοῦ καταλύει ἢ ἀναιρεῖ. Θουκυδίδης [1]).

ἀναφαλαντίαν οὐκ ἀναφάλαντον λέγουσιν. οὐχ ὁ φαλακρός, ἀλλ' ὁ ἀρχόμενος ἀποφαλακροῦσθαι. καὶ ἀνάσιλλον τὸ αὐτό [2]).

[ἀναψηφίσασθαι: τὸ μεταψηφίσασθαι. Δουλοδιδασκάλῳ Φερεκράτης·

κἀναψηφίσασθ' ἀποδοῦναι πάλιν τὰ χρυσία [3]).]

ἀναψυχῆναι τὸ ἀναψύξαι λέγουσιν. Ἀμειψίας Μοιχοῖς·

καὶ σὺ μὲν ..... ἦλθες καββαλὼν τριώβολον,

καί τί που κἀμαρτύρησας ψεῦδος, ὥστ' ἀνεψύχης [4]).

ἀνεβίω: ἀνέζησεν· ἀναβιώσκεται καὶ ἀναβιώσκει μᾶλλον ἢ ἀναβιοῖ· λέγουσι δὲ καὶ ἀναζῆν. καὶ ἀνεβιωσάμην ἀντὶ τοῦ ἀναβιῶναι ἐποίησα. Κράτης [5]).

ἀνεκάς: ψιλῶς τὸ ἄνω λέγουσιν. καὶ ἀνέκαθεν τὸ ἄνωθεν. Εὔπολις Αὐτολύκῳ·

ἀνεκάς τ' ἐπήρω καὶ βδελυρὸς σὺ τὸ σκέλος.

Κράτης Ἥρωσι·

τὸν αὐχέν' ἐκ γῆς ἀνεκὰς εἰς αὐτοὺς βλέπων [6]).

ἀνέκραγεν: οὐκ ἀνεκραύγασεν· καὶ ἀνακραγεῖν καὶ πάντα τὰ ὅμοια οὕτως [7]).

[ἀνεπάγγελτος: ἄκλητος, ᾧ οὐδεὶς μὲν ἐπήγγειλεν, ὁ δ' ἀφικόμενος δειπνεῖ. Κρατῖνος Διονυσαλεξάνδρῳ·

τῶν βδελλολαρύγγων ἀνεπαγγέλτων αὐτῷ φοιτήσας
ἐπὶ δεῖπνον [8]).]

---

1) Suid. cf. Thuc IV. 97.

2) Suid. cf. Phryn. Bekk. p. 16. 31 Zon. p. 169. Luc. Pisc. 47.

3) Suid. cf. Porson. Aristoph p. 20. Mein. Com. II. p 271.

4) Suid cf. Mein. Com. II. p. 706.

5) Suid. B. A. p. 395. 12. 19. Cf. Mein. Com. II p. 249.

6) Suid. B. A. p. 395. 24; Cf. Phryn. Bekk. p. 19. 33. Ar. Vesp. 18; Mein. Com. II. p. 443. 235.

7) Suid. B. A p. 396. 29. Cf. Moeris p. 64.

8) Suid. Phryn. Bekk. p. 6. 10; Poll. VI. 12; cf. Mein. Com. II. p. 39, ubi pro αὐτῷ φοιτήσας coniecit φοιτησάντων. Τῶν resesecandum videtur.

[ἀνέσπακε: ἀνεύρηκεν, εἴληφεν. Μένανδρος Ῥαπιζομένῃ·

πόθεν γάρ, ὦ φίλοι θεοί,
τούτους ἀνεσπάκασιν οὗτοι τοὺς λόγους; 1).]

ἀνέῳγεν οὐχὶ ἤνοιγε καὶ ἀνεῴγετο λέγουσι. λέγει καὶ Ἀμειψίας Μοιχοῖς καὶ οἱ νεώτεροι πολλάκις. καὶ Θρασυλέοντι γ' ἢ δ'.

ἡ δ' ἀνέῳγε τὴν θύραν.

Θετταλῇ·

καὶ τὸ κεράμιον
ἀνέῳχας· ὄζεις, ἱερόσυλ', οἴνου πολύ.

Εὔπολις Πόλεσιν·

ἣν οὐκ ἀνέῳξα πώποτ' ἀνθρώποις ἐγώ.

Φερεκράτης Κραπατάλλοις·

οὐδεὶς γὰρ ἐδέχετ' οὐδ' ἀνέῳγέ μοι θύραν 2).

[ἀνήρρησεν· ἀνεφθάρη.

ὥς μόλις ἀνήρρησ'· οὐδέν ἐσμεν οἱ σαπροί.

Εὔπολις Πόλεσιν 3).]

ἄνηστις: ὁ νῆστις λίαν παρὰ Κρατίνῳ ἐν Διονυσαλεξάνδρῳ·

οὐ γὰρ σύγε πρῶτος ἄνηστις 4).

ἀνθέων: τὴν γενικὴν ὁμοίως τοῖς Ἴωσιν οἱ Ἀττικοί. Ἕρμιππος Ἀθηνᾶς Γοναῖς·

καιροσπάθητον ἀνθέων ὕφασμα καινὸν Ὡρῶν.

καὶ ἐν τοῖς ἑξῆς·

---

1) Suid. B. A. p. 399. 3; cf. Hesych; Mein. Com. IV. p. 199. Vide Lob. ad Soph. Aj. 302.

2) Suid. B. A. p. 399. 24. Cf. Phryn. Lob. p. 157. De Amipsia Mein. Com. II. p. 706. In sequentibus Menandri nomen excidit. Pro verbis corruptis γ' ἢ δ' ἡ δ'ἀνέῳγε legendum videtur Ἤδη δ'ἀνέῳγε τὴν θύραν. Cf. Mein. Com. IV. p. 140 et 133; II. p. 517 et 289, ubi Porsonus emendavit: οὐδ' ἀνεῴγει μοι θύραν.

3) Suid B. A. p. 402. 29; Cf. Mein. Com. II. p. 517. Exspectaveris ἀνήρρησα· ἀνεφθάρην.

4) Suid. B. A. p. 402. 32; Cf. Ath. II. 47 A. Mein. Com II. p. 38; Cobet. Mnem. X. p. 73 Libri Ἰού.

λεπτοὺς διαψαίρουσα πέπλους ἀνθέων γέμοντας.

καὶ 'Αριστοφάνης Μαμμακύθῳ. οὕτως δὲ καὶ βελέων καὶ ὀρέων καὶ ἕτερα πλείονα Ξενοφῶν διαιρεῖ [1]).

[ἀνόδοντον: Κοριαννοῖ Φερεκράτης·

ἀνὴρ γέρων ἀνόδοντος ἀλήθει [2]).]

ἀνοκωχήν: διὰ τοῦ ο τὴν ἀνοχὴν λέγουσι. πολὺ δέ ἐστι παρὰ Θουκυδίδῃ [3]).

[ἄνοργος ἀντὶ τοῦ ἄνευ ὀργῆς. Κρατῖνος [4]).]

ἀνορωρυγμένον οὐχὶ ἀνωρυγμένον λέγουσι. Μένανδρος 'Υδρίᾳ·

εὐθὺς καταχρήσεσθαι τὸν ἀνορωρυγμένον
ταύτην ἰδόντα [5]).

ἀντάλλαγον καλοῦσι τὸν ἀντὶ ἑτέρου ἠλλαγμένον, οὐχὶ ἄνταλλον. Μένανδρος Κανηφόρῳ·

ἐδεῖτο χρῆσαι τὴν σεαυτῆς θυγατέρα
ἀντάλλαγον.

Χήρᾳ·

ἑκοῦσα ἡ ἀδελφὴ ποιήσει τούτοις οἱ
ἀντάλλαγον τέξεις ὁ τούτῳ διδομένην.

καὶ ἐν 'Αλιεῖ·

ἐκλελάκτικεν

---

1) Suid. B. A. p. 404. 18; Antiatt. p. 83. 12; Mein. Com. II. p. 381. Codex κηροσπάθητος, quod correxerunt Piersonus et Toupius; Mein. Com. II. p. 762. Pro 'Αριστοφάνης corrige 'Αρισταγόρας.

2) Suid. B. A. p 406. 1. Videtur ἅπαξ λεγόμενον. Cf. Mein. Com. II. p. 285. 'Αλήθει suspectum est, nam constans Atticorum usus ἀλεῖ requirit. Vide Lob. ad Phryn. p. 151.

3) B. A. p 406. 19. ἀνοχή, quod secundum Moeridem Helle nicum est, legitur apud Xen. Mem. IV. 4. 17. ἀνοκωχή ubique pro ἀνακωχή reponendum.

4) Suid. B. A. 406. 11; Phryn. Bekk. p. 3. 24; Moeris; cf. Mein. Com. II. p. 190.

5) Suid. B. A. p. 405. 28. Cf. Mein. Com. IV. p. 208. Bernhardius coniecit: καταχρήσεσθ' αὐτὸν ἀνορωρυγμένην.

ὁ χρηστὸς ἡμῖν μοιχός, ἀλλ' ἀντάλλαγος [1]).

ANTHΛIA: Ἰωνικῶς τὰ καὶ παρώπια ἤγουν τὰ περὶ τὰς ὄψεις τῶν ἵππων [2]).

ἀντίθετον: τὸ σχῆμα τῆς φράσεως, ὡς ἡμεῖς. Ἀριστοφάνης Θεσμοφοριαζούσαις·

καὶ κατ' Ἀγάθων' ἀντίθετον ἐξευρημένον [3]).

[ἀνυδρεύσασθαι: ἀντλῆσαι ὕδωρ.

κατάχεον αὐτῆς κἀνύδρευσαι τὸν κάδον.

Κοριαννοῖ Φερεκράτης [4]).]

ἀνυπόδητος ἐν τῷ η λέγεται, οὐχὶ ἀνυπόδετος [5]).

ANTTEIN οἱ Ἀττικοὶ ὅπερ ἡμεῖς ἀνύειν· σημαίνει δὲ τὸ σπεύδειν. δασεῖα δὲ ἡ πρώτη. Ὅμηρος δὲ τὸ ἀνύειν ὡς ἡμεῖς, οἷον·

οὐκ ἀνύω φθονέουσα [6]).

ἀξιόχρεων ἐν τῷ ω λέγουσι, καὶ λιπόνεων· τὸ δὲ ἀξιόχρεον βάρβαρον [7]).

ἀπαλλάξας: ἀντὶ τοῦ πείσας ἀποστῆναι. Κρατῖνος καὶ

---

1) Suid. B. A. p. 407. 18; ἀντάλλαγμα apud Eurip. Or. 1157. Cf. Mein. Com. IV. p. 143. 222. 77. Fragmentum alterum Bernhardius ita restituere conatus est:

ἑκοῦσα δ' ἀδελφὴ παρήσει τοῦτό σοι
ἀντάλλαγόν γ' ἔξουσα τούτων διδομένην.

2) Eustath. p. 1562. 40; cf. p. 878. 45. Apud B. A. p. 411. 1 ἀντήλιος explicatur ἡ ἀνακλωμένη ἀπὸ τοῦ ἡλίου αὐγή. Vide infra παρώπιον.

3) B. A. p. 410. 14. Θεσμοφοριαζούσαις δευτέραις scilicet; cf. Mein. Com. II. p. 1082.

4) Suid. B. A. p. 411. 32. Cf. Mein. Com. II. p. 286.

5) Suid. B. A. p. 412. 3; Phryn. Bekk. p. 17. 13; Phryn. Lob. p. 455. Antiatt. p. 82. 16. Hinc corrige Xen. Lac. II. 3.

6) B. A. p. 411. 28; Eustath. p. 1217. 1; cf. Phryn. Bekk. p. 14. 17; Hom. Il. IV. 56.

7) Suid. B. A. p. 412. 30; Zon. p. 227. ἀξιόχρεος Ionica forma est; cf. Herod. I. 156; III. 35; V. 111.

Δημοσθένης καὶ ἄλλοι. καὶ ἀπαλλάξωμεν ἀντὶ τοῦ ἀφανίσωμεν. Ξενοφῶν· τῶν ἄλλων σκευῶν τὰ περισσὰ ἀπαλλάξωμεν 1).

[ἀπαμφιέσαντες: ἐκδύσαντες· καὶ ἀπαμφιεῖ· ἀποκαλύψει. [Μένανδρος] Μισουμένῳ·

ἀπαμφιεῖ γὰρ τὸ κατάπλαστον τοῦτό μου
καὶ λανθάνειν βουλόμενον ἡ μέθη ποτέ.

καὶ ἀπαμφίσκων ἀποκαλύπτων 2).]

ΑΠΑΝ: οἱ μὲν Ἴωνες συστέλλουσι· καὶ ὁ ποιητής·

τῶν δ' ἅπαν ἐπλήσθη πεδίον.

οἱ δὲ Ἀττικοὶ ἐκτείνουσι τὴν ὑστέραν. καὶ τὸ παράπαν ὁμοίως καὶ πάντα τὰ τοιαῦτα 3).

ἀπαντᾶν καὶ συναντᾶν λέγουσιν ἑκατέρως τὸ παραγίγνεσθαι εἴς τινα τόπον 4).

ἀπαρτί: παρ' Ἡροδότῳ σημαίνει τὸ ἀπηρτισμένως καὶ ἀκριβῶς· ἀπὸ τούτου εἰσὶ στάδιοι χίλιοι ἀπαρτὶ εἰς τὸν Ἀραβικὸν κόλπον. παρὰ δὲ τοῖς κωμικοῖς τὸ ἐκ τοῦ ἐναντίου. Φερεκράτης Κραπατάλλοις·

[Α] τί δαί; τί σαυτὸν ἀποτίνειν τῷδ' ἀξιοῖς; φράσον μοι.
[Β] ἀπαρτὶ δή που προσλαβεῖν παρὰ τοῦδ' ἔγωγε μᾶλλον.

Κοριαννοῖ·

ἀπαρτὶ μὲν οὖν ἐμοὶ μὲν εἰκός ἐστ' ἐρᾶν,
σοὶ δ' οὐκέθ' ὥρα.

Ἀριστοφάνης Πλούτῳ·

ἔγωγε καὶ τοὺς δεξίους καὶ σώφρονας
ἀπαρτὶ πλουτῆσαι ποιήσω.

Πλάτων Κλεοφῶντι·

---

1) Suid. B. A. p. 414. 31; 415. 1. Cf. Xen. Anab. III. 228.

2) Suid. B. A. p 415. 7; cf. fragm. Xenarchi apud Athen. XIII. 569. B; cf. Mein. Com. IV. p. 171. Menandri nomen intercidit.

3) Suid. B. A. p. 416. 11; Draco de Metris p. 24; cf. Hom. Il. XX 156.

4) Suid. B. A. p. 416. 9. Zon. p. 256.

ἀλλ' αὐτὸς ἀπαρτὶ τἀλλότρι' οἰχήσει φέρων.

τάχα δὲ ὁ Τηλεκλείδης ὁμοίως τῷ Ἡροδότῳ κέχρηται·

σὺ δὲ φρόνιμος αὐτὸς ὢν
ἀπαρτὶ ταύτης τῆς τέχνης [1]).

ἀπασκαρίζειν: Ἀριστοφάνης Ταγηνισταῖς·

ἀπασκαρίζειν ὥσπερεὶ πέρκην χαμαί.

Μένανδρος·

ἀπασκαριῶ σ' ἐγὼ γέλωτι τήμερον [2]).

[ἀπαυθημερίζειν: αὐθημερὸν ἐπανέρχεσθαι. Ξενοφῶν· ἐπεὶ δὲ τὰ ἐπιτήδεια οὐκ ἦν λαμβάνειν, ὥστε ἀπαυθημερίζειν ἐπὶ τὸ στράτευμα [3]).

ἀπέγενετο: ἀντὶ τοῦ ἀπέθανεν· οὕτως Ἀντιφῶν καὶ Θουκυδίδης [4]).

ἀπέδρα καὶ τὸ πρῶτον πρόσωπον ἀπέδραν·

τί οὐκ ἐπανεχώρησα δεῦρο κἀπέδραν;

Φερεκράτης Ἴπνῳ. Μένανδρος Θεττάλῃ·

εἶτ' ἀπέδραν μόνος [5]).

ἀπέρρωγεν: οὐκ ἀπέρρηκται· καὶ ἀπερρώγει καὶ σὺν τῷ ν ἀπερρώγειν τὸ τρίτον πρόσωπον·

κᾆτ' ἀπερρώγειν ὁ πούς [6]).

---

1) B. A. p. 418. 15; Phryn. Lob. p. 20. Suid. cf. Herod. II. 158; Arist. Plut. 387; Mein. Com. II. p. 289. 284. 635. 375.

2) Suid. B. A. p. 418. 5; cf. Mein. Com. II. p. 1155; IV. p. 288. Lege ἀπασκαριῶ δ' ἐγώ.

3) Suid. cf. Xen. Anab. V. 2. 1, ubi legitur οὐκέτι ἦν λαμβάνειν. Ael. V. H. 9. 2.

4) Suid. B. A. p. 419. 18; Cf. Hesych; Antiatt. p. 82. 33; Thuc. II. 34. 51. 98.

5) Suid. B. A. p. 419. 31; cf. Mein. Com. II. p. 279; IV. p. 134. Plenius apud Zon. p. 274: ἔλυσ' ἐμαυτὸν εἶτ' ἀπέδραν μόνος.

6) Suid. B. A. p. 422. 4.

ἀπέσβηκε λέγουσι τὸ ἀποσβέσθαι οἵ τε ἄλλοι καὶ Πλάτων Πολιτικῇ [1]).

ἀπεσταλμένην καὶ πεπεμμένην ἑκατέρως λέγουσιν [2]).

[*ἀπέφησεν*: ἀντὶ τοῦ ἀντεῖπε Μένανδρος [3]).]

ἀπεχρᾶτο: Ἡρόδοτος μὲν ἀντὶ τοῦ ἀρκεῖν ἡγεῖτο· Θουκυδίδης δὲ ἀπεχρῶντο ἀντὶ τοῦ ἀνήρουν [4]).

ἄπιχ: εἶδος ὀπώρας. ἀπίους εἴρηκε Πλάτων ἐν Νόμοις· ἔστι καὶ παρὰ Ἀλέξιδι καὶ ἐν Ἀγρίοις Φερεκράτους·

πρὶν ἀνακυκῆσαι τὰς ἀπίους ἁρπάζετε [5]).

ἀπιστεῖν: τὸ ἀπειθεῖν. λέγουσι δὲ καὶ ἀπιστίαν τὴν ἀπείθειαν· καὶ ἄπιστος ὁ μὴ πειθόμενος· οὕτως Πλάτων [6]).

ἁπλᾶ καὶ διπλᾶ καὶ πολλαπλᾶ καὶ πάντα περισπῶσι τὰ τοιαῦτα, ἀργυρᾶ, χρυσᾶ, κεραμεᾶ ἀπὸ τοῦ κεραμεοῦν, καὶ Φοινικιᾶ ἀπὸ τοῦ Φοινικιοῦν. ὑποπίπτει γὰρ τῇ Ἰωνικῇ διαιρέσει, οἷον διπλόα διπλᾶ καὶ τὰ ὅμοια [7]).

[*ἀπλήγιος*: δασέως· ἁπλοῦς. Εὔπολις Πόλεσιν·

οὐ γὰρ πολυπράγμων ἐστίν, ἀλλ' ἀπλήγιος [8]).]

[*ἀπληγίς*: ἱμάτιδιον σύμμετρον. Ἀναγύρῳ Ἀριστοφάνης·

ἐκ δὲ τῆς ἐμῆς χλανίδος τρεῖς ἀπληγίδας ποιῶν [9]).]

---

1) Suid. B. A. p. 422. 16. Cf. Plat. Polit. 269 B. Pro ἀποσβέσθαι legendum suspicor ἀπεσβέσθαι.

2) B. A. p. 423. 5. Vide infra πεπεμμένην. Cf. Cobet. Var. Lect. p. 253.

3) Suid. B. A. p. 423. 9; cf Mein. Com. IV. p. 316. Vide an legendum sit ἀπεῖπε.

4) Suid. B. A. p. 423. 26; cf. Her. I. 102; Thuc. III. 81.

5) Suid. cf. Schol. Ar. Eccl. 355; Plat. Legg. VIII. 845 B; Mein. Com. II p. 259.

6) Suid B. A p. 424. 32; cf. Phryn. Bekk. p. 24. 7; ἀπιστεῖν apud Plat. Soph. 258 et saepius; cf. Herod. VI. 108; Soph. Ant. 219. 377. 652.

7) Suid. Phryn. Bekk. p. 25. 11; Φοινικιοῦς apud Ar. Av. 272. Vulgo Φοινικοῦς.

8) Suid. B. A. p. 425. 18; cf. Mein. Com. II. p. 518.

9) Suid. B. A. p. 415, 20; cf. Mein. Com. II. p. 964. Idem

ἀποβροχθίσαι: τὸ καταπιεῖν, ὡς ἡμεῖς. Ἀριστοφάνης Δαιταλεῦσιν ἐχρήσατο [1]).

ἀπόδυσαι: μᾶλλον δ' ἀπόδυθι. Μένανδρος·

ἀπόδυθι ταχέως, Πάμφιλ', ἡμέτερος ὁ πλοῦς [2]).

ἀποκείρασθαι καὶ *κείρασθαι* ἑκατέρως λέγουσιν [3]).

[*ἀποκναίειν*: ἐνοχλεῖν, παρεκτείνειν.

τί οὐ καθεύδεις; σύ μ' ἀποκναίεις περιπατῶν.

Μένανδρος Μισουμένῳ [4]).

ἀποκρινεῖται λέγουσι μᾶλλον ἢ ἀποκριθήσεται. Μένανδρος Κανηφόρῳ·

ἃ δ' ἀποκρινεῖται, κἂν ἐγὼ λέγοιμί σοι.

Ὑποβολιμαίῳ·

ὡς μηδὲν ἀποκρινουμένῳ δ' οὕτω λαλεῖν [5]).

ἀποκτίννυσι λέγουσι μᾶλλον ἢ ἀποκτιννύει. Κρατῖνος Βουκόλοις·

καὶ πρὸς τὸν οὐρανὸν σκιαμαχῶν ....

.... ἀποκτίννυσι ταῖς ἀπειλαῖς.

καὶ *ἀπεκτόνασι*, οὐκ ἀπεκτάγκασι. Μένανδρος (Μισουμένῳ)·

ὦ πάτερ,

μισοῦσι μὲν Θράσων', ἀπεκτάγκασι (?) δ' οὔ [6]).

ἀπολλύειν καὶ *ἀπολλύναι* καὶ ἀποδεικνύειν καὶ ἀποδεικνύναι διττῶς λέγουσιν [7]).

---

vocabulum affert Et. M. p. 123 13 e Sophocle (frgm. 943):

τρύχει καλυφθεὶς Θεσσαλῆς ἀπληγίδος.

1) B. A. p. 427. 3. Quod vulgo καταβροχθίσαι. Cf. Mein. Com. II. p. 1046.

2) B. A. p. 427. 26. Ita haec constituit Cobet. Mnem. X. p. 76. Edebatur ἀποδῦσαι: μᾶλλον δ' ἀπόδυθι ταχέως ..... Παμφίλη· ἡ μέτερος ὁ πλοῦς.

3) B. A. p. 429. 31; cf. Ar. Nubb. 826.

4) Suid. B. A. p. 428. 27; cf. Plat. Rep. III. 406 B. Dem. 21. 153; Xen Hell. VI. 2. 1; Schol. Ar. Vesp. 679; Mein. Com. IV. p. 172.

5) Suid. B. A. p 429. 13; cf. Antiatt. p. 77. 12; Mein. Com. IV. p. 144. 215. τούτῳ λαλεῖς mavult Meinekius.

6) Suid. B. A p. 429. 23; cf. Mein. Com. II. p. 29; IV. p. 173.

7) B. A. p. 430. 28. Similia infra v. ὀμνύναι.

Ἀπολλώνιον: βραχέως· τὸ ἱερὸν τοῦ Ἀπόλλωνος. οὕτω καὶ παρὰ Θουκυδίδῃ ἀναγνωστέον. καὶ Ποσειδώνιον τὸ τοῦ Ποσειδῶνος ὡς Ἀθηναῖον τὸ τῆς Ἀθηνᾶς καὶ Διονύσιον καὶ πάντα τὰ τοιαῦτα ὁμώνυμα τοῖς ἀνδρωνυμικοῖς. τὸ δὲ Ποσειδάνειον δῆλον ὅτι Δώριον [1]).

ἀπολοπίζειν: διὰ τοῦ ο τὴν τρίτην, οὐ διὰ τοῦ ε [2]).

[*ἀπομαγδαλία* καὶ *ἀπομάγδαλις*· ψωμός, εἰς ὃν ἐκμασσόμενοι τὰς χεῖρας μετὰ τὸ δεῖπνον, ἐρρίπτουν τοῖς κυσίν [3]).]

[*ἀπομόσαι* καὶ κατομόσαι· τὸ μὲν ἀρνητικόν, τὸ δὲ καταφατικόν [4]).]

ἀπονητί, ἀπνευστί, ἀνιδρωτί, ἀκμητί, ἀμεταστρεπτί· πάντα τὰ τοιαῦτα καὶ ἐκτείνεται καὶ συστέλλεται [5]).

ἀπονίψασθαι μετὰ τὸ δεῖπνον ἔλεγον, πρὸ τοῦ δείπνου δὲ κατὰ χειρός [6]).

ἀπονυχίσαι μᾶλλον λέγουσιν ἢ ὀνυχίσαι [7]).

ἀποπάτημα: αὐτὸ τὸ σκύβαλον. Εὔπολις Χρυσῷ Γένει·

τί γάρ ἐστ' ἐκεῖνος; ἀποπάτημ' ἀλώπεκος.

Κρατῖνος Δραπετίσι·

τὸν Κερκύονά θ' ἕωθεν ἀποπατοῦντ' ἐπὶ

---

1) B. A. p. 430. 22. Suid. v. Ἀθήναιον. Cf. Eustath. p 1562. 52; Phryn. Lob. p. 367; Cobet Mnem. X. p. 85; Thuc. II. 91; IV. 129; VIII. 93.

2) Phryn. Bekk. p. 25. 26; cf. Cobet. Mnem. IV. p. 108; VIII. p. 29 et infra λοπίζειν.

3) B. A. p. 431. 28; Suid. cf. Eustath. p. 1857. 12; Athen. IX. 409 C; Ar. Eq. 413. Alias scribitur ἀπομαγδαλιά et ἀπομαγδαλίς.

4) Suid. B. A. p. 432. 10. Attamen apud Thucydidem (V. 50): ἀπομόσαι ἦ μὴν ἀποδώσειν.

5) Suid. B. A. p. 432. 17; cf. Her. I. 146.

6) B. A. p. 432. 25; cf. Athen. IX. 408 F; Ar. Vesp. 1217 et infra κατὰ χειρός.

7) B. A. p. 432. 28; Suid. cf. Phryn. Bekk. p. 13. 13. Ar. Equ. 706.

τοῖς λασάνοις εὑρὼν ἀπέπνιξα [1]).

ἀπόπατον καὶ κοπρῶνα λέγουσιν. ὁ δ' ἀφεδρὼν καὶ λυτρὼν βάρβαρα [2]).

[ἀποπροσωπίζεσθαι: ἀπονίπτεσθαι καὶ σμᾶσθαι τὸ πρόσωπον. οὕτω Φερεκράτης Ἀγρίοις·

[A] οὐδ' ἀποπροσωπίζεσθε κυάμοις; [B] πώμαλα [3]).]

[ἀπορησία: ἀντὶ τοῦ ἀπορία· οὕτως Εὔβουλος [4]).]

ἀποσιμῶσαι: τὸ ἐπικύψαι καὶ τὴν πυγὴν προτεῖναι γυμνήν. Φίλιππος (?). Θουκυδίδης δὲ τὸ μετεωρίσαι τὰς ναῦς [5]).

ἀποσκοπεῖσθαι λέγουσιν, οὐ σκοπεύειν [6]).

ἀπόστα: οὐ μόνον ἀπόστηθι λέγουσι. καὶ πάραστα. Μένανδρος Παιδίῳ·

ἐνταῦθ' ἀπόστα μικρόν.

Δὶς ἐξαπατῶντι·

ἐμοὶ παράστα· τὴν θύραν κόψας ἐγὼ
καλῶ τιν' αὐτῶν [7]).

ἀποστάσιον καὶ λιποστράτιον καὶ πάντα τὰ τοιαῦτα οὐδετέρως σχηματίζουσιν. Εὔπολις·

καὶ γὰρ αἰσχρὸν ἀλογίου στ' ὀφλεῖν [8]).

---

1) Suid. B. A p. 433. 10; cf. Et. M. p. 132. 12; cf. Mein. Com. II. p. 542. 48. Libri λαχάνοις. Meinekius tentabat:

τὸν Κερκύονά θ' ἕωθεν ἀποπατοῦντ' ἐγὼ
ἐπὶ τοῖς λασάνοις εὑρὼν ἀπέπνιξα.

2) Suid. B. A. p. 433 16; cf. Ar. Ach. 81.

3) B. A. p. 433. 18; Poll. II. 48; cf. Mein. Com. II. p. 259.

4) Suid. B. A. p. 433. 32; cf. Lob. Phryn. p. 514; Mein Com III. p. 271.

5) Suid. B. A. p. 434. 22; cf. Thuc. IV. 25; Xen. Hell. V. 4. 50.

6) B. A. p. 435. 21; cf. Plat. Rep. VI. 432 E; Soph O. R. 745; O. C. 1197; Eur. Suppl. 236; Lob. Phryn. p. 591.

7) Suid. B. A. p. 436. 14; cf. Phryn. Bekk. p. 81. 12; Mein. Com. IV. p. 182. 105.

8) B. A. p. 436. 3; ἀποστασίου δίκη apud Dem. 35. 48; cf. Harpocr. in voce; Mein. Com. II. p. 557.

ἀπὸ στόματος: ὡς ἡμεῖς, τὸ μὴ διὰ γραμμάτων, ἀλλ' ἀπὸ μνήμης. Φιλήμων Νεμομένοις·

ἀπὸ στόματος ἅπαντ', ἐὰν βούλησθ', ἐρῶ.

Κρατῖνος δὲ ταὐτὸ τοῦτ' ἀπὸ γλώττης·

ἀλλὰ μὰ Δί' οὐκ οἶδ' ἔγωγε γράμματ' οὐδ' ἐπίσταμαι,
ἀλλ' ἀπὸ γλώττης φράσω σοι· μνημονεύω γὰρ καλῶς.

Θουκυδίδης ζ'· [καὶ] ἥκοντες εἰς τὰς Ἀθήνας οἱ παρὰ τοῦ Νικίου, ὅσα τε ἀπὸ γλώττης εἴρητο αὐτοῖς, εἶπον. Πλάτων Θεαιτήτῳ· ἀτὰρ τίνες ἦσαν οἱ λόγοι; ἔχοις ἂν διηγήσασθαι; οὐ μὰ Δί' οὔκουν οὕτω γε ἀπὸ στόματος, ἀλλ' ἐγραψάμην μὲν τότ' εὐθὺς οἴκαδ' ἐλθὼν ὑπομνήματα [1]).

ἀποφυγγάνειν: ἀποφεύγειν καὶ ἀποφυγγάνειν ἐν τῷ κατὰ Ἀριστοκράτους Δημοσθένης [2]).

[*ἀποψᾶσθαι*: τὸ ἀπομάττεσθαι τὴν ἕδραν μετὰ τὸ ἀποπατῆσαι. Ἀριστοφάνης Πλούτῳ·

ἀποψώμεθα δ' οὐ λίθοις ἔτι,
ἀλλὰ σκοροδίοις [3]).]

[*ἀποψύχειν*: τὸ ἀποθνήσκειν ἐν πρώτῃ Θουκυδίδης [4]).]

ἀπώμοτον: ὃ ἄν τις ἀπομόσειε μὴ ἂν γενέσθαι.

τί δ' ἔστ' Ἀθηναίοισι πρᾶγμ' ἀπώμοτον;

Εὔπολις ἐν ταῖς Πόλεσιν [5]).

[*ἀρᾶται*: εὔχεται ἢ καταρᾶται ἢ ἐπιθεάζει. Φερεκράτης Μυρμηκανθρώποις·

ὕστερον ἀρᾶται κἀπιθεάζει τῷ πατρί [6]).]

---

1) Suid. B. A. p. 436. 6; cf. Phryn. Bekk. p. 23. 24; Antiatt. p. 77. 1; Mein. Com. IV. p 16; II. p. 86. Thuc. VII. 10, unde apparet καὶ apud nostrum interpolatori deberi; Plat. Theaet. 142 D.

2) Suid. B. A. p. 438. 25; cf. Antiatt. p. 79. 4; Dem. 23. 74.

3) Suid. Phryn. Bekk. p. 26. 32; cf. Ar. Plut. 817, ubi requireute metro ἀποψώμεσθα.

4) Suid. B. A. p. 440. 10; cf. Thuc. I. 134; Aesch. frg. 90.

5) Suid. B. A. p. 441 14; Cf. Phryn. Bekk. p. 21. 3; Plat. Legg. VII. 814. A.; Soph. Ant. 384; Mein. Com. II. p. 517.

6) Suid. B. A. p. 442. 16; Eustath. p 1438. 37; cf. Mein. Com. II. p. 314.

ἀργέλοφοι: Ἀττικῶς· σημαίνει δὲ τοὺς ποδεῶνας τῶν κῳδίων καὶ τῶν ἀσκῶν· τὸ δὲ ποδεὼν Ἰωνικῶς. Ἀριστοφάνης·

σὺ δὲ τῆς ἀρχῆς ἀγαπᾷς τῆς σῆς τοὺς ἀργελόφους περιτρώγων [1]).

ἀργυρίδιον: ὡς ἡμεῖς. Εὔπολις Δήμοις·

ἐγὼ δὲ συμψήσασα τἀργυρίδιον [2]).

ἀργύριον τὸ λεπτὸν νόμισμα καλοῦσιν, ὡς Ἀριστοφάνης Δαναΐσιν [3]).

ἀργυρώματα καὶ χρυσώματα ὁμοίως ὡς ἡμεῖς. Λυσίας [4]).

ΑΡΔΑΝΙΟΝ: *τὸ ἀπὸ τοῦ πυθμένος τοῦ κεραμείου ἕως τῆς γαστρός, ἐν ᾧ ἄρδουσι θρέμματα* [5]).

ΑΡΕΣΤΗΡΕΣ: *πέμματά τινα ἱερά, δι' ὧν ἔστι πρὸς τὸ θεῖον ἀρέσασθαι* [6]).

ἀρίβαλλος: οὐ μόνον παρὰ Στησιχόρῳ καὶ ἄλλοις Δωριεῦσιν, ἀλλὰ καὶ ἐν Ἱππεῦσιν Ἀριστοφάνους·

εἶτα καταοπένδειν κατὰ τῆς κεφαλῆς ἀριβάλλῳ [7]).

ἄρκτον: οὐχὶ ἄρκον (λέγουσι. Κρατῖνος) Ὀδυσσεῦσιν·

ἐπαρίστερ' ἀεὶ τὴν ἄρκτον ἔχων λάμπουσαν ἕως ἂν
ἐφεύρῃς.

τὸν μέντοι ἄνεμον ἄνευ τοῦ τ ὡς ἡμεῖς *ἀπαρκίαν* διὰ τὸ εὔφημον· καὶ τὴν πνοὴν *ἄρκιον*·

καὶ μὴν πελάζει καὶ καταψύχει πνοή
ἄρκιος [8]).

---

1) Suid. Phryn. Bekk. p. 8. 14; Ar. Vesp. 672.

2) Suid. B. A. p. 442. 8; cf. Ar. Plut. 147; Av. 1609; Mein. Com. II p. 479.

3) Suid. B. A. p. 442. 10; cf. Mein. Com. II. p. 1054.

4) Suid. B. A. p. 442 6; cf. Antiatt. p. 79. 18.

5) Eustath. p. 707. 35; cf. Suid. B. A. p. 441. 30; Zon. p. 302; Pollux VIII. 7. 65.

6) Eustath. p. 1178. 52; Suid. B. A. p. 443. 32; cf. Poll. VI. 76. Πρός delendum videtur.

7) Suid. B. A. p. 444. 23; cf. Ar. Eq. 1100; Moeris p. 91; Athen. XI. 783 F; Poll. X. 152. Scribitur etiam ἀρύβαλλος.

8) B. A. p. 445. 14; cf. Phryn. Bekk. p. 19. 22. Lacunam indicavit et supplevit Meinekius Com. II. p. 94. Confer etiam Cobet. Mnem. X. 75.

ἁρμογή: ὡς ἡμεῖς. Εὔπολις Αἰξί·

ταύτην ἐγὼ 'ζήτουν πάλαι τὴν ἁρμογήν [1]).

ἀρνακίδα: τὸ κῴδιον· ὡς ἡμεῖς. Ἀριστοφάνης Νεφέλαις·

οἴμοι· τίς ἂν δῆτ' ἐπιβάλοι

ἐξ ἀρνακίδων γνώμην ἀποστερητρίδα; [2]).

ἀροῦν οὐκ ἀροτριᾶν λέγουσι [3]).

ΑΡΠΑΓΗ: *θηλυκῶς*·· ὀξυτόνως ἡ ἁρπαγή· τὸ δὲ σκεῦος, δι' οὗ ἐκ φρεάτων κάδους ἀνάγουσι βαρυτόνως [4]).

ἀρράβων: ἐν τοῖς δύο ρρ λεκτέον [5]).

ΑΡΡΕΝΙΚΟΝ: *οὐχὶ ἀρσενικόν, τὸ τῶν γραφέων παρ' Ἀττικοῖς φάρμακον* [6])

ἄρριχοι: κόφινοι οἰσύϊνοι, οὓς ἀρσίκους οἱ Ἴωνες, θηλυκῶς δὲ οἱ Ἀττικοὶ τὰς ἀῤῥίχους φασίν [7]).

ἀρτάβη: μέτρον ἐστὶ Περσικόν· οὕτως Ἡρόδοτος [8]).

ἀρτίως: τελείως, ὑγιῶς· οὐ μόνον ἄρτι, τὸ πρὸ ὀλίγου. Φερεκράτης Μυρμηκανθρώποις·

ξένη γυνὴ γραῦς ἀρτίως ἀφιγμένη [9]).

---

1) Suid. cf. Phryn. Bekk. p. 15. 20; Antiatt. p. 83. 19; Poll. IV. 57; Mein. Com. II. p. 432. Apud recentiores *compagem* denotat. Cf. Pol. VI. 18; XI. 9. 1.

2) Suid. B. A. p. 446. 1; cf. Ar. Nubb. 727; Plat. Conv. 220 B; Theocr. V. 20.

3) B. A. p. 446. 7; cf. Phryn. Lob. p. 254. *ἀροτριᾶν*, quod apud recentiores frequens est, apud veteres non legitur.

4) Eustath. p. 1390. 50; B. A. p. 446. 10; cf. Eur. Cycl. 33, ubi *ἁρπαγή rastrum* sive *irpex* significat.

5) B. A. p. 446. 23; cf. Is. VIII. 23; Antiphanes apud Stob. Flor. 61. 2. Apud Suidam *ἀράβων* scriptum exstat.

6) Eustath. p. 913. 57. An *γναφέων*?

7) B. A. p. 446. 30; Suid. Post *ἀρσίκους ἀρσενικῶς* excidisse videtur. Femininum est apud Ar. Av. 1309; *ἄρσιχος* olim legebatur apud Diod. Sic. 20. 41, cui nunc redditum est *ἄρριχος*.

8) Suid. B. A. p. 447. 4; cf. Her. I. 192; *ἡ δὲ ἀρτάβη χωρέει μεδίμνου Ἀττικοῦ πλέον χοίνιξι τρισὶ Ἀττικῇσι*. Vide Diod. Sic. 20. 96; Polyaen. IV. 3. 32; schol. Ar. Ach. 91. 108.

9) Suid. B. A. p. 448. 6; cf. Mein. Com. II. p. 315.

ἀρτόποπον: καὶ Ἀττικοὶ καὶ Ἴωνες τὸν ἀρτοποιόν. ἔστι δὲ τὸ ἀρτοποπεῖν ἐν Μονοτρόπῳ Φρυνίχου [1].

ἀρτοσιτεῖν: ἄρτον ἐσθίειν, τὸ ἐναντίον τῷ ὀψοφαγεῖν. Πλάτων ἐν Ὑπερβόλῳ κέχρηται τῷ ὀνόματι. καὶ Ξενοφῶν· ὅστις δὲ ἀρτοσιτεῖ, ὕδατι δεδευμένον τὸν ἄρτον [2].

ἀρύτεσθαι: σὺν τῷ τ λέγουσι, καὶ οὐκ *ἀρύεσθαι*. Ἀριστοφάνης Νεφέλαις·

εἶτ' ἄρα Νείλου προχοαῖς ὑδάτων χρυσέαις
ἀρύτεσθε πρόχοισιν.

καὶ Πλάτων Νόμοις· ὧν ὁ μὲν ἀρυτόμενος ὅθεν τε δεῖ καὶ ὁπόσα καὶ ὁπότε [3].

ἀρχαιϊκόν καὶ πάντα τὰ τοιαῦτα διὰ τῶν δύο ι ι. Νεφέλαις Ἀριστοφάνης·

ὡς παιδάριον εἶ καὶ φρονεῖς ἀρχαιϊκά [4].

ἀρχαιρεσίας λέγουσι πληθυντικῶς, οὐκ *ἀρχαιρεσίαν* δέ, οὐδὲ ἄλλως πως [5].

---

1) B. A. p. 447. 25. Corrige ἀρτοπόπον. Cf. Phryn. Lob. p. 222; Phryn. Bekk. p. 22. 23: ἀρτοποπήν (lg. ἀρτοποπεῖν): οὕτως Ἀττικοί, διὰ τοῦ π. Contra Pollux VII. 21: Ξενοφῶν δὲ καὶ ἀρτοκόπους ἔφη· τὸ δὲ ῥῆμα τὸ ἀρτοκοπεῖν ἐν Φρυνίχου Μονοτρόπῳ. Itaque iam antiquitus fluctuabant libri inter ἀρτοκόπον et ἀρτοπόπον. Locos Xenophonteos vide Anab. IV. 4. 21 et Hell. VII. 1. 26. Idem ἀρτοποιός Cyr. V. 5. 39. ἀρτοκόπος praeterea apud Herod. I. 51 (de femina); IX. 82; Plat. Gorg. 518 B. Phrynichi fragmentum vide apud Mein. Com. II. p. 591.

2) Suid. B. A. p. 447. 27; cf. Mein. Com. II. p. 672; Xen. Cyr. VI. 2. 28.

3) Suid. B. A. p. 440. 24; cf. Ar. Nubb. 273, ubi libri ἀρύεσθε, quod Dindorfius emendavit. Plat. Legg. I. 636 D, ubi editur: ὅθεν τε δεῖ καὶ ὁπότε καὶ ὁπόσον; Critia. 120 A; Xen. Cyr. I. 2. 8.

4) B. A. p. 449. 10; cf. Phryn. Lob. p. 39; Phryn. Bekk. p. 22. 20 et Antiatt. 83. 1, ubi pro ἀρχαϊκῶς et ἀρχαιῶς rescribe ἀρχαϊκὰ et ἀρχαῖα. ἀρχαιϊκά Aristophani reddendum Nubb. 811.

5) B. A. p. 449. 29; cf. Phryn. Lob. p. 518. Singulari numero apud Herod. VI. 58: ἀρχαιρεσίη συνίζει.

ἀρχῆθεν: οὐκ ἔστι παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς, πλὴν παρ' Αἰσχύλῳ· παρ' Ἡροδότῳ δέ ἐστι καὶ παρ' Ἴωσιν [1]).

ἀρώματα οὐ τὰ θυμιάματα οἱ Ἀττικοὶ καλοῦσιν, ἀλλὰ τὰ ἐσπαρμένα [2]).

ΑΣΒΟΔΟΣ: θηλυκῶς ἡ ἄσβολος· οὐδὲ γὰρ ἀρρενικῶς ὁ ἄσβολος. Ἀριστοφάνης ἐν Θεσμοφοριαζούσαις·

τὰ πλεῖστα γὰρ
ἀποπεπόνηκας· φεῦ· ἰοὺ τῆς ἀσβόλου [3]).

ἀσκαλαβώτην οὐχὶ καλαβώτην λέγουσι. μᾶλλον δὲ γαλεώτης. Μένανδρος·

οὑτοσὶ δὲ γαλεώτης γέρων [4]).

ἄσκησιν ἀγωνίαν καὶ ὡς ἡμεῖς τὸ δεδιέναι καὶ προσδοκᾶν τὸ μέλλον λεγουσι [5]).

[ἀσκηταί: οἱ παλαιοὶ καὶ Πλάτων καὶ ἀσκητὰς καὶ ἀθλητὰς λέγουσι [6]).]

ἀσπάζεσθαι: καὶ τὸ προσαγορεύειν ὡς ἡμεῖς καὶ τὸ χαίρειν τινὶ ἁπλῶς καὶ ἀγαπᾶν καὶ φιλοφρονεῖσθαι. καὶ ἀσπαζόμεσθα σὺν τῷ σ·

ἀσπαζόμεσθ' ἐρετμὰ καὶ σκαλμίδια·

φησὶν ὁ κωμικός. καὶ πάντα τὰ τοιαῦτα διττῶς λέγουσιν [7]).

---

1) B. A. p. 450 4; cf. Phryn. Lob. p. 93; Phryn. Bekk. p. 7. 12; vide Aesch. frg. 427 et Soph. frg. 132 (ex Andromeda); Her. passim.

2) B. A. p. 450. 23; cf. Hesych. qui ἄρωμα interpetratur ἀροτρίαμα et laudat Acrisium Sophoclis (frgm. 77). Cf. Ar. Pax 1128; Phryn. Lob. p. 227. Contra Xen. An. I. 5. eodem sensu quo Dionysii aequales.

3) B. A. p. 450. 32; Suid. Eustath. p. 1390. 50; Phryn. Bekk. p. 17. 22; Phryn. Lob. p. 113. Masculinum apud Hippon. 110; cf. Ar. Thesm. 254

4) Suid. B. A. p. 452. 6; cf. Ar. Nubb. 171. Eundem locum servavit Donatus ad Terenti Eunuchum IV. 4. 22, emendatius ita scriptum: οὗτός ἐστι γαλεώτης γέρων; cf. Mein. Com. IV. p 124.

5) Suid. B. A p 452. 13.

6) Suid. Fortasse respicit Plat. Rep. III. 404 A.; cf. Isocr. 2. 11.

7) B. A. p. 453. 8; Suid. cf. Phryn. Bekk. p. 14. 4. Lege ἐρέτμια.

ἄσταχυς: καὶ *ἀσταφίς*· καὶ ὅλως τὸ πλεονάζειν τῷ α ἐν ἀρχῇ τῶν τοιούτων ὀνομάτων Ἀττικόν ἐστιν [1].

ΑΣΤΟΞΕΝΟΙ: *οἱ ἐκ προγόνων μὲν ἀστῶν, αὐτοὶ δὲ ξένοι καὶ ἀνανεώσεως δεόμενοι, ὁποῖος Ἀγαμέμνων ἐν Λυδίᾳ* [2].

ἀστράγαλος: κυρίως τὸ συνήθως λεγόμενον· καὶ ὁ σφόνδυλος τοῦ τραχήλου· καὶ ὁ πεττικός· καὶ βοτάνη δὲ οὕτω καλεῖται. ἀστραγάλους δὲ οἱ Ἀττικοί· τὸ γὰρ θηλυκὸν Ἰακόν. καὶ παρ' Ὁμήρῳ τινὲς θηλυκῶς, οἷον·

νήπιος, οὐκ ἐθέλων, ἀμφ' ἀστραγάλοισι χολωθείς.

Φερεκράτης Δουλοδιδασκάλῳ·

ἀντ' ἀστραγάλων τοῖς κονδύλοισι παίζετε.

Πλάτων Λύσιδι· ἠρτίαζον ἀστραγάλοις παμπόλλοις. λέγουσι δὲ καὶ ἀστρίχους· Ἀντιφάνης Ἐπιδαυρίῳ·

ἐπαίζομεν μὲν ἀρτίως τοῖς ἀστρίχοις [3].

ἀστυφίαν: καὶ *ἀστυσίαν* διά τε τοῦ φ καὶ τοῦ σ ὁμοίως. καὶ ἐπὶ τοῦ ἀσίτου λέγουσιν [4].

ἀσφάλεια μὲν καὶ *ἀσφαλές* Ἑλληνικά, τὸ δὲ *ἀσφαλίζεσθαι* βάρβαρον [5].

[*ἀσφάραγος*: διὰ τοῦ φ· βοτάνης εἶδος, πρὸς τὰς καθάρσεις ἐπιτήδειον· οἱ δὲ πολλοὶ τὰ ὄρμενα τῶν λαχάνων διὰ τοῦ π ἀσπαράγους καλοῦσι, δυσὶ περιπίπτοντες ἁμαρτήμασιν, ὅτι τε

ἀσπαζόμεσθα occurrit apud Arist. Av. 1378. Cf. Mein. Com. IV p. 696.

1) B. A. p. 453. 27; Suid. **ἄσταχυς** apud Hom. Il. 2. 148; Her. V. 92; **ἀσταφίς** apud Xen. Anab. IV. 4. 9; Plat. Legg VIII. 845 B., et saepe apud Comicos. Eodem modo **ἀσταφυλῖνος** pro **σταφυλῖνος** usurpavit Diocles, ut testatur Athenaeus IX. 371 D.

2) Eustath. p. 405. 37; B. A. p. 456. 5; Phot. v. **ἰδιόξενος**.

3) B. A. p 454. 22; Antiatt. p. 79. 24; Poll. IX. 99. Ante **ἀστραγάλους τούς** excidisse videtur. Cf. Hom. Il. 23, 87; Plat. Lys. 206 E; Mein. Com. II. p. 272; III. p. 50.

4) B. A. p. 456 9 Obscurum vocabulum nusquam repertum e t.

5) B. A. p. 456. 27. **ἀσφαλίζεσθαι** apud veteres non occurrit; apud Polybium admodum frequens est.

διὰ τοῦ π λέγουσι, δέον διὰ τοῦ φ, καὶ ὅτι τὸ ἰδίως καλούμενον ἐπί τινος πόας ἐπὶ πάντων τῶν ἐξορμενιζόντων λαχάνων τίθενται [1].]

ἀσχολοῦμαι καὶ ἀσχολεῖ καὶ ἀσχολεῖσθαι: ταῦτα Μένανδρος λέγει. Φιλήμων δὲ καὶ ἀσχολεῖ [2].

ἀτεράμονες: οὐχὶ ἀτέραμνοι· καὶ τὸ ἑνικὸν ἀτεράμων, οὐχὶ ἀτέραμνος· καὶ ὄσπρια ἀτεράμονα, οὐχὶ ἀτέραμνα. Ἀριστοφάνης Ἀχαρνεῦσιν·

ἀτεράμονες, Μαραθωνομάχοι, σφενδάμνινοι [3].

[ἀτραπίζειν: βαδίζειν ἢ ὁδοποιεῖν· οὕτως Φερικράτης Αὐτομόλοις·

ἀτραπίζοντες τὰς ἁρμονίας διὰ πασῶν [4].]

ἀτρέμας: ἠρέμα· καὶ ἀτρέμα λέγουσι καὶ ἀτρεμεῖν [5].

ἄττεσθαι: ὃ ἡμεῖς διάζεσθαι. Ἕρμιππος Ἀθηνᾶς Γοναῖς·

ἀπὸ τῆς τραπέζης τουτονὶ τὸν στήμονα
ἄττεσθ' ἐπινοῶν [6].

αὐθέκαστα: αὐτὰ τὰ γενόμενα, οἷον ἀκριβῶς καὶ συντόμως καὶ ἀποτόμως. καὶ λόγοι αὐθέκαστοι οἱ σαφεῖς καὶ σύντομοι ἢ οἱ ἀληθεῖς. Ἡρόδοτος δὲ διαλύων φησὶν αὐτὰ ἕκαστα, οἷον αὐτὴν τὴν ἀλήθειαν· λέγεται δὲ αὐθέκαστα καὶ τὰ αὐτόματα καὶ τὰ σκληρά. Μένανδρός φησι·

πικροῦ γέροντος, αὐθεκάστου τοὺς τρόπους.

Ποσείδιππος δὲ ἀντὶ τοῦ ἁπλοῦς ἐχρήσατο [7].

---

1) Phryn. Bekk. p. 24. 8; Suid. Phryn. Lob. p. 110; B. A. p. 456. 30; Poll. VI. 9; Athen. II. 62 E.

2) B. A. p. 457. 18; Suid. Pro ἀσχολεῖ corrige ἀσχολεῖται. Cf. Mein. Com. IV. p. 315. 66.

3) B. A. p. 459. 3; Suid. Phryn. Bekk. p. 8. 16; 20. 16. Cf. Ar. Ach. 181. ἀτέραμνος apud Hom. Od. 23. 167; Aesch. Prom. 190. 1064; ἀτεράμων apud Ar. Vesp. 730; Plat. Legg. IX. 880 C.

4) B. A. p 460. 27; cf. Mein. Com. II. p. 265.

5) B. A. p. 460. 20. Suid Corrigendum videtur ἀτρεμεῖ.

6) B. A. p. 461. 26; Suid. cf. Mein. Com II. p. 382.

7) B. A. p. 462. 25; Suid Phryn. Bekk. p. 17. 24. Cf. docta Hemsterhusii adnotatio ad Thomam Mag. s. v. αὐθέκαστος. Cf. Phi-

ΑΥΘΕΝΤΗΣ: οὐχ ὁ δεσπότης, ἀλλ' αὐτοέντης καὶ αὐτοχειρίᾳ φονεύς, ὃς καὶ αὐτοφόντης [1].

αὐλείας θύρας: καὶ ἑνικῶς αὔλειον λέγουσιν ὡς ἡμεῖς. Ἀριστοφάνης Δαναΐσιν·

πρὸς τὸν στροφέα τῆς αὐλείας σχίνου κεφαλὴν κατορύττειν [2].

[αὐξίς: εἶδος θυννίδος, ἥν τινες κορδύλην λέγουσι. Φρύνιχος Τραγῳδοῖς·

καὶ τέμαχος αὐξίδος [3].]

αὐτοῖς τοῖς ταλάροις ἐσθίεις τὸν τυρόν: σύντροφον τοῖς Ἀθηναίοις ἄνευ τῆς σὺν προθέσεως λέγειν αὐτοῖς τοῖς ὅπλοις, αὐτοῖς τοῖς ταλάροις [4].

[αὐτόκακον ἔοικε τῷδε: ἄκρως καὶ καθ' ὑπερβολὴν ἔοικε τῷδε, ὡς εἰ λέγοι τις· αὐτῷ ἄκρως ἔοικε. τὸ δὲ κακὸν πρόσκειται δηλοῦν τὴν ὑπερβολὴν τῆς ὁμοιότητος. Ὅμηρος·

αἰνῶς ἀθανάτῃσι θεῇς εἰς ὦπα ἔοικεν.

τὸ γὰρ αἰνῶς καὶ δεινῶς τῷ κακῶς ταὐτὸ σημαίνει [5].]

[αὐτοκέρας: εὐκέραστον, συμμέτρως κεκραμένον ἤγουν πεφυκὸς κεράννυσθαι. εἴρηται δὲ ἐπιῤῥηματικῶς [6].]

[αὐτόχειρα: οὐ τὸν ἑαυτὸν ἀνέλοντα μόνον, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ

---

lemonis frgm. apud Stob. Flor. II. 27, ubi opponitur εἴρων. αὐτόματα non intelligo; fortasse ἀπότομα? aut αὐτόνομα? De αὐτὰ ἕκαστα cf. Her. V. 18; Thuc. VI. 93. Cf. Mein. Com. IV. p. 284. 527.

1) Eustath. p. 1350. 34; B. A. p. 463. 4; Phryn. Lob p. 120. Sed vide Eur. Suppl. 458.

2) Suid. Singulari numero etiam apud Lys. I. 17; XII. 15; Plat. Conv. 212 C; Ar. Pax 947. Cf. Mein. Com II. p. 1050.

3) B. A. p. 464. 5. Cf. Mein. Com. II. p. 601.

4) B. A. p. 464. 30; Suid. Ex Aristophanis Ranis sc.

ὃν (τυρὸν sc.) οὗτος αὐτοῖς τοῖς ταλάροις κατήσθιεν.

5) Phryn. Bekk p. 8. 27; Suid.; B. A. p. 465. 11. cf Hom. Il. 3. 158. Alio sensu apud Antiatt. p. 83. 6 e Theseo Theopompi.

6) Phryn. Bekk. p. 3. 10; B. A. p. 467. 7. Probabilius videtur αὐτόκρας. Cf. Poll. VI. 24.

τοῦ πράξαντος ὁτιοῦν τῇ ἑαυτοῦ χειρί. οὕτω Θεόπομπος καὶ Ἀριστοφάνης [1].]

ἀφαιρεῖν κροκύδας: ἐπὶ τῶν πάντα ποιούντων διὰ κολακείαν, ὥστε καὶ παρεπομένους ἀφαιρεῖν κροκύδας τῆς ἐσθῆτος ἢ κάρφος τι τῆς κεφαλῆς ἢ τοῦ γενείου. ἄλλοι τε χρῶνται καὶ Ἀριστοφάνης·

εἴ τις κολακεύει περιιὼν καὶ τὰς κροκύδας ἀφαιρῶν [2].

ἄφθα: καὶ διὰ τοῦ α καὶ διὰ τοῦ η λέγουσι τὸ ἐν τῇ γλώττῃ γενόμενον ἑλκύδριον, ὡς κίχλα κίχλη, καὶ πεῖνα πείνη [3].

ἀφίημι καὶ *ἀφείημι* ἑκατέρως προφέρονται, καὶ συστέλλοντες καὶ ἐκτείνοντες τὴν δευτέραν συλλαβήν. [4].

[*ἀφυπνισθῆναι*: τὸ ἐξ ὕπνου ἐγερθῆναι. Φερεκράτης·

ἵν' ἀφυπνισθῆτ' οὖν ἀκροᾶσθ'· ἤδη γὰρ καὶ λέξομεν [5].]

ἀχάνη: μέτρον Βοιώτιον πολλῶν τινων μεδίμνων. οὕτως Ἀριστοφάνης [6].

ΑΧΕΤΤΣ: ὁ ἠχητικὸς τέττιξ [7].

ἀχράδας: τὰς ἀχέρδους λέγουσιν. Εὔπολις Ἀστρατεύτοις· οἱ πεπείρους ἀχράδας πρὸς τῇ συκίδι προσετως· καὶ ἀχράδων μνημονεύει Φερεκράτης· ἴσως δὲ ὁ μὲν καρπὸς ἀχράς, τὸ δὲ δένδρον ἄχερδος. Φερεκράτης·

---

1) B. A. p. 468. 6. Sic **αὐτόχειρ ἀγαθῶν** Isocr. V. 150; **τῆς ἀσελγείας**, Dem. 21. 60. Cf. Mein. Com. II. p. 822; Ar. Av. 1135.

2) Phryn. Bekk. p. 4. 27; B. A. p. 468. 19; Suid. Paroem. App. I. 42. Cf. Mein. Com. II. p. 1188. **περιιών** pro **παρών** correxit Meinekius. Cf. Theophrast. Char. II. 13.

3) B. A. p. 470. 30; cf. Phryn. Lob. p. 438.

4) B. A. p. 471. 10. Codex **ἀφίημι καὶ ἀφίεμι**. Cf. Cobet. Plat. Com. p. 176.

5) B. A. p. 473. 9. Cf. Eur. Rhes 25; Athen. X. 438 D. Mein Com. II. p. 349. Vide Cratini fragmentum, quod servavit Aristides Orat. 49 vol. II. p. 521 Dind., apud eundem Com. II. p. 174.

6) B. A. p. 473. 32; Suid. Cf. Ar. Ach. 108 ibique Schol.

7) Eustath. p. 1481. 52. Immo **ἀχέτας**. Cf. Ar. Av. 1095; Pax 1195; Aristot. H. A. 4. 7.

καὶ τῆς ἀχέρδου τῆς ἀκραχολωτάτης [1]).

ΑΧΥΡΟΣ: ὁ ἀχυροβολῶν [2]).

ἀχώρ: τὰ ἐν τῇ κεφαλῇ καὶ τῷ γενείῳ πίτυρα. Ἀριστοφάνης Ὁλκάσι·

ἀδαχεῖ γὰρ αὐτοῦ τὸν ἄχορ' ἐκλέγει τ' ἀεί
ἐκ τοῦ γενείου τὰς πολιάς.

ἀρρενικῶς δὲ λέγεται ὁ ἀχώρ [3]).

B.

βάλανοι Φοινίκων: οὐχ ὡς οἱ πολλοί, Φοίνικες. Φοίνιξ μὲν γὰρ αὐτὸ τὸ δένδρον, ὁ δὲ καρπὸς βάλανος Φοινίκων· οἶνον ἔπινον ἀπὸ τῆς βαλάνου τῆς ἀπὸ τοῦ Φοίνικος [4]).

ΒΑΛΒΙΔΕΣ: οὐ μόνον αἱ ἐπὶ ἀφέσεως δρομέων γραμμαί, ἀλλὰ καὶ ὅσαι ἐν φρέασι καὶ ἄλλοις τοιούτοις ἐγκοπαὶ καὶ ἐξοχαί, δι' ὧν κατίασιν εἰς αὐτά [5]).

ΒΑΣΙΛΕΙΑ: ἣν καὶ βασίλισσαν λέγουσιν Ἀττικοί. βασίλινναν δὲ Μένανδρος λέγει [6])

---

1) B. A. p. 475. 12. Fragmentum Eupolidis tam lacerum et misere corruptum, ut vix sanabile videatur. Cf. Mein. Com. II. p. 439 et 349. ἀχράς praeterea legitur apud Ar. Eccl. 355 et Theophrastum.

2) Eustath. p. 1698. 30. Cf. Phryn. Lob. p. 168; Phryn. Bekk. p. 7. 21; Arcad. p. 72. 5; Schol. Ar. Vesp. 1310.

3) B. A. p. 474. 31; 340. 28. Et. M. p. 182. 17; Phryn. Bekk. p. 6. 25; Arcad. p. 20; Mein. Com. II. p. 1120. Vide supra ἀδαξῆσαι.

4) Phryn. Bekk. p. 30. 19; Suid. Locus memoriter citatus e Xenophontis Anabasi I. 5. 10, ubi haec leguntur: οἶνόν τε ἐκ τῆς βαλάνου πεποιημένον τῆς ἀπὸ τοῦ Φοίνικος. Eodem modo apud Herod. I. 193. ὁ Φοίνιξ dicitur βαλανηφόρος.

5) Eustath. p. 1404. 55; cf. B. A. p. 220. 31.

6) Eustath. p. 1425. 54; cf. Phryn. Lob. p. 225; Antiatt. Bekk.

βαστάσας: ἀντὶ τοῦ δοκιμάσας. Εὔπολις·

[A] ἄγε δή, πότερα βούλεσθε τὴν νῦν διάθεσιν
ᾠδῆς ἀκούειν ἢ τὸν ἀρχαῖον τρόπον;
[B] ἀμφότερ' ἐρεῖς· ἐγὼ δ' ἀκούσας τὸν τρόπον
ὃν ἂν δοκῇ μοι βαστάσας αἱρήσομαι [1]).

ΒΑΤΗΡ: *ἀρχὴ τοῦ τῶν πεντάθλων σκάμματος· ὅθεν καὶ παροιμία*·

αὐτὸν κέκρουκας τὸν βατῆρα τοῦ λόγου,

ὡς οἷον εἰπεῖν, τὸ πρῶτον καὶ ἐπικαιρότατον [2]).

ΒΗ: *Φωνῆς προβάτων σημαντικόν*. Κρατῖνος Διονυσαλεξάνδρῳ·

ὁ δ' ἠλίθιος ὥσπερ πρόβατον βῆ βῆ λέγων βαδίζει [3]).

βληχών: ὃ οἱ Δωριεῖς γλαχὼν λέγουσιν, οἱ δὲ Ἴωνες γληχών· ἀμφότεροι δὲ θηλυκῶς· ἔστι δὲ εἶδος βοτάνης· καὶ τὸ ἐφήβαιον Ἀριστοφάνης οὕτως ὀνομάζει [4]).

---

p. 84. 25. **βασίλισσα**, quod a Phrynicho l. l. tamquam soloecum repudiatur, occurrit apud Xenoph. Oec. VI. 15 et in Philemonis fragmento apud Athen. XIII 595 C. Antiatticista haec exhibet: **βασίλισσα**: Ἀλκαῖος Γανυμήδει, Ἀριστοτέλης Ὁμηρικοῖς ἀπορήμασιν. Legitur praeterea **βασίλισσα** apud Dem. 59. 74, ubi archontis **βασιλέως** designat uxorem. Ceterum Phrynichus hoc argumentum arripit, ut orationem contra Neaeram Demostheni abiudicet. Cf. Mein. Com. IV. p. 305.

1) Suid.; cf. Mein. II. p. 549. 449 Eodem modo hoc verbum usurpavit Aristoph. Thesm. 437: *πάντα δ' ἐβάστασεν φρενί*. Cf. etiam Aesch. Prom. 890.

2) Suid.; Eustath. p. 1404. 55. Apud Diogen. III. 38: *αὐτὸν κέκρουκας τὸν βατῆρα τῆς θύρας*. Vide B. A. p 224. 12; Poll. II 200.

3) Suid.; Eustath. p. 1721. 28 et p. 768. 12; Antiatt. p. 86. 3; cf. Mein. Com. II. p. 79. 1201. Porsonus, ut anapaestum vitaret, malebat *ὡς προβάτιον*.

4) Suid.; Phryn. Bekk p. 30. 15. *γλήχων* in H. h. Cer. 209. De huius vocabuli forma egit Lobeck. ad Soph. Ai. p. 143. Apud Aristoph. Ach. 861: *κατάθου τὺ τὰν γλάχων' ἀτρέμας* dicit Boeotus. Locus, quem respicit glossae auctor, legitur apud eundem Lys. 89.

ΒΛΟΨ: *ὁ τῆς κλεψύδρας ἦχος, μιμητικῶς* [1]).

βόλιτος: *Ἀττικοὶ οὕτω λέγουσι χωρὶς τοῦ β ὅπερ ἡμεῖς βόλβιτον. Ἀριστοφάνης·*

Ἐτρεφέτην ἐν πᾶσι βολίτοις [2]).

[*βορόν*: *βρωτικόν· ὀξυτόνως. Ἀριστοφάνης· μιαρὸν τὸ χρῆμα καὶ κάκοσμον καὶ βορόν* [3]).]

βουλιμιᾶν: *τὸ παρ' ἡμῖν. Ξενοφῶν δὲ βουλιμιᾶν λέγει τὸ τὸν στόμαχον ἐπιδάκνεσθαι ὑπὸ λιμοῦ. Ὁ δὲ παριὼν ἐπὶ τὰ ὑποζύγια, εἴ τι που ὁρῴη βρωτόν, ἐδίδου τοῖς βουλιμιῶσι* [4]).

ΒΟΥΝΟΣ: *Φιλήμων ἐπισκώπτει τὸ ὄνομα ὡς βάρβαρον· λόφον γὰρ καλοῦσιν* [5]).

βράδιον: *καὶ τοῦτο Ἡσίοδος μὲν λέγει· βράδιον δὲ Πανελλήνεσσι φαείνει, Πλάτων δὲ καὶ Θουκυδίδης καὶ οἱ δόκιμοι βραδύτερον* [6]).

βριμοῦσθαι: *τὸ ὑπὸ ὀργῆς σφόδρα βαρύνεσθαι· τὸ γὰρ βρι ἐπὶ τοῦ μεγάλου καὶ ἰσχυροῦ τάττεται. καὶ* ΒΡΙΜΟΥΤΑΙ *ἀντὶ τοῦ ἀπειλεῖ· καὶ βριμούμενος· ὀργιζόμενος* [7]).

ΒΥΣΑΥΧΗΝ: *ὁ τοὺς ὤμους συνέλκων ἐπὶ τὸν τράχηλον* [8]).

ΒΩΛΟΣ: *θηλυκῶς* [9]).

---

1) Eustath. p. 768. 12.

2) Suid.; cf. Phryn. Lob. p. 357; Ar. Ach. 1025 Schol. Ar. Lys. 575. Mein. Com II. p. 41.

3) Suid.; Phryn. Bekk. p. 30. 12; Ar. Pax 38; cf. Luc. Tim. 46.

4) Suid.; cf. Xen. An. IV. 5. 8.

5) Eustath. p. 880. 30; cf. Phryn. Lob. p. 355 et Valckenaer. ad Herod. IV. 51. Cf. Mein. Com. IV. p. 16. 46

6) Phryn. Lob. p. 101; cf. Hes. O. 528.

7) Phryn Bekk. p. 30. 31. Suid. Eustath. p. 1413. 32; cf. Xen. Cyr. IV. 5. 9.

8) Eustath. p. 207. 4. Suid. Hesych.; cf. Xenarch apud Athen II. 62 F; Aristoph. apud Poll. II. 135; Mein. Com. II. p. 1215

9) Eustath. p. 1390. 50. Phryn. Bekk. p. 30. 22. Phryn. Lob. p. 54. Moeris. p. 95.

Γ.

ΓΑΛΩΣ: οὐ μόνον τὴν τοῦ ἀνδρὸς ἀδελφὴν δηλοῖ, ἀλλὰ καὶ τὴν τοῦ ἀδελφοῦ γυναῖκα. πρὸς ἀλλήλας γὰρ λέγονται. τοῦ δὲ γάλως ἡ δοτικὴ γάλῳ καὶ πλεονασμῷ τοῦ ο γαλόῳ, οἷον·

εἰδομένη γαλόῳ, Ἀντηνορίδαο δάμαρτι [1]).

[γαμησείειν: Ἀττικοί φασιν [2]).]

ΓΕΛΟΙΟΣ: ὀξύνουσί τινες τὴν πρώτην συλλαβήν· οἱ δὲ πλεῖστοι γελοῖον μὲν προπερισπωμένως τὸν γελωτοποιὸν λέγουσιν, οἷον τὸν μῖμον, γέλοιον δὲ τὸν καταγέλαστον· δοκεῖ δὲ τῶν παλαιῶν Ἀττικῶν εἶναι περισπᾶν τὰ τοιαῦτα, ὁμοῖον, ἑτοῖμον, γελοῖον [3]).

ΓΕΝΕΙΑΣ: αἱ τρίχες, γένειον δὲ ὁ τόπος, τὸ μέρος τοῦ σώματος·

ἐκ δὲ δασκίου γενειάδος
κρουνοὶ διερραίνοντο κρηναίου ποτοῦ [4]).

ΓΕΡΗΝ: ἡ θήλεια γέρανος [5]).

ΓΕΡΡΟΝ: καὶ οἱ περιπεφραγμένοι τόποι καὶ ἀσπίδες περσικαὶ ἐκ λύγων καὶ οἰσύιναι· καλοῦσι δὲ οὕτω οἱ κωμικοὶ καὶ τὸ γυναικεῖον [6]).

---

1) Eustath. p. 648. 28 et p. 391. 44; Suidas; Hom. Il. 3. 122, γαλόων καὶ εἰνατέρων apud Hom. Il. 6. 378 et 22. 473.

2) Suidas; cf. Alciph I. 13; III. 37. Vide infra πολεμησείειν.

3) Eustath. 205 43; Suid.; Phryn. Lob. p. 227; Etym. M. 224; cf. Zon p. 424. Cum nostro facit Ammonius; contrarium docet Thom. Mag., apud quem γελοῖος· ὁ καταγέλαστος· γέλοιος δὲ ὁ γελωτοποιός.

4) Eustath. 1257. 57; Suidas; Zon. p. 429; γενειάς de mento dictum apud Eur. Phoen. 1390; de genis Hec. 344; I. T. 1366; cf. Soph. Tr. 13.

5) Eustath. p. 231. 35; cf. Hesych.

6) Eustath. p. 1924. 4; Suid.; Phryn. Bekk. p. 33. 25. De scutis Persicis cf. Her. VII. 61; Xen. Cyr. I. 2; Anab. I. 8. 9. De locis circumsaeptis et tabernis circa forum dispositis cf. Dem. 18. 169; 59. 90. Schol. Ar. Ach. 22; Paus. X. 32, 15; Harpocratio in voce.

ΓΕΩΛΟΦΟΝ: οἱ παλαιοὶ καλοῦσι τὸν παχὺν καὶ ἀναίσθητον ἄνθρωπον 1).

γνώμην ἐμήν: Ἀττικοὶ κατὰ παράλειψιν· ἀντὶ τοῦ κατὰ τὴν ἐμὴν γνώμην 2).

[γνωσιμαχῆσαι: τὸ μεταγιγνώσκειν καὶ συνίεναι τοῦ ἁμαρτήματος, οἷον τῇ προτέρᾳ γνώμῃ, ἣν ἔσχε, μάχεσθαι 3).]

ΓΡΩΝΗ: τὸ κοῖλον τοῦ ἁρματείου δίφρου, εἰς ὃ τὰς μάστιγας οἱ ἡνίοχοι ἀπετίθεντο. τὸ δ' αὐτὸ τοῦτο καὶ ληνόν τινες ἔλεγον 4).

Δ.

ΔΑΙΡΑ: διὰ τοῦ ι γραφὲν πρός τινων, εἶτα συναιρεθὲν δισυλλάβως ὑπὸ τῶν Ἀττικῶν Δαῖρα ὀνομάζεται· ἣν δὲ μήτηρ Ἐλευσῖνος. οἱ δὲ περὶ τελετὰς καὶ μυστήρια τὴν ὑγρὰν οὐσίαν δαῖραν ὀνομάζουσιν 5).

ΔΑΠΙΔΕΣ: στρώματα ἄττα. Φερεκράτης· ὁ χορὸς δ' αὐτοῖς εἶχε δάπιδας ῥυπαρὰς καὶ στρωματοδέσματα. λέγουσι δὲ καὶ ἐν τῷ τ τάπιδας· καὶ δάπητας δὲ ἔλεγον οἱ παλαιοὶ τὰ ἐπιβόλαια. οἱ δὲ νεώτεροι ἐν δυσὶ τ, τῷ κατὰ τὴν ἀρχήν, τῷ κατὰ τὸ τέλος 6).

---

1) Eustath. p. 962. 16; Suidas.

2) Phryn. Bekk. 32. 12; Suidas; cf. Schol. Ar. Eccl. 349.

3) Phryn. Bekk. 33. 15. Post ἔσχε inserendum videtur τις; cf. Her. III. 25; VII. 130; Isocr. V. 7; Ar. Av. 555.

4) Eustath. p. 1307. 23. De ληνός confer Hesychium. Apud Alexandrinos γρῶνος *cavus* significat Hinc γρώνη i q *spelunca*. Vide infra ληνός.

5) Eustath. p. 640. 41. Secundum Pausaniam I. 38. 7 Oceani filia. Apud Ap. Rh. 3. 847 eadem est atque Persephone; vd. Schol. et Tzetz. ad Lycophr. 710. Pollux I. 35 δαειρίτας memorat.

6) Eustath. p. 1369. 43; Suidas; Poll. VI. 10; cf. Ar. Plut. 528; Xen. Cyr. VIII. 8. 16; Athen. XI. 477 F. Pherecratis Κραπατάλλοις hoc fragmentum vindicat Mein. Com. II. p. 290,

ΔΕΝΔΡΟΝ: *λέγεται οὐ μόνον δένδρον, ἀλλὰ καὶ* ΔΕΝΔΡΕΟΝ *καὶ* ΔΕΝΔΡΟΣ· *δένδρον δὲ μᾶλλον ἢ δένδρος καὶ δένδρα μᾶλλον ἢ δένδρη, καὶ αἱ πτώσεις δένδρου καὶ δένδρῳ μᾶλλον ἢ δένδρους καὶ δένδρει. Ξενοφῶν δὲ ἐκείνως μᾶλλον ὀνομάζει, δένδρος καὶ δένδρει καὶ δένδρεσι καὶ δένδρη καὶ δένδρεα* [1].

ΔΕΝΔΡΥΑΖΕΙΝ· *τὸ δρυσὶ σκέπεσθαι καὶ τὸ καθ' ὕδατος δύεσθαι· καὶ φωνήν τινα καλοῦσιν οἱ φωνασκοὶ δενδρυάζουσαν* [2].

ΔΕΥΡΟ: *τὸ ἐνθάδε δηλοῖ* [3].

ΔΗΜΙΟΥΡΓΟΝ: *Ἀττικοὶ λέγουσιν οὔτε τὸν δημοσίᾳ μισθαρνοῦντα, ὡς Ὅμηρος, οὔτε τὸν δήμου προεστῶτα ὡς οἱ Δωριεῖς, ἀλλὰ γυναῖκα πέττουσαν πέμματα* [4].

ΔΗΜΟΥΣΘΑΙ *παρὰ τῷ φιλοσόφῳ* Πλάτωνι *λέγεται τὸ παίζειν* [5].

[*διαδρησιπολίτης: ὁ διαδιδράσκων τὰς τῆς πόλεως ὑπουργίας καὶ μὴ βουλόμενος ἐν τοῖς ἀναγκαίοις καιροῖς παρεῖναι τῇ πατρίδι* [6].]

ΔΙΑΚΥΝΟΦΘΑΛΜΙΖΕΣΘΑΙ: *τὸ ὑποβλέπεσθαι καὶ ὑφορᾶσθαι ἀλλήλους* [7].

---

qui praeterea scribit *εἶχεν* et *στρωματόδεσμα*. Vide infra *τάπητες*. Cf. Mein. Com. II. p. 1052.

1) Eustath. p. 396. 22; Suidas; Moeris. p 132. *δένδρος* quod olim legebatur apud Herod. VI. 79 in *δένδρεον* mutatum est.

2) Eustath. p. 396. 22; Suidas. Verbum obscurum. Pro *δρυσί* fortasse legendum est *δένδρεσι*.

3) Eustath. p. 398. 29.

4) Eustath. p. 1825. 8; cf. Hom. Od. 17. 383; 19. 135; Her. VII. 31; Athen. IV. 172 A; Pollux III. 41. VIII. 111.

5) Eustath. p. 901. 11; cf. Suidas; Plat. Theaet. 161 E; Tim. p. 78 B. ibique Ruhnkhen; Piers. Moer. p. 129; Zon. p. 502.

6) Suidas; cf. Phryn. Bekk. p. 34. 20; Ar. Ran. 1014. Apud Aristoph. rectius *διαδρασιπολίτης*.

7) Eustath. p. 751. 61; cf. Hesych; Phryn. Bekk. p. 48. 31; Photius v. *κυνοφθαλμίζεται*; Mein. Com. IV. p. 633.

ΔΙΑΛΗΚΑΣΘΑΙ: *ἀντὶ τοῦ διαμοκᾶσθαι καὶ διαπαίζειν* 1).

[*διαμυλλαίνειν: τὸ τῷ στόματι διασχηματίζοντα διαγελᾶν.* Ἀριστοφάνης·

οὗτος δὲ διεμύλλαινεν ὡς δὴ δέξιος 2).]

[*διατοιχεῖν: τὸ εἰς τὸν ἕτερον τοῖχον τῆς νεὼς διαβαίνειν ἐν τῷ πλοίῳ, ὅπερ οἱ ἰδιῶται ἀντιτοιχεῖν λέγουσιν* 3).]

ΔΙΑΤΤΑΝ *Ἀττικοὶ λέγουσι τὸ σήθειν καὶ διηττημένον τὸ σεσησμένον* 4).

ΔΙΕΣ: *τὸ πληθυντικὸν τοῦ Διός. καὶ δρᾶμα οὕτως ἐπιγέγραπται· καὶ αἱ ἐφεξῆς πτώσεις, Διῶν καὶ Δισὶ καὶ Δίας* 5).

ΔΙΕΤΗΣ: *τριέτης, πεντέτης καὶ πάντα τὰ ὅμοια βαρύνουσιν Ἀττικοί, προσφέροντες τῷ τόνῳ ὡς εὐεργέτης* 6).

διετησίως: ἀντὶ τοῦ δι' ἔτους, οἷον καθ' ἕκαστον ἔτος. Θουκυδίδης καὶ Ἀριστοφάνης 7).

[*δι' ἔχθρας γενήσομαι: ἀντὶ τοῦ ἐχθρὸς ἔσομαι.* Ἀριστοφάνης·

οὐ γὰρ δι' ἔχθρας οὐδετέρῳ γενήσομαι 8).]

ΔΙΚΟΡΣΟΝ *ἀντὶ τοῦ δικόρυφον, δικραές, δικέφαλον* 9).

---

1) Eustath. p. 1208. 42. Lege διαμωκᾶσθαι.

2) Suidas; cf. Phryn. Bekk. p. 36. 9; Pollux II. 90; Ar. Vesp. 1315. De adj. μυλλός vide Eustath. p. 906. 54. Apud Polluc. l. l. μύλλον *labium* significat, unde verbum comicum μοιμύλλειν, *mutire*.

3) Suidas; cf. Phryn. Bekk. p. 34. 31; Phryn. Lob. p. 161. Poll. I. 124. Phrynichus ἀντιτοιχεῖν improbat. Cf. Mein. Com. III. p. 229.

4) Eustath. p. 749. 14; cf. Suidas; Plat. Tim. 73 C; Soph. 226 B; Symp. 6 B.

5) Eustath p. 1384. 46.

6) Eustath. p. 341. 4; cf. Choerobosc. apud B. A. p. 1375.

7) Phryn. Bekk. p. 35. 30. Adverbium apud Thucydidem non legitur; διετήσιος vero II. 38. Cf. Mein. Com. II. p. 1209.

8) Suidas; cf. Ar. Ran. 1432. δι' ἔχθρας μολών Eur. Phoen. 476.

9) Eustath. p. 947. 28; cf. Phryn. Lob. p. 232.

ΔΙΟΠΟΣ: ὁ ναυφύλαξ καὶ ἐπισκοπῶν αὐτὴν καὶ ἐφορῶν [1].

ΔΟΝΑΞ: καὶ τὸ λύριον. τὸ γὰρ παλαιὸν ἀντὶ τοῦ κέρατος ὑπετίθεντο κάλαμον. ἐμφαίνει δὲ τοιοῦτόν τι καὶ ὁ κωμικὸς ἐν Βατράχοις ὑπολύριον εἰπὼν δόνακα [2].

ΔΟΡΙΔΕΣ: μαγειρικαὶ τράπεζαι [3].

ΔΟΡΤΞΕΝΟΙ: οἱ ἐκ πολέμου ξένοι γεγονότες τισίν [4].

ΔΟΧΜΗ: τὸ τετραδάκτυλον. Ἀρίσταρχος δὲ ὀξύνει, ὡς δηλοῖ καὶ ὁ κωμικὸς ἐν τῷ·

οὗτοι δ' ἀφεστήκασι πλεῖν ἢ δύο δοχμά.

ἐν μέντοι τοῖς ἀκριβεστέροις ἀντιγράφοις ὀξεῖα ἐπικεῖται τῇ πρώτῃ συλλάβῃ κατὰ τὸ λόχμη, λόγχη, ὄχθη, ὄγχνη [5].

ΔΩΡΙΑΖΕΙΝ: τὸ παραφαίνειν καὶ παραγυμνοῦν πολύ τι τοῦ σώματος. αἱ γὰρ κατὰ Πελοπόννησον κόραι διημέρευον ἄζωστοι καὶ ἀχίτωνες, ἱμάτιον μόνον ἐπὶ θατέρᾳ ἐπιπεπορπημέναι [6].

E.

ΕΑ: Ἴωνες μὲν ἔα φασιν, Ἀττικοὶ δὲ ἢ μονοσυλλάβως, οἱ δὲ μέσοι σὺν τῷ ν, οἷον· ἐπειδὴ μεστὸς ἦν, ἀνεπαυόμην. τὸ δὲ τρίτον οὐδέποτε ἄνευ τοῦ ν [7].

---

1) Eustath. p. 203. 14; cf. Suidas; Poll. VII. 139.

2) Eustath. p. 1165. 20; cf. Ar. Ran. 233.

3) Eustath. p. 243. 6; cf. Athen. IV. 169 C; Pollux VI. 89.

4) Eustath. p. 405. 39; cf. Phot. v. ἰδιόξενος; Plut. qu. Gr. 17; Aesch. Ag. 854; Soph. El. 555; O. C. 638.

5) Eustath. p. 1291. 43; cf. Pollux. II. 157; Ar. Equ. 318. Cf. Mein. Com. IV. p. 627 et II. p. 206.

6) Eustath. p. 975. 37; cf. Suidas; Her. V. 87; Poll. VII. 54.

7) Eustath. p. 1761. 31; cf. Schol. H. Od. 9. 186; Cramer. Anecd. vol. IV. p. 363 sqq.

ΕΓΓΛΩΤΟΓΑΣΤΟΡΕΣ: οἱ ἀπὸ γλώττης ζῶντες [1]).

[ἐγκυρῆσαι: ἀντὶ τοῦ ἐντυχεῖν. οὕτως Κρατῖνος [2])].

ΕΓΧΕΛΕΙΑ: τὰ τεμάχη τῶν ἐγχέλεων [3]).

ΕΓΧΕΛΥΣ: τὸ ἑνικόν, ἐγχέλεις δὲ τὸ πληθυντικὸν καὶ ἐγχέλεων καὶ ἐγχέλεσι [4]).

ΕΔΕΑΤΡΟΣ: τὸ μὲν ὄνομα Ἑλληνικόν, ἡ δὲ χρεία Περσική. ἦν δὲ προγεύστης προεσθίων τοῦ βασιλέως εἰς ἀσφάλειαν. ὕστερον δὲ ἐνομίσθη ἐδέατρον καλεῖν τὸν ἐπιστάτην τῆς ὅλης διακονίας καὶ παρασκευῆς [5]).

ἕδραν τὴν μονὴν εἴρηκεν ε' Θουκυδίδης. καλοῦσι δὲ καὶ τὸ μέρος τοῦ σώματος ὡς ἡμεῖς ἕδραν [6]).

ΕΘΑΣ: ὅν τινες καὶ ἠθάδα λέγουσιν [7]).

ΕΘΕΛΩ: τὸ πλέον μετὰ τοῦ ε. ὅθεν καὶ ἐθελοντής, ὁ αὐθαιρέτως τι ποιῶν [8]).

ΕΙΘΥΦΑΛΛΟΣ: δηλοῖ αἰδοῖον ἐντεταμένον καὶ ᾆσμα Διονυσιακὸν Ἀθήνησι, καὶ ἑταιρικὸν δέ· τούτεστι φίλον ταῖς ἑταιρίσιν [9]).

---

1) Eustath. p. 1825. 15; Ar. Av. 1695. 1702.

2) Suidas; Antiatt. Bekk. p. 96. 14; Her. III. 77; VII. 208 E Cratini Δηλιάσιν; cf. Mein. Com. II. p. 36. Inter Atticos scriptores praeterea hoc verbo usus est Soph. El. 852 (ch.).

3) Eustath. p. 1231. 36; cf. Ath. III. 87; 96 B; Ar. Ach. 1087.

4) Eustath. p. 1231. 35; cf. Athen. VII. 299 D; Schol. Ar. Ach. 889.

5) Eustath. p. 1403. 41; Suidas; cf. Athen. IV. 171 B. ubi ἐλέατρος scribitur.

6) Suidas; Cf. Thuc. V. 7; Her. IX. 41; Soph. Ai. 798; Eur. Or. 1241; Her. II. 87. Post εἴρηκεν ἐν addendum videtur.

7) Eustath. p. 1480. 12; B. A. p. 245. 5; cf. Thuc. II. 44.

8) Eustath. p. 800. 28; cf. Lob. ad Phryn. 7.

9) Eustath. p. 1413. 32; cf. B. A. p. 246. 19; Harpocr. in voce Athen. V. 129 D; VI. 153 D; XIV. 622 B. Mein. Com. II. p. 24; ει pro ῑ haud raro in antiquis inscriptionibus comparet, ut v. c. ΤΕΙΜΗ.

ΕΙΚΟΣΙ: καὶ δίχα τοῦ ν λέγεται καὶ ΕΙΚΟΣΙΝ μετὰ τοῦ ν, ὡς καὶ πέρυσι πέρυσιν. καὶ ἐν συνθέσει ποτὲ μὲν φυλάττει τὸ ι, ποτὲ δὲ αὐτὸ εἰς α τρέπει. οἷον, εἰκοσιστάδιον καὶ εἰκοσαστάδιον [1]).

ΕΙΝΑΤΕΡΕΣ: αἱ τοῖς ἀλλήλων ἀδελφοῖς γεγαμημέναι, ἃς συννύμφους τινές φασιν [2]).

ΕΙΠΟΝ καὶ ΕΙΠΑ: ἀμφότερα παρ' Ἀττικοῖς, μᾶλλον δὲ τὸ πρότερον· καὶ τὰ προστακτικὰ δὲ ἀμφοτέρως· εἰπὲ καὶ εἰπόν, ὀξυτόνως· καὶ αἱ μετοχαὶ ὁ εἰπὼν καὶ ὁ εἴπας [3]).

ΕΙΣΤΡΥΠΑΝ καὶ ΕΚΤΡΥΠΑΝ: τὸ παρειςελθεῖν καὶ λάθρᾳ μετὰ βίας ἐξελθεῖν [4]).

ΕΙΤΑ καὶ ΕΠΕΙΤΑ Ἀττικά· τὸ δὲ εἶτεν καὶ ἔπειτεν Ἰακά· διὸ καὶ παρ' Ἡροδότῳ κεῖνται [5]).

ἐκλώπευον: ἀντὶ τοῦ ἔκλεπτον. Ξενοφῶν ἐν τῇ Ἀναβάσει [6]).

[ἐκκορηθείης: παντελῶς ἀφανισθείης. Μένανδρος· ἐκκορηθείης σύ γε [7]).]

---

1) Eustath. p. 1417. 30. εἰκοσαστάδιος apud Strab. IX. 426. 4. Vide infra πέντε.

2) Eustath. p. 648. 48. Cf. Hom. Il. 6. 378; 22. 473 et supra γάλως; εἰνάτηρ apud Herod. περὶ μον. λ. p. 16. 22; εἰνάτειρες apud Poll. III. 32.

3) Eustath. p. 1435. 62. De imperativo εἰπόν eiusque accentu multi multa scripsere; cf. Phryn. Lob. p. 348; Boeckh ad Pind. Ol. VI. 92; Elmsl. ad Med. p. 127; Schaefer. ad Dion. Hal C. V. p. 436; Jacobs. Anth. Pal. p. 79; Mein. Com. IV. p. 297.

4) Eustath. p. 1532. 5; cf. Suid. Vocis εἰςτρυπᾶν nullum adducere possum auctorem; ἐκτρυπᾶν legitur apud Arist. Eccl. 337.

5) Eustath. p. 1158. 39. Cf. Phryn. Lob. p. 124. De eiusdem formae usu apud Doricos cf. Ahrens. D. D. p. 384. κἤπειτεν dicit Megarensis apud Ar. Ach. 745.

6) Suid.; cf. Xen. An. V. 9. 1. Vide Lob. ad Phryn. p. 591. Κλωπεία apud Plat. Legg. VII. 823. E.

7) Suid.; cf. Eustath. p. 1887. 34; Zonar. I. p. 671; Mein. Com. IV. p. 303.

[ἐκποκιῶ: τὰς τρίχας ἐκσπάσω. Ἀριστοφάνης· ἐκποκιῶ σου τὰς ποκάδας [1].]

ἐκτεύς: μέτρον ἐστίν, ὃ ταὐτὸν εἶναι λέγουσι τῇ χοίνικι. Ἀριστοφάνης·

οἶσθ' οὖν ἀπολωλεκυῖα πυρῶν ἐκτέα; [2]

ΕΛΑΙΑΣ καὶ ΕΛΑΑΣ τὸν καρπὸν ἔλεγον οἱ Ἀττικοί· καὶ ἐλᾶς δισυλλάβως· καὶ ἐλαολογεῖν τὸ συλλέγειν ἐλαίας· ἦν δὲ καὶ Ἐλαία πόλις ἐν Ἰταλίᾳ [3].

ἔλεος: ἀρρενικῶς ἡ ἐλεημοσύνη. ἐλεὸς δὲ ὀξυτόνως, ἡ μαγειρικὴ τράπεζα. Ἀριστοφάνης·

ἴθι δή, κάθελ' αὐτοῦ τοὐλεόν [4].

ἐλπίσας: οὐ μόνον ἐπ' ἀγαθῷ, ἀλλὰ ἁπλῶς ἐπὶ τῇ τοῦ μέλλοντος ἐκβάσει λέγεται παρ' Ἀττικοῖς [5].

ἐμβάς: τὰ ὑποδήματα τὰ ἀνδρεῖα. παρὰ τὸ ἐμβαίνειν. Ἀριστοφάνης Πλούτῳ·

ἐκτυπεῖτο δὲ
ἐμβὰς γερόντων εὐρύθμοις προβήμασιν [6].

ΕΜΜΕΛΕΙΑ: τραγικὴ ὄρχησις, ὥσπερ ἡ κωμικὴ κόρ-

---

1) Suid.; cf. Ar. Thesm. 567.

2) Suid.; cf. Ar. Eccl. 543. Error est manifestus; cf. Galen. Vol. XIX. p. 755.

3) Eustath. p. 1944. 6. Aliter Suidas, qui ipsam *arborem* ἐλαίαν, *baccas* vero ἐλάας ab Atticis esse dictas contendit. Vana haec distinctio est; nam sine dubio forma ἐλάα utroque sensu apud Atticos valebat. De voce ἐλᾶς mihi nihil compertum est; ἐλαολόγος occurrit apud Arist. Vesp. 713.

4) Suid. τὸ ἔλεος apud sequiores et in Novo Foedere nonnunquam legitur. De *mensa coquinaria* cf. Athen. IV. 173 A: Poll. IV. 123; Hom. Il. 9. 215; Od. 14. 432. Locus citatus est ex Equitibus, ubi bis formam ἐλεόν usurpavit Aristophanes vss. 152 et 169.

5) Suidas; cf. Schol. Thuc. I. 1.

6) Suid.; cf. Schol. Ar. Eccl. 47; Poll. IV. 115; VII. 85; B. A. p. 249. 25; Athen. V. 200 D; Ar. Plut. 759.

δαξ καὶ ἡ σατυρικὴ σίκιννις· ἐκαλεῖτο δὲ ἐμμέλεια καὶ τὸ ὑπὸ τὴν τραγικὴν ὄρχησιν ᾀδόμενον αὔλημα 1).

ΕΜΠΑΛΑΣΣΟΜΕΝΟΙ: Θουκυδίδης ἀντὶ τοῦ ἐμπλεκόμενοι, περιπειρόμενοι δόρατι, φυρόμενοι 2).

ἔμπης: Ἰωνικῶς. ἔμπας δὲ καὶ ἔμπα Ἀττικῶς. Σοφοκλῆς·
δύστηνον ἔμπης, καίπερ ὄντα δυσμένη 3).

[ἐμπλημένος: πεπληρωμένος. Ἀριστοφάνης·
τὴν νύχθ' ὅλην
ἔβηττε τριχίδων ἑσπέρας ἐμπλημένος 4).

ἔνδυο: τὸ ταχέως, ὡς ἡμεῖς. Μένανδρος·
παρέσομαι γὰρ ἔνδυο 5).

ἐνετρύλλισε: κατεῖπεν. Ἀριστοφάνης·
προαγωγὸς οὖσ' ἐνετρύλλισεν τῷ δεσπότῃ 6).

ΕΝ ΧΡΩΙ ΚΟΥΡΑ: ἡ ψιλὴ καὶ πρὸς τὸν χρῶτα. καὶ ἐν χρῷ κουρίας ὁ οὕτω κειρόμενος. ἐν χρῷ παραπλεῦσαι τὰς ναῦς παρὰ Θουκυδίδῃ. καὶ πλοῦς ἐν χρῷ ὁ γῆς ἐγγύς. ἀπ' αὐτοῦ δὲ καὶ τὸ χρίμπτω καὶ τὸ χρίω· ἔτι δὲ καὶ τὸ ἐγχρῖσαι τούτεστι παῖσαι κέντρῳ σκορπίου ἢ σφῆκα ἤ τι τοιοῦτον 7).

---

1) Eustath. p. 1167. 19; cf. Athen. I. 21 E; XIV. 631 C; Luc. Salt. 22; Her. VI. 129; Plat. Legg. VII. 816 B.

2) Eustath. p. 527. 18; cf. Valckenaer. ad Her. VII. 85; Thuc. VII. 84 ibique Schol.

3) Suid.; cf. Schol. Soph. Ai. 122. Hinc ἔμπας Sophocli est redditum; ἔμπα in eadem fabula vs. 563.

4) Suidas; cf. Ar. Eccl. 55; Vesp. 984.

5) Suid. Lob. ad Phryn. p. 414 ἔνδυο scribendum esse monet, praeeunte Bentleio; cf. Mein. Com. IV. p. 126.

6) Suid.; cf. Poll. IX. 109; Ar. Thesm. 341. ἐνετρύλισεν scripsit Dindorfius

7) Eustath. p 1450. 32; cf. Phryn. Lob. p. 60; Thom. Mag. p. 318; Her. IV. 175; Xen. Hell. I 7. 8; Soph. Ai. 773 ἐν χρῷ ἀεὶ παραπλέοντες apud Thuc. II. 84. De voce ἐγχρίειν cf. B. A. p. 46. 19. Post κέντρῳ adde ὡς.

ἐξάλειπτρον: τὴν τοῦ μύρου λήκυθον, τὸ ἀλάβαστρον, ἐξ οὗ ἀλείφονται οἱ δειπνοῦντες. Ἀριστοφάνης·

ὕπεχ' ὧδε δεῦρο τοὐξάλειπτρον, ὦ γύναι [1]).

ἐξαργυρῶσαι: οὐκ ἐξαργυρίσαι. Θουκυδίδης η'· οὐδ' ἣν δέῃ τελευτῶντα τὴν ἑαυτοῦ στρωμνὴν ἐξαργυρῶσαι [2]).

ἐξεπίτηδες καὶ ἐπίτηδες ἑκατέρως λέγουσιν Ἀττικοί [3]).

ἐξέτει: ἐξαετεῖ. βαρυτόνως Ἀττικῶς. Ἀριστοφάνης Νεφέλαις·

οἶδ' ἐξέτει σοι τραυλίσαντι πιθόμενος [4]).

ΕΞΕΧ' Ω ΦΙΛ' ΗΛΙΕ: *κωλάριόν τι παροιμιῶδες ὑπὸ τῶν παιδίων λεγόμενον*, ὅταν ἐπινέφῃ ψύχους ὄντος. Ἀριστοφάνης Νήσοις·

λέξεις ἄρα,
ὥσπερ τὰ παιδί', ἔξεχ' ὦ φίλ' ἥλιε.

καὶ ἐν Σφηξί·

καὶ ταῦτα μέν νυν εὐλόγως, ἢν ἐξέχῃ
εἵλη κατ' ὄρθρον, ἡλιάσει πρὸς ἥλιον [5]).

[*ἐξήλικας*: ἐξέβαλες, ἐξέωσας. Ἀριστοφάνης Νεφέλαις·

ἀλλ' ὦ μέλ' ἐξήλικας ἐμέ γ' ἐκ τῶν ἐμῶν [6]).]

---

1) Suid.; cf. Schol. Ar. Ach. 1063; Antiatt. p. 97. 17; Poll. IV. 183; VI. 106; X. 121; Mein. Com. III. p. 120, ubi inter apparatum medicorum haec vascula memorantur.

2) Suid.; cf. Lob. Phryn p. 361. Apud Thuc. VIII. 81 recte ἐξαργυρίσαι legitur nisi quod solus Monacensis scripturam minus probandam ἐξαργυρῶσαι exhibet; cf. Dem. 5. 8; Is. 5. 43. ἐξαργυροῦν apud Her. VI. 80. I.

3) Suid.; cf. Ar. Plut. 916; Plat. Gorg. 461 C; Xenarch. apud Athen. VI. 225 B.

4) Suid.; cf. Hom. Il 23. 266; Plat. Legg. VII. 794 C; Ar. Nubb. 852. Vide supra διέτης.

5) Eustath p. 881. 42; Suid.; cf. Poll. IX. 123, qui locum consimilem affert e Strattidis Phoenissis (Mein Com. II. p. 781); Dem. 43. 63; Ar. Vesp. 771; Mein. Com. II. p. 1110.

6) Suid.; cf. Ar. Nubb. 30. Proprio sensu hoc verbum legitur apud Xen. Oec. XI. 18

ΕΞΩΜΙΣ: *χιτὼν ἅμα καὶ ἱμάτιον τὸ αὐτό* [1]).

ΕΟΡΓΗ: *ἡ τορύνη. καὶ ἐοργίζεσθαι· τορυνᾶσθαι* [2]).

ΕΠΑΚΤΡΟΚΕΛΗΣ: *πλοῖον λῃστρικὸν μεταξὺ ἐπακτρίδος καὶ κέλητος, ἅπερ καὶ αὐτὰ πλοιάριά ἐστιν* [3]).

[*ἐπαποδυώμεθα*: *ἀντὶ τοῦ ἐπιχειρήσωμεν. Ἀριστοφάνης·*

ἀλλ' ἐπαποδυώμεθ', ὦνδρες, τουτῳί τῷ πράγματι [4]).]

ἐπέτειον: *ἀπὸ τοῦ νῦν ἔτους. ἐπέτος γὰρ δεῖ λέγειν τὸν ἐνεστῶτα καιρὸν, οὐχὶ διὰ τοῦ φ, ἀλλὰ διὰ τοῦ π, ὥς φησι Πίνδαρος καὶ Δημοσθένης* [5]).

[*ἐπηνίκιζεν*: *ἐξηπάτα· οὕτω Κρατῖνος* [6]).

ΕΠΙΔΕΣΜΑ: *οὐδετέρως* [7]).

ἐπιθεραπεύων: *ἀντὶ τοῦ διορθούμενος, προμηθούμενος· Θουκυδίδης· ὁ δὲ Ἀλκιβιάδης ἐπιθεραπεύων τὴν ἑαυτοῦ κάθοδον εἰς τὴν πατρίδα* [8]).

[*ἐπικήδειον· ἐπιτάφιον, ἐπιθανάτιον. καὶ ἐπικήδειος θρῆνος ὁμοίως* [9]).]

---

1) Eustath. p. 1166. 61; cf. Suid.; Hesych.; Schol. Ar. Vesp. 444; Poll. IV. 118; VII. 47; A. Gell. VII. 12.

2) Eustath. p. 219. 25. Inter vasa culinaria bis enumerat Pollux VI. 88 et X. 98.

3) Eustath. p. 1871. 61; cf. Suid.; B. A. p. 187. 31; 255. 13; Aesch. I. 191. *ἐπακτρίς* apud Xen. Hell. I. 1. 11.

4) Suid.; cf. Plut. Marcell. 3; Philostr. Vitae Soph. p. 617; Ar. Lys. 651.

5) Suid.; cf. Etym. M. p. 354. 53. Fortasse *ἐπ' ἔτος* reponendum *ἐπέτειος* apud Demosthenem saepius legitur; cf. 23. 92; 33. 27. In Pindari carminibus non exstat.

6) Suid.; cf. Hesych. v. *πηνικίζειν*. Verbum *διαπηνικίζειν* ex eodem affert Etym. M. p. 269. 31; cf. Mein. Com. II. p. 184

7) Eustath. p. 1390. 50; cf. Phryn. p. 292. Attamen *ἐπίδεσμος* aut *ἐπίδεσμον*, nam de genere non liquet, occurrit apud Arist. Vesp. 1439.

8) Suid.; cf. Thuc. VII. 47. Alio sensu apud eundem VIII. 84.

9) Suid.; cf. Plat. Legg. VII. 800 C.

[*ἐπίλαμπος*: καταφανής, παρ' Ἡροδότῳ [1]).]

ἐπιπαρένησαν: Θουκυδίδης· ταχὺ δὲ πλήρους γενομένου διὰ πολυχειρίαν, ἐπιπαρένησαν καὶ τῆς ἄλλης πόλεως ὅσον ἐδύναντο. ἀντὶ τοῦ ἐσώρευσαν [2]).

[*ἐπιτυφῇ*: ἐπικάῃ, ἐκπυρωθῇ· οὕτως Ἀριστοφάνης·

ὅπως ἂν ἀνὴρ ἐπιτυφῇ μάλιστά μου [3]).]

ἐπιχειρητέα: ἀντὶ τοῦ ἐπιχειρητέον, ὡς τὸ τολμητέα. φιλεῖ γὰρ ὁ Θουκυδίδης τὰ τοιαῦτα [4]).

ἐρανιστάς: ὡς ἡμεῖς καλοῦσιν· Ἀριστοφάνης Ὁλκάσιν·

πρῴην ἐρανιστὰς ἑστιῶν ἥψησ' ἔτνος [5]).

ἐρεσχηλεῖν: πολὺ παρὰ Πλάτωνι τῷ φιλοσόφῳ καὶ Ἴωσιν· γέγονε δὲ ἀπὸ τοῦ ἐρᾶν καὶ ἀπὸ τῆς λέσχης [6]).

[*ἐρίῳ στέψαντες*: ἀντὶ τοῦ στέμμα περιθέντες. Πλάτων Πολιτείαγ' [7]).]

ΕΡΚΑΝΗ: *ὁ φραγμός* [8]).

ΕΡΚΗ: *πλεκτά τινα ἐκ τριχῶν οἱ κωμικοὶ οἱ παλαιοὶ καλοῦσιν* [9]).

ΕΡΜΑ *λέγεται καὶ ἡ ἐν θαλάσσῃ πέτρα* [10]).

---

1) Suid. Corrige **ἐπίλαμπτος**; cf. Her. III. 69 et Wesseling. ad hunc locum.

2) Suid.; cf. Thuc. II. 77. Alias non legitur.

3) Suid.; cf. Moeris p. 150; Schol. Eur. Phoen. 1161; Plat. Phaedr. 290 A; Philostr. Imag. II. 29; Ar. Lys. 221.

4) Suid.; cf. Schol. Thuc. I. 118. Vide supra **ἀδύνατα εἶναι**.

5) Photius; cf. Zonar. I. p. 862; Poll. VI. 8; VIII. 144; Athen. VIII. 362 E; Mein. Com. II. p. 1118.

6) Photius; cf. Etym. M. p. 374. 50; Moeris p. 158; B. A. p. 258. 29. Ingentem copiam exemplorum collegit Pierson ad Moerid. l. l. De huius vocabuli forma in diversas partes abeunt viri docti; *ἐρεσχηλεῖν* tamen plurimorum suffragiis commendatur.

7) Photius. Legitur apud Plat. Rep. III. 398 A.

8) Eustath. p. 969. 1; Photius; cf. Themist. or. 23.

9) Eustath. p. 969. 2; Photius.

10) Eustath. p. 976. 32; cf. Her. VII. 183; Thuc. VII. 25; Plat. Rep. VIII. 553 B et saepe apud Tragicos.

ἐρρωπίζομεν: συμμικτὰ καὶ συμπεφυρμένα ἐποιοῦμεν· ῥῶπος γὰρ ὁ ποικίλος καὶ λεπτὸς φόρτος [1].

ἐρυγγάνειν: ὃ ἡμεῖς ἐρεύγεσθαι [2].

ἑσπέραν λέγουσι τὴν τοῦ ἡλίου δύσιν· καὶ ἀφ' *ἑσπέρας* οὐκ ἀφ' *ἑσπέρου* [3].

ἑστήξει: τὸ μέλλον λέγουσι: καὶ *ἑστήξεις* καὶ τὰ ὅμοια οὕτως [4].

ἕτερος: ἐπὶ δυεῖν λέγουσιν [5].

ἑτερομάσχαλος: χιτὼν δουλικός, ἣν ἐξωμίδα λέγουσιν [6].

ἑτερόπλουν λέγουσι καὶ *ἀμφοτερόπλουν* [7].

ἑτερόφθαλμος: οὕτω λέγουσι, οὐ *μονόφθαλμος* [8].

ἐτνήρυσιν: λέγουσι δὲ καὶ *ζωμήρυσιν*. Ἀριστοφάνης Ἀχαρνεῦσιν·

ὦ μῆτερ ἀνάδος δεῦρο τὴν ἐτνήρυσιν [9].

---

1) Photius; cf. Eustath. p. 927. 54. Vide infra ῥῶπος.

2) Photius; cf. Phryn. Lob. p. 63; Phryn. Bekk. p. 42. 8; Athen. VII. 292 B; VIII. 343 E.; Eur. Cycl. 523; Mein. Com. IV. p. 395.

3) Photius.

4) Photius; cf. Eustath. p. 1446. 31; Ar. Lys. 634; Thuc. III. 37; Plat. Conv. 220 D.

5) Photius; cf. Eustath. p. 1573. 46; Herodian. p. 443; Schol. Ar. Pax 11; Antiatt. p. 82. 1; Mein. Com. II. p. 351.

6) Photius; cf. Herodian. p. 435; Schol. Ar. Equ. 879. Opponitur ἀμφιμάσχαλος.

7) Photius; cf. Dem. 22. 30; 34. 8; 54. 8; 56. 29. ἀμφοτερόπλους apud Poll. VIII. 141; IX. 18; B. A. p. 202. 31. Cf. Böckh. Staatshaush. I. p. 147.

8) Photius; cf. Phyn. Lob. p. 136; Moeris p. 153; B. A. p. 280. 24; Poll. II. 62; Dem. 24. 121; Leptines apud Aristot. Rhet. III. 10. Qui alterutro oculo privatus est aut uno tantum oculo utitur, ἑτερόφθαλμος est; μονόφθαλμος dicitur *monoculus* velut Cyclops.

9) Photius; cf. Phryn. Bekk. p. 39. 15; Ar. Ach. 245. ζωμή-

[ἐτήσιοι· πρόσκαιροι·

ἐτήσιοι γὰρ πρόσιτ' ἀεὶ πρὸς τὴν τέχνην.

Κρατῖνος Δηλιάσιν 1).]

Εὐβοιεῖς: οὐκ Εὐβοεῖς 2).

[εὐγνώμων: τὸν εὔγνωστον λέγουσι· καὶ τὸν μὴ γιγνωσκόμενον ἀγνώμονα 3).]

[εὐδίαιος: χείμαρος· καὶ τὸ τρῆμα τῆς νεώς, δι' οὗ ἡ ἀντλία ἐκρεῖ 4).]

εὐδοκιμοῖ καὶ εὐδοκιμοίη: τὸ εὐκτικὸν ῥῆμα· καὶ ποιοῖ καὶ ποιοίη· καὶ τἆλλα τὰ ὅμοια σὺν τῷ η καὶ ἄνευ τούτου 5).

εὔηθες: ἐπὶ τοῦ βελτίονος καὶ Θουκυδίδης καὶ ὁ φιλόσοφος 6).

εὐημερία: ὡς ἐν τῇ συνηθείᾳ· Ἄλεξις Ὀλυνθίᾳ·

εὐημερία δέσποινα καὶ Μοῦσαι φίλαι 7).

εὐθύς: λέγουσι καὶ εὐθέως· τὸ δὲ εὐθὺ χωρὶς τοῦ σ ἐπὶ τόπου τιθέασιν 8).

εὐθενεῖν: ἐν τῷ ε λεκτέον, οὐχὶ εὐθηνεῖν 9).

ρυσιν habemus in fragmento Philemonis minoris, quod servavit Athen. VII. p. 291 D; cf. Mein. Com. IV. p. 68.

1) Photius; cf. Mein. Com. II. p. 35.

2) Photius.

3) Photius. Nusquam inveni.

4) Photius, cf. Eustath. p. 858. 6; Poll. I. 92; Proclus ad Hes. O. 624. Scribitur etiam minus recte εὐδιαῖος.

5) Photius.

6) Photius; cf. Antiatt. p. 91. 23; 243. 12; Moeris p. 143; Poll. V. 119; Thuc. III. 83. Plat. Alc. II. 140 C; Rep. I. 349 B

7) Photius; cf. Mein. Com. III. p. 458.

8) Photius; cf. Phryn. Lob. p. 144; Antiatt. p. 96. 8; Moeris p. 141.

9) Photius: cf. Phryn. Lob.; p. 466; Thom. Mag. p. 382; Zonar. p. 919; Hdn. Epim. p. 175; Lob. Path. p. 192. Quaestio perdifficilis; nam libri manuscripti in uno eodemque auctore saepe variant et de ipsius vocis origine parum constat. Medio, quod Phrynichus Atticis vindicat, usus est Herod. I. 66; Dem. 19. 231.

[εὐκερματεῖν: Εὔβουλός που κέχρηται τῷ ὀνόματι [1].]

εὐκλεία: καὶ τὰ ὅμοια· μακρὰ ἡ τελευταία καὶ παροξύνεται ὥσπερ καὶ Ἐρατοσθένης ἐν ιβʹ περὶ κωμῳδίας [2].

εὐλάβησον: καὶ εὐλάβησαι λέγουσιν [3].

εὐλάχα: τὸ ἄροτρον παρὰ Θουκυδίδῃ· Δώριος δὲ ἡ λέξις [4].

εὐνάς: ἰδίως Θουκυδίδης τὰ ἐπίνεια· τὸ ἥμισυ αὐτοῖς τοῦ στρατεύματος ἐν τῷ πρόσθεν ἦν τεταγμένον ἐπὶ ὀκτώ· τὸ δὲ ἥμισυ ἐν ταῖς εὐναῖς ἐν πλαισίῳ [5].]

εὐπραξίαν: οἱ παλαιοὶ κωμικοὶ διὰ τοῦ ξ· Θουκυδίδης δὲ διὰ τοῦ γ [6].

εὑρήματα: οὐχὶ εὑρέματα [7].

εὑρήσεται: ἀντὶ τοῦ εὑρεθήσεται [8].

εὐώνυμον λέγουσιν, οὐ μόνον ἀριστερόν· καὶ παρὰ Θουκυδίδῃ πλεῖστον [9].

Praeterea εὐσθενεῖν hic illic genuinam formam supplantavit. Pluribus haec persecutus est Lobeckius.

1) Photius; cf. Phryn. Lob. p. 326, ubi hanc vocem sine causa idonea vituperat magistellus; Mein. Com. III. p. 271.

2) Photius; cf. Eustath. p. 1579. 26; B. A. p. 1314; M. Schmidt. Didym. p. 55; Cobet. Mnem. V. p. 238. Exemplum vide apud Aesch. Sept. 667. Vide supra ἀληθεία.

3) Photius. Malim εὐλαβῆσαι. Frustra quaesivi.

4) Photius; cf. Thuc. V. 16, ubi scribendum videtur ἀργυρέᾳ εὐλάκᾳ εὐλαξεῖν; cf. Cobet. Mnem. VI. p. 165.

5) Photius; cf. Thuc. VI. 67, ubi postrema ita leguntur τὸ μὲν ἥ. ἐπὶ ταῖς εὐναῖς.

6) Photius; cf. Hesych.; Thuc. I. 33; III. 39, ubi nondum Thucydidi hoc reddiderunt editores.

7) Photius; cf. Eustath. p. 1809. 50, qui perinde esse utrum hoc an illud dicas affirmans, tamen Herodianum formam διὰ τοῦ η alteri praetulisse testatur. Et sane εὕρεμα vitiosissimum est neque usquam apud Atticos occurrit. Vide de hoc argumento Lob. ad Phryn. p. 445.

8) Photius. Vide infra ἡττήσομαι et ζητήσεται.

9) Photius; cf. Antiatt. p. 97. 1. Thucydides et Xenophon passim.

ἐφάπαξ λέγουσιν [1]).

[*Ἐφέσια γράμματα*: ἐπῳδαί τινες δυςπαρακολούθητοι, ἅς καὶ Κροῖσον ἐπὶ τῆς πυρᾶς εἰπεῖν· καὶ ἐν Ολυμπίᾳ Μιλησίου καὶ Ἐφεσίου παλαιόντων, τὸν Μιλήσιον μὴ δύνασθαι παλαίειν, διὰ τὸ τὸν ἕτερον περὶ τῷ ἀστραγάλῳ ἔχειν τὰ Ἐφέσια γράμματα· φανεροῦ δὲ τούτου γενομένου καὶ λυθέντων αὐτῶν, τριάκοντα τὸ ἑξῆς πεσεῖν τὸν Ἐφέσιον [2]).]

ἔφηβον: καὶ τὴν παρθένον ἐνίοτε λέγουσιν [3]).

ἐφθάραται: φησὶ Θουκυδίδης καὶ *τετάχαται*· πάντα τὰ τοιαῦτα ἀρχαϊκά [4]).

[*ἐφολκὰ λέγοντες*: ὡς Θουκυδίδης ἀντὶ τοῦ ἐπαγωγόν [5]).]

ἐχθὲς καὶ μονοσυλλάβως *χθές*: ἄμφω Ἑλληνικά· καὶ *χθιζινὸν* καὶ *ἐχθιζινόν* [6]).

ἐώθουν: τὸ *ὤθουν* οὕτως λέγουσι [7]).

ἕωλον: τὸ μὴ πρόςφατον· ἀεὶ δασέως τὴν πρώτην συλλαβήν· καὶ γὰρ διὰ τοῦ θ συναλείφεται [8]).

---

1) Photius; cf. Antiatt. p. 96 17, qui affert ex Eupolidis **Κόλαξιν**; cf. Mein. Com. II. p. 498. Praeterea quod sciam apud veteres non legitur. Apud Lucianum satis frequens est.

2) Photius; cf. Eustath. p. 1864. 14; Hesych.; Athen. XII. p. 548 C; Clem. Al. Strom. V. p. 242; Lobeck. Aglaoph. p. 1163. De verbis corruptis in fine **τριάκοντα τὸ ἑξῆς**, pro quibus alii **τριακοντάκις τ. ἑ.**, alii **τρίς τ. ἑ.** reposuerunt, vide Naberum.

3) Photius. Exempla desunt. Similia infra de voce **παιδάριον**.

4) Photius; cf. Moeris p. 154; Thuc. III. 13; IV. 41; V. 6; VII. 4.

5) Photius; cf. Eustath. p. 1761. 43; Thuc. IV. 108. Longe alio sensu apud Arist Vesp. 268. Sequioribus **τὸ ἐφολκόν** *escam* significat; cf. Ael. V. H. VIII. 12; H. A. VII. 10.

6) Photius; cf. Phryn. Lob. p 323; B. A. p. 556. 30; 937. 23; Moeris p. 402; Phryn. Bekk. p. 73. 4.

7) Photius.

8) Photius; cf. Athen. VI. 240 B; XIII. 571 A; XIV. 663 B; **ἕωλος** et **πρόσφατος** inter se opponuntur apud Demosth. 21. 22.

ἑωράκη: τὸ πρῶτον πρόσωπον, ὡς ἐπεπόνθη καὶ ἐπεποιήκη καὶ ᾔδη ᾔδειν. Πλάτων τοῖς τοιούτοις χρῆται σχηματισμοῖς [1].

ἑώρων: οἱ Ἀττικοὶ λέγουσι· τὸ δὲ ἀνάλογον ὥρων· τὰ γὰρ ἀπὸ τοῦ ο ἀρχόμενα ῥήματα κατὰ τὸν ἐνεστῶτα χρόνον, ἐπὶ τοῦ παρεληλυθότος ἢ ἀπ' αὐτοῦ τοῦ ο πάλιν ἄρχεται ἢ ἀπὸ τοῦ ω· λέγουσι δὲ ὅμως καὶ ὥρων ἄνευ τοῦ ε οἱ νεώτεροι. Θουκυδίδης δὲ μόνον ἑώρων [2].

ἕως: οὐχὶ ἠὼς τὸ Ἀττικόν ἐστι. Ξενοφῶν δὲ ἠὼς λέγει ποιητικῶς κατακόρως ἐν Κύρου παιδείᾳ· ἦν τε πρὸς ἠῶ ἦν τε πρὸς ἑσπέραν [3].

Z.

ζάκορος: νεωκόρος. Μένανδρος Δὶς ἐξαπατῶντι·

οὐ Μεγάβυζος ἦν
ὅστις γένοιτο ζάκορος;

καὶ ὁ ὑπηρέτης· Λευκαδίᾳ·

ἐπίθες τὸ πῦρ ἡ ζάκορος οὑτωσὶ καλῶς.

ἢ ὁ ἱερεὺς ὁ τὸν ναὸν σαρῶν· κορεῖν γὰρ τὸ σαίρειν παρ' Ἀττικοῖς [4].

ζῇ: ἀντὶ τοῦ ζῆθι. Εὐριπίδης [5].

[*ζητεῖν*: ἐπὶ τοῦ βούλεσθαι τιθέασιν Ἀττικοί. μηδὲ σὺ ζήτει τι πυθέσθαι [6].]

---

1) Photius; cf. Eustath. p. 1946. 24.

2) Photius.

3) Photius; cf. Phryn. Lob. p. 89. Locus Xenophonteus est Cyrop. I. 1. 5, ubi hodie ἕως legitur. Mirum videtur hanc formam, qua usque ad satietatem usum esse Xenophonta testatur Lexicographus, in nostris libris nusquam comparere.

4) Photius; cf. Etym. M. p. 407. 22; Athen. XIII. 590 D; Mein. Com. IV. p. 105. 106. Nescio an ita sit distinguendum:

ἐπίθες τὸ πῦρ ἡ ζάκορος· οὑτωσί· καλῶς.

5) Photius Veterum testimonia servavit Antiatt. p. 97. 29, versum afferens ex Iphigenia Taurica (705) et hemistichium e Sophoclis Danae (frgm. 181).

6) Photius; cf. Ar. Plut. 573; Plat. Euthyd. 306 C; Phil. 46 C.

ζητήσεται: ἀντὶ τοῦ ζητηθήσεται [1].

ζητρεῖον: τὸ τῶν δούλων κολαστήριον. Εὔπολις·

ὥςπερ γὰρ εἰς ζητρεῖον ἐμπεσών [2].

ΖΜΙΚΡΟΝ: καὶ μικρὸν οἱ Ἀττικοί, μικκὸν δὲ Ἴωνες. οὕτω δὲ γράφουσι καὶ τὸ ζμῆγμα καὶ τὴν ζμινύην [3].

ΖΜΙΝΥΗ: ἀξινάριον· Ἀριστοφάνης·

ἀλλ' ἱμάντα μοι
δὸς καὶ ζμινύην· ἐγὼ γὰρ εἶμ' ἐπὶ ξύλα [4].

ΖΥΓΟΝ: οὐδετέρως τὸ τῶν ὑποζυγίων [5].

[ζῷον: καὶ τὸ ἀληθινὸν καὶ τὸ γεγραμμένον λέγουσι [6].]

H.

ἤ: χωρὶς τοῦ ν καὶ περισπωμένως, ἀντὶ τοῦ ἔα, ἤμην· καὶ παρῆ ἀντὶ τοῦ παρήμην· περὶ ψυχῆς· καὶ αὐτὸς οὐκ ἦ μυθολόγος· ἢ σὺν τῷ ν. [7].

ᾖα: δισυλλάβως τὸ ἐπορευόμην· σὺν τῷ ι γράφεται· οἱ γοῦν Ἴωνες ἤια λέγουσι· καὶ ᾖσαν τὸ ᾔεσαν· καὶ παρὰ Θουκυδίδῃ

---

1) Photius. Non inveni.

2) Photius; cf. Eustath. p. 837 44; 1411. 32; Hesych.; B. A. p. 261. 13; Mein. Com. II. p. 563. 816. Origenes scribebat ζητρεῖον, Orus ζήτρειον.

3) Eustath. p. 217. 27. μικκός apud Ar. Ach. 879 et saepe apud Theocritum.

4) Eustath. p. 217. 29. Collato Polluce X. 173 ad Holeades hos versus rettulit Mein. Com. II. p. 1118. Cum versu mox sequente in glossa ᾖα coniunxit Cobetus.

5) Eustath. p 1370. 50.

6) Photius; cf. Her. II. 149; IV. 88; Plat. Rep. VII. 515 A; Polit. 277C; Crat. 430 D.

7) Photius; cf. Eustath. p. 1761. 51; Schol. Hom. Od. 8. 186; Cramer. Anecd. IV. p. 193; Plat. Phaed. 61 B.

οὕτως ἀναγνωστέον· ὅτι ἀκμάζοντές τε ἦσαν ἐς αὐτόν· οἱ δὲ Ἴωνες [ἥεσαν καὶ] ἤισαν. Ἀριστοφάνης Ὁλκάσιν

ἐπεὶ δ' ἐγενόμην οἷπερ ἤ' ἐπὶ ξύλα [1].

ἠγρηγόρειν καὶ ἐγρηγόρειν φησὶ Μένανδρος [2].

ΗΔΟΣ: τὸ ὄξος· δασύνουσιν Ἀττικοὶ καὶ πάντα τὰ τοιαῦτα, οἷον καὶ τὸν ἡδυλισμόν, ὅς εἶδός τι κολακείας ἐστίν. ἀφ' οὗ καὶ τὸ ἡδυλίζειν παρὰ Μενάνδρῳ ἐν Ἁλιεῖ [3].

ἡδύχρους: τὸ ἐν γάλακτι ὑπάρχον ἀρνίον καὶ μήπω γεγευμένον πόας· ὃ καὶ ἡδύπνουν λέγουσιν [4].

ΗΙΘΕΟΣ: λέγεται δὲ καὶ τρισυλλάβως προσγραφέντος τοῦ ι. Εὔπολις·

εἰ μὴ κόρη δεύσειε τὸ σταῖς ἤθεος [5].

ἥκειν: τὸ ἐῴκειν ἐπὶ γ' προσώπου· οὕτως Ἀριστοφάνης [6].

---

1) Photius; cf. Schol. Plat. Rep. V. 449 A; Zonar. p. 969; Cobet. Mnem. IX. p. 388, qui uncinis inclusa delevit. Apud Thucyd. I. 1. ἦσαν pro vulgato ἦσαν restituit Bekkerus. Cf. Mein. Com II. p. 1118.

2) Photius; cf. Antiatt. p. 96. 27, ubi quod e Xenophonte affert ἐγρηγόρησεν mera barbaries est, quae fluxit e bellissimo isto γρηγορεῖν, quod iure castigat Phryn. Lob. p. 118. Cf. Mein. Com. IV. p. 309. Naberus monuit corrigendum esse ἠγρηγόρη καὶ ἐγρηγόρη.

3) Eustath. p. 1417. 18; cf. Photius v. ἡδυλισμός. Apud Homerum ubique ἦδος legitur. De *aceto* consentiunt Athen. II. 67 C et Poll. VI. 65, ubi tamen ψιλῶς scriptum editur. Cf. Mein. Com. IV. p. 78.

4) Photius; cf. Hesych.; Nauck. Arist. Byz. p. 108; Lob. Agl. p. 847. Apud Cic. Tusc. III. 19 τὸ ἡδύχρουν unguenti est genus.

5) Eustath. p. 1166. 34; cf. Photius; Etym. M p. 422. 43; Cramer. Anecd. III. p. 328; Soph. O. R. 18; Eur. Phoen. 952; Mein. Com. II. p. 561. In Nicandri fragmento apud Athen. XV. 684 legitur ἠίθεαι ἀνεμωνίδες.

6) Photius; cf. Ar. Av. 1298; Cobet. Mnem. VI. p. 382.

ΗΛΕΚΤΡΑ: τὰ ἐν ταῖς κλίναις ποικιλλόμενα· ἃ καὶ θηλυκῶς προάγονται ὡς δηλοῖ τὸ ἐκπιπτουσῶν τῶν ἠλέκτρων [1]).

[ἠλύγη: σκιά, σκέπη· καὶ ἐπηλυγασάμενος παρὰ Πλάτωνι τὸ προβαλόμενος καὶ ἐπισκιασάμενος [2]).]

[ἠμάλαπτεν: ἔκρυπτεν, ἠφάνιζεν. Σοφοκλῆς Ὀδυσσεῖ μαινομένῳ [3]).]

ἠμεροκαλλές: ἄνθος σπειρόμενον ὁ Δίδυμος· οὐκ ἔστι δὲ ἄνθος ἀλλὰ φοινικοῦν ἔριον διαπεποικιλμένον, ᾧ χρῶνται πρὸς τὰς ἱερουργίας Ἀθήνησιν, ὡς Θεόδωρος ὁ παναγὴς προσαγορευόμενος ἐν τῷ α' περὶ τοῦ Κηρύκων γένους, καὶ τὴν αἰτίαν τοῦ ὀνόματος ἀποδιδούς· γράφει δέ· καλεῖται ἠμεροκαλλὲς διὰ τὸ πεπλύσθαι καὶ βεβάφθαι καὶ εἰργάσθαι ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ· κάλλη δὲ προσαγορεύεται τὰ ἄνθη [4]).

[ἡμιτύβιον: δίκροσσον. Ἀριστοφάνης Πλούτῳ·

ἔπειτα καθαρὸν ἡμιτύβιον λαβών [5]).]

ἠμύναθον: ἤμυνα [6]).

ἤναυε πῦρ: λέγουσι τὸ ἧπτε πῦρ [7]).

---

1) Eustath. p. 1483. 30; cf. Photius; Schol. Ar. Equ. 531; Buttm. Mythol. II. p. 346 sqq. Apud Homerum genus distingui nequit. Herodotus neutro utitur III. 115; masculino Sophocles Antig. 1025.

2) Photius; cf. Ar. Ach. 654; Plat. Lys. 207 D; Ruhnk. ad Tim. p. 117; Thuc. VI. 36.

3) Photius; cf. Hesych; Soph. fragm. 413.

4) Photius; cf. Et. M. p. 439. 43; Hesych.; M. Schmidt. Did. p. 37. Spectat ad Cratini Μαλθακούς; cf. Athen. XV. 681 E; 685 C; Mein. Com. II. p. 73; Lob. Aglaoph. p. 702, qui ἡμερόκαλλες accinit; Poll. VI. 106.

5) Photius; cf. Poll. VII. 71, qui Aegyptiacam hanc vocem esse docet idemque designare atque in media comoedia τὸ καψιδρώτιον et apud aequales σουδάριον; cf. Ar. Plut. 729 ibique Schol.

6) Photius; cf. Cobet. Mnem. IX. p. 386.

7) Photius; cf. Phryn. Bekk. p. 13. 19. Immo ἔναυε; cf. Her. VII. 231 ibique Valckenaer.

ἦν δ' ἐγώ: ἀντὶ τοῦ ἔφην ἐγώ· τάττεται δὲ καὶ ἐπ' ἀνδρὸς καὶ γυναικός [1]).

ΗΝΕΓΚΑ καὶ ἤνεγκον ἄμφω λέγουσι· τὸ μὲν ἀπὸ τοῦ ἐνέγκαι, τὸ δὲ ἀπὸ τοῦ ἐνεγκεῖν. καὶ μᾶλλον τοῦτο ὡς ὁ κωμικὸς ἐν Λυσιστράτῃ·

τάλαιν' ἐγώ, τὸ Ῥόδιον ἤνεγκον μύρον.

τοῦ δὲ ἑτέρου χρῆσις παρ' Εὐριπίδῃ·

ἤνεγκα κἀξέσωσα [2]).

ἠνείχετο καὶ ἠνώχλει καὶ ἠκηκόει καὶ ἠντεβόλει: κοινὸν τῶν Ἀττικῶν ἰδίωμα [3]).

ΗΝΙΟΧΟΙ: Ἀθήνησι τάγμα ἦν ἀξιόλογον· κατελέγοντο γὰρ οἱ εὐπορώτατοι ἁρματοτροφήσοντες ὥσπερ οἱ ἱππεῖς [4]).

ἠπητήν: οὐδεὶς εἴρηκε τῶν Ἑλλήνων, οὐδὲ ἠπήτριαν, ἀλλ' ἀκέστριαν [5]).

ἠπιάλης: ἐπιάλτης, ὁ πνιγαλίων ὑπό τινων· ὁ ἐπιπίπτων καὶ ἐφέρπων τοῖς κοιμωμένοις δαίμων. τὸ δὲ διὰ τοῦ ο ἕτερόν τι σημαίνει, τὸ καλούμενον ῥιγοπύρετον. [6]).

---

1) Photius. Mira observatio.

2) Eustath. p. 1435. 65; Photius; cf Phryn. Bekk. p. 41. 28; Antiatt. p. 98. 10; Schol. Ar. Ran. 1334; Ar. Lys. 944.

3) Photius, cf. Lob. Phryn. p. 152; Moeris p. 176.

4) Eustath. p. 576. 41; Photius.

5) Photius; cf. Eustath. p. 1647. 58; Phryn. Lob. p. 91; Phryn. Bekk. p. 27. 26; B. A. p. 364. 8; Moeris p. 48; Hemsterh ad Thom. Mag. p. 26; Steph. Thes. I. p. 266. ἠπηταί optimi servant codices apud Xen. Cyr. I. 6. 26. Vide supra ἀκέστρια.

6) Phryn. Bekk. p. 421. 1; cf. Photius; Eustath. p. 561. 17; 1687. 52; B. A. p. 1198. 31; Schol. Ar. Vesp. 1038; M. Schmidt. Did. p. 51. ἠπιάλης e Sophrone laudat Eustathius. Verba ἐπιάλτης et ἐφιάλτης e lexicis tantum nobis innotuerunt. Daemon est qui Romanis dicitur *incubo*. ἠπίαλος est *febris querquera*; cf. Theogn. 147; Ar. Vesp. 1033; Ach. 1164; Phryn. Com. apud Athen. II. 44 D et Mein. Com. II. p. 601.

ΗΡΑΚΛΕΙΑ: ἡ καὶ Μαγνησία· δεκαοκτὼ δὲ πόλεις Ἡράκλεια, ἐξ ὧν μία Λυδίας, ὅθεν ὁ Ἡρακλεώτης λίθος, ὁ ὑφ' ἡμῶν λεγόμενος Μάγνης, ὁ ἐπισπώμενος τὸν σίδηρον 1).

ἠριστάναι: Ἕρμιππος· ὡς καὶ δεδειπνάναι φασίν 2).

ἡρμόττετο: οὐχ ἡρμόζετο 3).

[Ἡροάνθια: ἑορτὴ γυναικῶν ὅτε τὸ ἔαρ ἀνθεῖ 4).]

[ἠσκάριζεν: ἀντὶ τοῦ ἤσπαιρεν 5).]

ἡττήσομαι: ἡττηθήσομαι 6).

ἠχαρίστηκα: τὸ ἀχαριστεῖν λέγουσιν 7).

Θ.

ΘΑΛΑΜΗ: ἀεὶ βαρυτόνως ὡς παλάμη· τὸ δὲ πληθυντικὸν πρὸς διάφορον σημασίαν ὠξυτονήθη· θαλάμαι βαρυτόνως ὡς μεγάλαι, καταδύσεις ζῴων ἀλόγων

---

1) Eustath. p. 338. 24; cf. Photius. Fuisse qui Ἡ. λ. et μάγνητα distinguerent, docemur a Suida et Hesychio. Contra facit Plat. Ion. 533 D: ἐν τῇ λίθῳ, ἣν Εὐριπίδης μὲν Μαγνῆτιν ὠνόμασεν, οἱ δὲ πολλοὶ Ἡρακλείαν; cf. Plat. Tim. 80 C.

2) Photius; cf. Eustath. p. 1900. 9. Usurpavit Hermippus in Στρατιώταις, ut novimus ex Athen. X. 423 A; cf. Mein. Com. II. p. 406. 799. 1154. De forma δεδειπνάναι cf. Antiatt. p. 89. 26; Mein. Com. II. p. 663. 1051. 1139; III. 79. 248. 365. 429.

3) Photius; cf. Phryn. Lob. p. 241; Schol. Ar. Thesm. 399

4) Photius. Apud Hesychium Ἡροσάνθεια.

5) Photius. Vide supra ἀπασκαρίζειν et infra ῥάζειν. Cratinus usurpavit in Δηλιάσιν; cf. Mein. Com. II. p. 33

6) Photius; cf. Xen. An. II. 3. 23; Lys. 28. 9.

7) Photius. Non satis assequor. Fortasse τὸ expungendum, ita ut usum verbi ἀχαριστεῖν annotet Lexicographus; quod item fecere Suidas; B. A. p. 473. 17; Harp. in voce et Timaeus.

οἷον πολυπόδων καί τινων τοιούτων. θαλαμαὶ δὲ τόπος ἱερὸς Διοσκούρων [1]).

[θαλαττοκοπεῖς: ματαιολογεῖς [2]).]

ΘΑΛΛΟΣ: ἐν δυσὶ λλ καὶ ὀξυτόνως δηλοῖ μὲν καὶ πᾶν τὸ θάλλον καθὰ καὶ τὸ θάλος, ἐθέλει δὲ ἔχειν προσθήκην· διὸ προστιθέασιν ἐλάας ἢ ἄλλου τινός· καὶ θαλλοφόροι δέ τινες ἦσαν ἐν Ἀθήναις. τοιοῦτοι δ'ἐν τισιν ἑορταῖς οἱ γεραίτατοι [3]).

ΘΑΜΑΞΙΟΝ: τὸ ἁμάξιον· χαίρουσι γὰρ τῇ δασείᾳ οἱ Ἀττικοί [4]).

[θανατήριον οὐ θανάσιμον λέγουσιν [5]).]

[Θαργήλια: ἑορτὴ Ἀρτέμιδος καὶ Ἀπόλλωνος καὶ μὴν Θαργηλίων. (Θάργηλος) ὁ τῶν σπερμάτων μεστὸς χύτρος ἱεροῦ ἑψήματος· ἥψουν δὲ ἐν αὐτῇ ἀπαρχὰς τῷ θεῷ τῶν πεφηνότων καρπῶν (ἄρτον Θάργηλον) ὀνομαζόμενον ἀπὸ τοῦ (τὸν Ἀπόλλωνα) θέρειν τὴν γῆν τὸν αὐτὸν ὄντα τῷ ἡλίῳ· ἵσταντο δ'ἐν αὐτῇ καὶ χοροὶ καὶ ἀγὼν Θαργήλια [6]).]

---

1) Eustath. p. 906. 49; cf. 640. 9; 1541. 45; Hom. Od. 5 432; Athen. III. 93 F; Eur. Bacch. 561; Phoen. 938; Herc. Fur. 807. Apud Poll II. 79 *θαλάμαι* sunt *nares*. Vide Tryphonis testimonium apud Ammonium p. 67 ed. Valckenaer.

2) Photius; cf. Phryn. Bekk. p. 42. 28; Schol. Ar. Equ. 830.

3) Eustath. p. 1557. 32; cf. Photius; Ruhnk. ad Tim. p. 146; Xen. Conv. IV. 17; Schol. Ar. Vesp. 540.

4) Eustath. p. 1387. 5. Vide supra *ἁλύειν*.

5) Photius. Lob. ad. Phryn. p. 652 Photium dedisse suspicatur: *θανατήριον*, aut ut in codice est, *θανατήσιον οὐ ἀλλὰ θανάσιμον λέγουσιν*. Verum non ita solet Photius, neque ulla mutatione opus est, nam ex Antiatt. p. 99. 9 patet fuisse nonnullos inter Atticistas, qui *θανάσιμον* probe Atticum esse negarent, quos refutare conatur auctoritate Platonis et Euripidis. *θανάσιμος* praeterea tuetur Pollux V. 132; de qua voce omnibus usitatissima, unquam quemquam dubitasse, prodigiosum videtur.

6) Photius; cf. Harpocratio in voce; Athen. IX. 370 sq. Lacunas indicaverunt et expleverunt Meursius et Naberus.

Θασίαν καὶ ῥάφανον καὶ ἅλμην λέγουσιν [1].

θᾶττον ἢ βάδην: λέγουσι συνήθως τάχιον ἢ βραδέως [2].

θέαν παρ' αἴγειρον: τὴν πόρρωθεν λέγουσι· αἴγειρος γὰρ ἦν τῶν ἰκρίων πλησίον [3].

ΘΕΜΕΛΙΑ: *οὐδετέρως* [4].

θεόθυτα: ἃ οἱ πολλοὶ ἱερόθυτα καλοῦσι. Κρατῖνος τὰ τοῖς θεοῖς θυόμενα ἱερεῖα [5].

θεριῶ καὶ κομιῶ καὶ ποριῶ καὶ ὁριῶ καὶ πάντα τὰ εἰς ζω βαρύτονα καὶ ὑπὲρ δύο συλλαβὰς βραχυνόμενον τὸ ι ἔχοντα, ἐν τῷ μέλλοντι ἄνευ τοῦ ς ἐκφέρουσιν Ἀττικοί· τὰ γοῦν ὁριστικὰ καὶ ἀπαρέμφατα· τὰ δὲ ὑποτακτικὰ οὐδαμῶς· σολοικισμὸς γὰρ τὸ ἐὰν θεριῶ καὶ ἐὰν κομιῶ· ἐφ' ὧν δὲ τὸ ι ἐκτείνεται, καὶ σὺν τῷ ς ὁ μέλλων λέγεται χρόνος, καὶ ἐκτεινομένης τῆς παρεσχάτης συλλαβῆς· οἷον δανείζω, δανείσω, οὐκέτι δὲ τὸ δανειῶ, βάρβαρον οὕτως, ὥστε καὶ τοὺς Ἀθηναίους φασὶν ἀθρόως εἰς ἐκκλησίαν συναθροισθέντας ἐπὶ τῶν διαδόχων, ἐπειδὴ εἰς ἀπορίαν καθειστήκεσαν χρημάτων, ἔπειτά τις αὐτοῖς τῶν πλουσίων ὑπισχνεῖτο ἀργύριον, οὕτω πως λέγων ὅτι ἐγὼ ὑμῖν δανειῶ, θορυβεῖν καὶ οὐκ ἀνέχεσθαι λέγοντος διὰ τὸν βαρβαρισμὸν καὶ οὐδὲ

---

1) Photius; cf. Schol. Ar. Ach. 671; Eustath. p. 479. 2; Athen VII. 329 B. Archilochum propter ingenii mordacitatem et asperitatem *Θασίαν ἅλμην* esse dictum a Cratino, probabilis Meinekii est suspicio, de qua vide Com. II. p. 17.

2) Photius; cf. Xen. Hell. V. 4. 53. Etym. M. p. 184. 48 e Menandro affert; cf. Mein. Com. IV. p. 283.

3) Photius; cf. B. A. p. 354. 25; 419. 15; Hesych. e Cratino laudat; cf. Mein. Com. II. p. 189.

4) Eustath. p. 1390. 50; cf. Moeris p. 185, qui idem tradit; sed est quod miremur; nam ubique masculino genere *ὁ θεμέλιος* legitur; cf. Thuc. I. 93; Xen. Hipparch. I. 2; Mach. apud Athen. VIII. 346 A. *θεμέλιον* recentiorum est; cf. Pausan. VIII. 32. 1. *θεμείλιον, θέμεθλον* et *θέμειλον* apud poëtas tantum leguntur.

5) Phryn. Bekk. p. 42. 21; cf. Photius; Phryn. Lob. p. 159; Mein. Com. II. p. 215.

λαβεῖν τὸ ἀργύριον ἐθέλειν· ἕως αἰσθανόμενος ὁ μέτοικος ἢ καὶ ὑποβαλόντος αὐτῷ τινός, ἔφη δανείσω ὑμῖν τοῦτο τὸ ἀργύριον· τότε δὲ ἐπαινέσαι καὶ λαβεῖν· διὰ τοῦτο βαδίσω καὶ βαδιῶ ἀμφότερα δόκιμα, ἐπεὶ καὶ τὸ ἐνεστηκὸς ἑκατέρως λέγεται καὶ ἐκτεινομένου καὶ συστελλομένου τοῦ ἐν τῇ μέσῃ συλλαβῇ ι· οὐκέτι δὲ ἀγορῶ οὐδὲ κολῶ· οὐδὲ γὰρ ὅλως τὸ ι παραλήγει [1]).

θέρμα: οὕτως ὁ Μένανδρος διὰ τοῦ α· ἀλλ' οὔτε Θουκυδίδης, οὐθ' ἡ ἀρχαία κωμῳδία οὔτε Πλάτων, θέρμη δέ [2]).

[Θεσμοφορίων ἡμέραι ιδ': δεκάτη Θεσμοφόρια, ἑνδεκάτη κάθοδος, δωδεκάτη νηστεία, τρισκαιδεκάτη καλλιγένεια [3]).]

θηλάζειν: τὸ τρέφειν τῷ γάλακτι οἱ ἀρχαῖοι· πάντες οὕτως, μάλιστα οἱ Ἴωνες. καὶ θηλάστρια· ἣν θηλάζεταί τις· ἰακῶς· οὕτως Κρατῖνος [4]).

[θῆσσα: ἡ πενιχρὰ ἀπολειφθεῖσα ὑπὸ τῶν γονέων καὶ ἐπιδικαζομένη τῶν ἀγχιστείων [5]).]

ΘΙΣ: ἀρρενικῶς [6]).

ΘΟΛΟΣ: θηλυκῶς [7]).

---

1) Photius. Cf. Naber. Prolegg. p. 37.

2) Phryn. Lob. p. 331; cf. Photius; Schol. Ar Vesp. 1501; Thuc. II. 49; Plat. Theaet. 129 E. Praeterea θέρμην e Pherecrate affert Zonar. p. 1030; cf. Mein Com. II. p. 359.

3) Photius; cf. Aug. Wellauer de Thesmophoriis, 1820.

4) Photius; cf. Moeris p. 184; Phryn. Lob. p. 468; Antiatt. p. 99. 13; Poll. II. 163; III. 50; Lys. I. 9; Mein. Com. II. p. 200. 574. 591; Soph. frgm. 85.

5) Photius; cf. Eustath. p. 1246. 12; Nauck. Arist. Byz. p. 194; Poll. III. 33; Etym. M. p. 451. 54; Harp. in voce; Moschop. p. 113; Ap. Rh. 1. 193 ibique Schol.

6) Eustath. p. 1390. 50; cf. Ar. Vesp. 696: ὥς μου τὸν θῖνα ταράττεις.

7) Eustath. p. 1390. 50; cf. B. A. p. 264. 26; Poll. VIII. 155, qui de genere consentiunt. Masculinum habemus apud Athen. XI. 501 D.: τῶν γὰρ φιαλῶν οἱ ὀμφαλοὶ καὶ τῶν βαλανείων οἱ θόλοι παρόμοιοι. Longe aliud est ὁ θαλός.

θράνος: ὑποπόδιον καὶ θρανίδιον λέγουσιν [1]).

[*θυλήματα*: πέμματα, ἀπαρχάς, ἄλφιτα ἃ ἔμισγον οἴνῳ καὶ ἐλαίῳ εἰς θυσίαν ἀναφέροντες. Φερεκράτης δὲ *θυμέλην* αὐτὰ καλεῖ [2]).

[*θυμβροφάγον βλέπειν*: ἀντὶ τοῦ δριμύ, ὅτι καὶ ἡ θύμβρα δριμυτάτη ἐστίν [3]).]

ΘΥΜΟΝ: *οὐδετέρως* [4]).

I.

ΙΑΤΡΟΣ: *καὶ γυναῖκα ἰατρὸν λέγουσιν· Ἄλεξις δὲ ἰάτριαν· ἡ δὲ ἰατρίνη οὐχ Ἑλληνικόν* [5]).

[*ἰδιάσαι*: τὸ ἰδιολογήσασθαι· οὐ γάρ μοι σχολή· ξενικῷ γὰρ ἰδιάζω πράγματι [6]).]

---

1) Photius; cf. Schol. Ar. Plut. 545; Poll. X. 87. Distingue ὑποπόδιον· καὶ θ. λ.

2) Photius; cf. Phryn. Bekk. p. 42. 25; Schol. Ar. Pax. 1005 e Teleclidis Στερροῖς affert; cf. Mein. Com. II. p. 370. Hanc vocem Ruhnkenius ad Tim. p. 144 e coniectura Pherecrati restituit; cf. Mein. Com. II. p. 261. 354.

3) Phryn. Bekk. p. 43. 5; cf. Photius; Ar. Ach. 253.

4) Eustath. p. 1390. 50; cf. Suid; Schol. Ar. Plut 253.

5) Eustath. 859. 52, haec ex Aelio laudans, idem de nomine ἰατρίνη praecepisse tradit Orum et Alexandrum Cotyaeum. Quae Aelius memorat de voce ἰατρός ad feminam translata, confirmantur fragmento Diogenis tragici (an cynici? vide Welcker. Trag. Gr. p. 1035 sqq) ubi Cybele audit θεῶν ὑμνῳδὸς ἰατρός θ' ἅμα. Sic quoque Plut. Coni. praec. Venerem ἰατρόν dixit. ἰατρίνη sive ἰάτραινα (cf. Lob. Phryn. p. 651) apud recentiores vocantur *obstetrices*. Alexidis frgm. vide apud Mein. Com. III. p. 527.

6) Photius; Phryn. Bekk. p. 43 21. Ubicunque ἰδιάζειν nobis servatum est, de iis dicitur, qui *seorsim vivunt* aut de aliqua re *peculiari* et a *ceterorum usu abhorrente*. Neque aliter accepit He-

ΙΔΙΟΞΕΝΟΣ: ὁ ἰδίᾳ καθ' αὑτὸν ξένος ὢν [1]).

ΙΔΥΟΥΣ: καὶ Δράκων καὶ Σόλων τοὺς μάρτυρας οὕτω φησίν [2]).

[ἱερὸν γάμον: Ἀθηναῖοι ἑορτὴν Διὸς ἄγουσι καὶ Ἥρας ἱερὸν γάμον καλοῦντες [3]).]

[ἱερῶσθαι: φησὶ Θουκυδίδης· νομίσαντες κατὰ δή τινα παλαιὰν αἰτίαν οὐ καθαρῶς ὄντας ἱερῶσθαι· σημαίνει γὰρ τὸ ἱεροὺς νενομίσθαι καὶ οἷον καθιερῶσθαι [4]).]

[ἱερώσυνα: τὰ εἰωθότα δίδοσθαι ἱερὰ ἐξαίρετα τοῖς ἱερεῦσιν ἐπὶ τιμῆς τῆς ἱερωσύνης [5]).]

ἱλεούμενοι: ἀντὶ τοῦ ἱλασκόμενοι. Πλάτων Νόμων ἑβδόμῳ [6]).

[Ἰλιὰς κακῶν: ἀπὸ παροιμίας τοῦτο ἐλέγετο ἐπὶ τῶν μεγάλων κακῶν [7]).]

---

sychius: ἰδιάζεσθαι· νοσφίζεσθαι. Hic tamen potius vacare alicui rei significare videtur. Favorinum propter verbi ἐξιδιάζεσθαι usum acerbe, ut solet, perstringit Phrynichus Lob. p. 199. Irae moderatus esset, si meminisset idem verbum adhibitum esse ab Alexide in Ἐπιτροπεῖ. Cf. Antiatt. p. 96. 3; Mein. Com. IV. p. 393.

1) Photius; cf. Eustath. p. 405. 36; B. A. p. 456. 5; Dion. Hal. I. 84; D. Sic. XIII. 15 ibique Wesseling; Phryn. Lob. p. 382.

2) Photius; cf. Eustath. p. 1158. 20; 1570. 40. Scribitur etiam ἰδυίους, quod e coniectura Aristophani reddidit Seidlerus in Daetalensium fragmento, quod servavit Galenus Praef. Lex. Hippocr. V. p 706. Cf. etiam Schol. H. Il. 22. 254; Mein. Com. II. p. 1031. τοὺς ἴδμονας καὶ συνίστορας μάρτυρας alibi Eustathius.

3) Photius; cf. Anaxandridis frgm. apud Athen. VI. p. 242 E et Mein. Com. III. p. 177, ubi Hymenaeus ita dicitur.

4) Photius; cf. Thuc. V. 1; Her. II. 35; Aesch. I. 19.

5) Photius; cf. Phryn. Bekk. p. 44. 9; Athen. IX. 368 E; Mein. Com. II. p. 705.

6) Phryn. Bekk. p. 44. 17; cf. Phot. v. ἵλεω ibique Naber; Plat. Legg. VII. 804 B. ἱλέομαι apud Aesch. Suppl. 117. 127.

7) Photius; cf. Phryn. Bekk. p. 43. 31; Eustath. p. 444. 22; 1175. 61; Piers. Moer. p. 200; Lex. Bachm. p. 261; Dem 19. 248. Cognatum proverbium ἀεὶ Ἰλίῳ κακά commemorat Eustathius.

ΙΛΛΩΠΤΕΙΝ καὶ ἘΝΙΛΛΩΠΤΕΙΝ: τὸ ὑγροῖς καὶ ἐπιμύουσι καὶ ἀνακεκλασμένοις ὄμμασιν ἐμβλέπειν [1]).

ἱμᾶν: τὰ ἀνασπᾶν· τὸ γὰρ παλαιὸν ἱμάντας ἐνδησάμενοι ἀνίμων ἢ καθίμων [2]).

[ἱμαοιδός: ἡ ἐπιμύλιος ᾠδή· ἱμαλιὰ γὰρ ἡ τροφὴ καὶ τὰ ἐπίμετρα τῶν ἀλεύρων [3]).]

ἸΜΒΡΙΟΙ: οἱ τὰς δίκας ὑποφεύγοντες, ἐπεί τινες εἰς δίκην καλούμενοι ἐσκήπτοντο ἐν Ἴμβρῳ εἶναι [4]).

ἹΜΟΝΙΑ: ἱμάς, σχοινίον, ᾧ ὕδωρ ἀντλοῦμεν [5]).

ἸΝΑΣΘΑΙ: τὸ καθαίρεσθαι καὶ ἐκκενοῦσθαι [6]).

[ἶννος: ἐξ ἡμιόνου καὶ θηλείας ἵππου· πεντήκοντα ἔτη ζῇ ἡμίονος· ὁ δὲ γίννος ἐξ ἀμφοτέρων ἵππων ἐν τῇ κυήσει νοσησάσης τῆς ἵππου, οἷον νάννος [7]).]

1) Photius; cf. Eustath. p. 206. 26; Hesych.; Lob. Phryn. p. 607; Poll. 2. 52. Verbo ἐπιλλώπτειν usus est Plutarchus discr. ad. et amic. 7; κατιλλώπτειν auctor Ep. ad. CXI. ἐγκατιλλώπτειν Dobraeus e coniectura reposuit in Alexidis frgm. apud Clem. Alex. Paed. III. p. 108. Cf. Mein. Com. IV. p. 45.

2) Photius; cf. Eustath. p. 1453. 5; B. A. p. 266. 22; Athen. VIII. 352 A; Ar. Plut. 209 ibique Hemsterhusium. Vide infra καθιμῶσι.

3) Photius. Cf. Poll. IV. 53: ἐπιμύλιος ᾠδή, ἱμαῖος καὶ ἱμαλίς, ὁ δὲ ᾄδων ἱμαοιδός. Itaque pro ἱμαοιδός fortasse scribendum ἱμαῖος ᾠδή. Cf. Eustath. p. 1236. 58; Schol. Ar. Ran. 1297; Athen. XIV. 619 B. De ἱμαλίς et ἱμαλιά cf. Athen. III. 109 A; X. 416 E et Hesych.

4) Photius; cf. Eustath. p. 1222. 34; Hesych.

5) Eustath. p. 1453. 5; 1944. 63. Cf. Photius; Schol. Ar. Ran. 1297; Athen III. 125 A; IV. 170 C; Ar. Eccl. 351. De accentu cf. Arcad. p. 99. 15.

6) Photius; cf. Eustath. p. 877. 12; Phryn. Bekk. p. 69. 15. Apud Hippocratem ἰνέω. Vide infra ὑπέρινος.

7) Photius; cf. Eustath. p. 834. 47; 877 14; Nauck. Arist. B. p. 108; γίννος apud Arist. H. A. VII. 24; de gen. an. II. 8. Similiter Latine *ginnus* dicitur *mulus pusillus et informis;* cf. Plin. VIII. 44. 69.

ΙΠΠΑΚΗ: *Σκυθικὸν βρῶμα διὰ γάλακτος ἱππείου σκευαζόμενον* [1].

ἵππου τρόχος: τὸ τρυσίππιον διὰ τὸ τοῖς διὰ γῆρας ἐκτρυχωθεῖσιν ἵπποις ἐκτυποῦσθαι τροχόν, ἀπολεγόντων αὐτοὺς τῶν στρατηγῶν [2].

ἴσσα: ἐπίφθεγμα ἐπὶ τῶν ἀπολαχόντων καὶ ὅλως δυσπραγούντων· ἔστι καὶ ἐν Μεσσηνίᾳ Μενάνδρου καὶ ἑτέρωθι [3].

[*ἰσχνός*: σχιζίας· ἰσχνοὶ γὰρ οἱ παλαιοί· οὕτως Ἀριστοφάνης [4].

ἰσχυρικός: ἀντὶ τοῦ ἰσχυρός· οὕτως Ἄλεξις [5].

ΙΤΑΛΟΙ: *οἱ βάρβαροι, Ἰταλιῶται δὲ οἱ ἐπῳκηκότες Ἕλληνες τὴν Ἰταλίαν· οὕτω καὶ Σικελοὶ καὶ Σικελιῶται διαφέρουσιν, οὐκέτι δὲ ἀνάλογον Θεσσαλοὶ καὶ Θεσσαλιῶται πρὸς ἀλλήλους ἔχουσιν, ἀλλ' ἐκ τοῦ ἐναντίου σχεδόν. ἔθνος γάρ τι τῶν ὑπεροικούντων τὴν Θεσσαλίαν βαρβάρων Θεσσαλιῶται καλοῦνται* [6].

---

1) Photius; cf. Eustath. p. 916. 16; Hesych.; Strabo VII. p. 300; Aesch. frg. 203. Apud Eustathium l. l. *ἱππάκης* editur.

2) Photius; cf. Eustath. p. 1517. 8. Vide infra *τρυσίππιον*. Cf. Zenob. Prov. IV. 41; Diogen. V. 27; Mein. Com. II. p. 245. Pro *ἐκτυποῦσθαι* malim *ἐντυποῦσθαι*.

3) Photius; cf. Antiatt. Bekk. p. 100. 26; Nauck. Arist. B. p. 161; Mein. Com. IV. p. 80; II. p. 637 (e Laio Platonis). De his interiectionibus copiosissime agit Eustath. p 855. 19 sqq.

4) Photius; cf. Ar. Plut. 561. *σχιζίας* pro eo quod codex exhibet *σχοιζος* coniecit Naberus. Ceterum *ἰσχνοί* in *ἰσχνόν* mutandum videtur.

5) Photius; cf. Antiatt. Bekk. p. 100. 12, ubi ex Alexidis *Προσκεδαννυμένῳ* hoc verbum laudatur: cf. Mein. Com. III. p. 473; Phryn. Lob. p 228.

6) Eustath. p. 1896. 50. Pro *ἀνάλογον* lege *ἀναλόγως*. Argutius quam verius haec disputata videntur. Certe *Ἰταλιῶται* de utrisque valet; Thessaliotarum nomen apud veteres nusquam comparet, nisi quod, teste Stephano Byzantio, ipsi Thessali interdum hoc nomine designabantur.

ΙΤΕΑ: ἀσπίς. Ἀριστοφάνης·
ἀνὴρ πεδήτης ἰτέαν ἐνημμένος [1])

K.

καθαιρήσετε: οὐ καθελεῖτε· Θουκυδίδης καὶ τῶν ἄλλων οἱ πλείους [2]).

καθέδρα: ἡ ἐπίσχεσις παρὰ Θουκυδίδῃ [3]).

[καθηγεῖσθαι: τὸ ὑφηγεῖσθαι· οὕτως Φερεκράτης [4]).]

καθιμῶσι: χαλῶσι· καὶ καθιμῆσαι· χαλάσαι σχοινίον ἤ τι τοιοῦτον [5]).

[κακὴ μὲν ὄψις: κόμμα· παροιμία·
κακὴ μὲν ὄψις, ἐν δὲ δείλχιαι φρένες.
Μένανδρος Σικυωνίῳ [6]).]

[κάκη ἡ δειλία· παρὰ τὸ ἀποπατεῖν· τὸν γὰρ ἀπόπατον κάκκην καλοῦσιν [7]).]

---

1) Photius; cf. Eustath. p. 911. 63. Ex Aristophanis Babyloniis hunc versum esse desumptum, suspicatur Mein. Com. II. p. 974. Apud Euripidem saepiuscule hoc sensu ponitur; cf. Eur. Cycl. 7; Troad. 1193; Suppl. 695; Heracl. 376. σάκεα ἰτέϊνα praeterea memorantur a Theocrito XVI. 79.

2) Photius; cf Eustath. p. 855. 35. Thuc. III. 13; Cobet. Var. Lect. p. 35; Phryn. Lob. p. 724. ἀφελοῦμαι e Timostrati Philodespote affert Antiatt. p. 80. 12; cf. Mein. Com. IV. p. 593 et II. p. 615.

3) Photius; cf. Thuc. II. 18; Plut. Cam. 28. Vide supra ἕδρα.

4) Photius; cf. Mein. Com. II. p. 351.

5) Photius; cf. Eustath. p. 1453. 5; Ar. Vesp. 378. 396. Vide supra ἱμᾶν.

6) Photius; cf. Diogen. 489; Mein. Com. IV. p. 8. 201. Idem adagium e Philemonis Enchiridio affert Stob. Flor. VIII. 10. Scribe δειλαῖαι.

7) Photius; cf. Eustath. p. 950. 53. En Etymologum!

ΚΑΚΚΑΒΗΝ: θηλυκῶς δεῖ λέγειν οὐχὶ κάκκαβος· ἔστι δὲ λοπαδῶδες, ἔχον ἐξ ἑαυτοῦ τρεῖς πόδας 1).

ΚΑΛΗ καὶ καλήτης Ἀττικοί, διὰ τοῦ α· κήλη καὶ κηλήτης Ἴωνες 2).

ΚΑΛΛΑΙΑ: παρὰ τῷ κωμικῷ οἱ πώγωνες τῶν ἀλεκτρυόνων καὶ τὰ ἐν τῇ αὐτῶν οὐρᾷ πτερά 3).

κάλλιστα: τοῦτο τιθέασιν οἱ Ἀττικοὶ πολλάκις ἀντὶ τῆς οὔ ἀρνήσεως, ὅταν τι παραιτῶνται ποιῆσαι 4).

[καλλυντήρια καὶ πλυντήρια: ἑορτῶν ὀνόματα· γίνονται μὲν αὗται Θαργηλιῶνος μηνός, ἐνάτῃ μὲν ἐπὶ δέκα καλλυντήρια, δευτέρᾳ δὲ φθίνοντος τὰ πλυντήρια· τὰ μὲν πλυντήριά φησι διὰ (τὸ μετὰ) τὸν θάνατον τῆς Ἀγραύλου ἐντὸς ἐνιαυτοῦ μὴ πλυθῆναι (τὰς ἱερὰς) ἐσθῆτας· εἶθ' οὕτω πλυθείσας τὴν ὀνομασίαν λαβεῖν ταύτην· τὰ δὲ καλλυντήρια, ὅτι πρώτη δοκεῖ ἡ Ἄγραυλος γενομένη ἱέρεια τοὺς θεοὺς κοσμῆσαι· διὸ καὶ καλλυντήρια αὐτῇ ἀπέδειξαν· καὶ γὰρ τὸ (καλλύνειν) κοσμεῖν καὶ λαμπρύνειν ἐστίν 5).]

καλὸς κἀγαθός: λέγεται κατὰ συναλοιφήν, οὐχὶ καλὸς καὶ ἀγαθός 6).

---

1) Photius; cf. Eustath. p. 872. 13; 1390. 50; Phryn. Lob. p. 427; Moeris p. 206; Antiatt. p. 104. 33; Athen. IV. 196 C; VIII. 338 A; Pollux X. 106. Forma κάκκαβος usus est Nicochares; cf. Mein. Com. II. p. 845.

2) Phryn. Bekk. p. 47. 20; Eustath. p. 1481 52; cf. Phryn. Lob. p. 639; Galen. de Tumor. XV. 321.

3) Eustath. p. 1278. 50; cf. Phot; Moeris p. 209; Thom. Mag. 942; Ar. Equ. 497; Arist. H. A. 9. 49.

4) Eustath. p. 1278. 50; Phryn. Bekk. p. 49. 20; cf. Ar. Ran. 508. 512.

5) Photius; cf. B. A p. 270. 1; Hesych.; Xen. Hell. 1. 4. 12; Plut. Alc. 34. Lacunas supplevit Naberus. Pro πλυθείσας malim πλυθεισῶν.

6) Photius; cf. Helladius; Naber. Prolegg. p. 185; Phryn. Lob. p. 603. Codex συναλειφήν, quod in συναλοιφήν mutandum videtur.

καλοῦμεν: ἀντὶ τοῦ *καλέσομεν* [1].

[*καλύμματια*: ἅ τινες φατνώματα· οὕτως Ἀριστοφάνης [2].]

καμάριον: δωμάτιον καμαρωτόν· καὶ ὅλως ἡ *καμάρα*· Ἑλληνικὸν τὸ ὄνομα [3].

κάνδυλος: σκευασία ὀψοποιική, μετὰ γάλακτος καὶ στέατος καὶ μέλιτος· ἔνιοι δὲ διὰ κρέως καὶ ἄρτου καὶ τυροῦ· οὕτως Ἀριστοφάνης [4].

[*κανηφόροι*: παρθένοι αἱ τὰ κανᾶ φέρουσαι τῇ Ἀθηνᾷ ἐν τῇ Παναθηναίων πομπῇ· αὗται δὲ τῶν ἀστῶν καὶ τῶν εὐγενῶν ἦσαν [5].]

κανθήλιοι: τοὺς βραδεῖς καὶ νωθεῖς οὕτως λέγουσιν μεταφορικῶς ἀπὸ τῶν ὄνων [6].

ΚΑΠΡΑΙΝΑ ΓΥΝΗ: *ἡ ὀργῶσα πρὸς μίξιν* [7].

ΚΑΠΡΑΝ: *κυρίως τὸ ὀρέγεσθαι κάπρου τὴν ὗν ὡς καὶ ταυρᾶν, τὸ ταύρου ἐφίεσθαι τὴν βοῦν* [8].

---

1) Photius; cf. Moeris p. 216; Cobet. Mnem. IV. p. 248; Var. Lect. p. 28 sq.

2) Photius; cf. Pollux X. 173. E Babyloniis; Mein. Com. II. p. 979, ubi postulante metro legitur *καλυμματίοις*.

3) Photius; cf. Phot. Bibl. p. 454. 33. Apud Her. I. 199 *carpentum* significat. Recentioribus *cubiculum* est; cf. D. Sic. II. 9; Arr. An. VII. 25. 5.

4) Photius; cf. Hesych.; Poll. VI. 6. 9; Athen. I. 9. 6; IV. 172 B; XIV. 644 B; Mein. Com. II. p. 1212. Scribitur etiam *κάνδαυλος* in Alexidis fragmento apud Athen. XII. 516 C. et apud Eustath. p. 1144. 15.

5) Photius; cf. B. A. p. 270. 32; Ar. Ar. 1551; Lys. 646. 1194; Plat. Hipparch. 229 C. Non solum Panathenaicis hoc fiebat.

6) Photius; cf. Suid.; Luc. Iup. trag. 31; Lysippum apud Dicaearch. Descr. Graec. p. 22; Mein. Com. II. p. 746.

7) Eustath. p. 1183. 18; cf. Hermippum et Phryn. Com. apud Poll. VII. 202; Mein. Com. II. p. 384. 593.

8) Photius; Eustath. p. 1183. 10; 1678. 35; cf. Ar. Plut. 1024; Eccl. 927; Men. apud Artemid. I. 12; *ταυριᾶν* apud Arist. H. A. VI. 18.

[καρβανίζει: βαρβαρίζει [1].]

ΚΑΡΔΑΚΕΣ: οὐ δίκαιόν τι γένος, ἀλλὰ οἱ μισθοῦ στρατευόμενοι βάρβαροι. ἁπλῶς δὲ οἱ Πέρσαι πάντα τὸν ἀνδρεῖον καὶ κλῶπα κάρδακα ἐκάλουν· λέγονται δὲ καὶ οἱ Φύλακες κάρδακες [2].

καρδαμάλη: μᾶζα ἐκ καρδάμου μεμαγμένη, βρῶμα γινόμενον Περσικόν· οἱ δὲ παρδαμάλη λέγουσιν [3].

ΚΑΡΔΙΩΤΤΕΙΝ: τὴν καρδίαν ἀλγεῖν καὶ ναυτιᾶν. Σικελιῶται. ὃ ἡμεῖς βουλιμιᾶν. Ἀπολλόδωρος ἐν ς' περὶ Ἐπιχάρμου τοὺς Σικελιώτας φησὶν τὸ τὸν στόμαχον ἐπιδάκνεσθαι ὑπὸ λιμοῦ καρδιώττειν λέγειν, ὅπερ βουλιμιᾶν λέγει Ξενοφῶν· καὶ εὐκάρδια οἱ πολλοὶ τὰ εὐστόμαχα λέγουσιν [4].

καρδοπεῖον: καρδόπου πῶμα ᾧ καὶ πανσικάπῃ χρῶνται [5].

ΚΑΡΗΒΑΡΕΙΝ: οἴνῳ βεβαρῆσθαι· ὃ καὶ καραιβαρᾶν λέγει Φερεκράτης [6].

---

1) Photius; cf. Eustath. p. 368. 29; Hesych. Etiam καρβάζειν et καρβαΐζειν. Apud Arcad. p. 8. 10. scribitur καρβάν, qua forma usus est Aesch. Suppl. 122, ubi pro codicum lectione κάρβανα δ'αὐδάν καρβᾶν' αὐδάν revocavit Hermannus. Plenior huius vocabuli forma κάρβανος legitur in eiusdem fabulae vs. 892 et in Agamemnone vs. 1031. A κάρ et βοή derivatum putabant veteres.

2) Photius; cf. Eustath. p. 368. 30; Poll. V. 79; Strab. XV. 734. 81 δίκαιον corruptum videtur. Cogitabam de οὐκ ἴδιόν τι γένος, ita ut sensus sit, non singulam quandam gentem hac appellatione designari, sed in universum *conducticios* et *latrones*. κάρδα secundum Strabonem l. l. τὸ ἀνδρῶδες καὶ πολεμικὸν λέγεται.

3) Photius; cf. Hesych.; Eustath. p. 743. 17; 1414. 31; Athen. III. 114 F; Poll. VI. 76; cf. Mein. Com. IV. p. 656.

4) Photius; cf Eustath. p. 813. 44; 1508. 52; Schol. Thuc. II. 49; Poll. II. 217; Xen. An. IV. 5. 7. Eodem sensu *cor* Romanis est *os ventriculi*; cf. Lucret. VI. 1150; Hor. Sat. II. 3. 28. εὐκάρδιος apud Hippocratem passim. Vide supra βουλιμιᾶν,

5) Photius; cf. Eustath. p. 1280. 36; Pollux X. 112, qui hunc usum confirmat versu petito ex Aristophanis Heroibus; cf. Mein. Com. II. p. 1072. Vide infra πανσικάπη.

6) Photius; cf. Eustath. p. 1461. 26; Pollux II. 41; Luc.

ΚΑΡΗΒΟΑΝ: τὸ ἰλιγγιᾶν καὶ πεπληρῶσθαι τὴν κεφαλὴν ὑπὸ κραυγῶν [1]).

[καρυάτεια: ἑορτὴ Ἀρτέμιδος· τὰς δὲ Καρύας Ἀρκάδων οὔσας ἀπετέμοντο Λακεδαιμόνιοι [2]).]

[καρύκη: ἔδεσμα ἐκ πολλῶν συγκείμενον [3]).]

καῦστιν: τὴν πρώτην τῶν σταχύων ἔκφυσιν, ἣ καὶ ἀμφίκαυστις ἐλέγετο [4]).

κατάβα: ἀντὶ τοῦ κατάβηθι [5]).

καταγώγιον: τὸ κατάλυμα· καὶ καταγωγή· ἡ κατάλυσις· καὶ κατάγεσθαι· τὸ καταλύειν· οὕτω φασὶν Ἀττικοί [6]).

[καταιγίς: ἐπιφορὰ ἀνέμου σφοδροῦ· λέγεται δὲ καὶ ἡ ζάλη [7]).]

κατακαχρῦσαι: ῥῆξαι, ψοφῆσαι ποιῆσαι ἀπὸ τῶν φρυγομένων κριθῶν [8]).

Lex. 13; Mein. Com. II. p. 345. 1212; Lob. Phryn. p. 80. 535. Si fides est habenda Polluci, καρηβαριᾶν usurpavit Aristophanes et καρηβαρικόν Teleclides.

1) Photius; cf. Eustath. p. 1461. 26; Cobet. Mnem. VIII. 23

2) Photius; cf. Hesych.; Thuc. V. 55; Xen. Hell. VII. 1. 28; Paus. III. 10. 7. Factum hoc est bello Thebano anno CCCLXVIII; cf. Xen. l. l.

3) Photius; cf. M. Schmidt Didym. p. 28; Athen. IV. 160 B; XII 576 C; Poll. VI. 56. Hinc καρυκοποιεῖν apud Ar. Equ. 343.

4) Photius; cf. Eustath. p. 1446. 28; Hesych. Vide supra ἀμφίκαυστις.

5) Photius; cf. Thom. Mag. p. 495; Antiatt. p. 108. 10; Ar. Ran. 35; Vesp. 973; Mein. Com. III. p. 387.

6) Photius; cf. Moeris p. 241; Antiatt. p 103. 14; καταγώγιον apud Thuc. III. 68; Plat. Phaedr. 259 A; καταγωγή Her. V. 52; VI. 35; Plat. Phaedr. 230 B. κατάλυσις aliquoties de deversorio adhibuit Plato in Protagora; itemque Antiphanes in Adonide et Alexis in Agonide; cf. Mein. Com. III. p. 7. 383.

7) Photius; cf. Eustath. p. 193. 39; 602. 18. Cum ζάλη coniungitur apud D. Cass. 74. 12. Vide supra αἰγίς.

8) Photius; cf. Eustath. p. 1835. 42. ῥῆξαι vix huic loco ap-

καταλελάβηκεν: τὸ κατείληφεν Ἡρόδοτος [1]).

[*κατὰ πρωτείρας*: πρωτεῖραι οἱ περὶ εἴκοσιν ἔτη παρὰ Λάκωσιν [2]).]

κατασκεδάζειν: ἔθος ἦν Θρᾴκιον ἐν τοῖς συμποσίοις ἵνα, ὅταν πίωσι τοῦ οἴνου ὅσον δύνανται οἱ συμπόται, τὸ λοιπὸν τοῦ οἴνου καταχέωσι κατὰ τῶν ἱματίων τῶν συμποτῶν, ὅπερ ἔλεγον κατασκεδάζειν. οὕτω Ξενοφῶν ἐν τῷ ζ' τῆς τοῦ Κύρου Ἀναβάσεως· μέμνηται τούτου καὶ ὁ μέγας Πλάτων ἐν τοῖς Νόμοις· καὶ ὁ μὲν Ξενοφῶν λέγει· ἀναστὰς ὁ Σευθὴς συνέπιεν καὶ συγκατεσκεδάσατο αὐτοῦ τὸ κέρας [3]).

[*κατάστικτον*: χιτωνίσκου γένος. οὕτω Μένανδρος [4])].

καταφερής: οὐχ ὁ ἄσωτος, ἀλλ' ὁ κάτω φερόμενος [5])

κατὰ χειρὸς ὕδωρ λέγουσιν, οὐ κατὰ χειρῶν, οὐδὲ ἐπὶ χεῖρας, οὐδὲ ἄλλως πως· καὶ τὸ ῥᾷστον πάντων καὶ εὐχερέσ-

---

tum videtur. An φρύξαι? Pro ψοφῆσαι ποιῆσαι iam olim ψόφον ποιῆσαι correctum est. Vide infra κάχρυς.

1) Photius; cf. Her. III. 65. Vide infra λελάβηκεν.

2) Photius; cf. Nauck. Arist. B. p. 97; Ottfr. Müller Dor. II. p. 301.

3) Photius; cf. Athen. IV. 151; Plat. Legg. I 637 E, qui etiam Scythis hanc petulantiam tribuit. Locus Xenophonteus satis negligenter descriptus est ex Anab. VII. 3. 32, ubi haec leguntur: ἀ. ὁ. Σ. συνεξέπιε καὶ κατεσκεδάσατο μετὰ τοῦτο τὸ κέρας. Ceterum formam κατασκεδάζειν Atticis inauditam esse et temere ad aoristi rationem a Grammaticastris excogitatam, nemo est qui ignoret. Cf. Cobet. Var. Lect. p. 362.

4) Photius: cf. Mein. Com. IV. p. 309. Apud Poll. VII. 55 ὁ ἔχων ζῷα ἢ ἄνθη ἐνυφασμένα.

5) Photius; cf. Phryn. Lob. p. 439. Apud Atticos *pronum* et *declive* significat ut de sole ad occasum vergente apud Her. II. 63; de clivo apud Xen. Cyn. 10. 9. Hinc ad qualemcunque animi propensitatem transfertur, ut κ. πρὸς οἶνον, Plut. Alex 23; πρὸς τὰ ἀφροδίσια, Athen. XIII. 589 D. Sequioribus etiam nude positum *libidinosum* et *salacem* significat; cf. Schol. Ar. Ran. 127; D. L IV. 40; Eustath. p. 1788. 7. Cf. κατωφερής.

τατον κατὰ χειρὸς ὕδωρ καλοῦσιν· οὕτως Τηλεκλείδης ἐν Ἀμφικτύοσιν·

εἰρήνη μὲν πρῶτον ἁπάντων ἦν ὥσπερ ὕδωρ κατὰ χειρός [1]).

καταψήχεται: ἀντὶ τοῦ καταψύχεται, τῆς γλισχρότητος χωριζομένης· ἢ καταψᾶται· οὕτως Πλάτων ἐν Τιμαίῳ [2]).

[κατεγγυπτωμένως: νωθρῶς, ἀνάνδρως· οὕτω Μένανδρος [3]).]

κατηγορίας ἔχω: ἀντὶ τοῦ κατηγοροῦμαι. Δημοσθένης περὶ τοῦ στεφάνου [4]).

κατ' ὄναρ οὐ χρὴ λέγειν· βάρβαρον γὰρ παντελῶς· ἀλλ' ὄναρ καὶ κατὰ τοὺς ὕπνους καὶ ἐνύπνιον [5]).

κατοκωχή: ἔνιοι ἀντὶ τοῦ κατοχή [6]).

ΚΑΧΡΥΣ: κριθαὶ πεφρυγμέναι· θηλυκῶς [7]).

ΚΕΔΡΟΝ: οὐδετέρως λέγουσι τὸ θυμίαμα [8]).

[κέδροπα: ὄσπρια καὶ οἷον χέδροπα [9]).]

---

1) Photius; cf. Phryn. Lob. p. 144; Moeris p. 236; Thom. Mag. p. 510; Athen. VI. 268 B; IX. 408 B; Cobet. Mnem. IV. p. 100; Mein. Com. II. p. 361.

2) Photius; cf. Plat. Tim. 84 A.

3) Photius; cf. Hesych.; B. A. p. 238. 10; Mein. Com. IV. p. 309. καταγυπτοῦν exhibent Lexicographi, cuius simplex γυπτοῦν, γυπτᾶν aut γυπτεῖν vide apud Hesychium.

4) Photius; cf. Antiatt. p. 102. 11. Apud Demosthenem hodie non legitur.

5) Photius; cf. Phryn. Lob. p. 421.

6) Photius; cf. Hesych.; Plat. Ion. 536 C; Phaedr. 245 A.

7) Photius; cf. Eustath. p. 1835. 42; Moeris p. 213; Ar. Nubb. 1358; Vesp. 1304. τὰς κάχρυς in Cratini frgm. apud Plut. Sol. 25; cf. Mein. Com. II. p. 217. Vide supra κατακαχρῦσαι. Tamquam obsoletum ridet Luc. Lexiph. 15.

8) Photius; cf. Hesych.; Eustath. p. 1390. 50; 1536. 14; Moer. p. 232.

9) Photius; cf. Erotian. Gloss. Hipp. p. 392. Nauck ingeniose suspicatur Photium dedisse: κέδροπα: ὄσπρια· καὶ χέδροπα, οἷον χερόδροπα. Vide Nauck. Arist. Byz. p. 228.

[κειρύλοι: οἱ ἄρσενες τῶν ἀλκυόνων, οἵτινες γηράσαντες ὑπὸ τῶν θηλειῶν βαστάζονται 1).]

ΚΕΛΕΟΝΤΕΣ: οἱ ἱστόποδες καὶ πάντα τὰ μακρὰ ξύλα 2).

[κένανδρον: κενὸν ἀνδρῶν· κένανδρος πόλις, κένανδρος χώρα 3).]

[κενέβρεια: ἐν οἷς τὰ νεκριμαῖα καὶ τοὺς ἀπέργους ὄνους κατακόπτουσι· καὶ τὰ θνησιμαῖα 4).]

κέραμον: ὡς ἡμεῖς, τὸν ἐπὶ τοῦ τέγους 5).

κέρας, κέρως, κέρᾳ: ἐπὶ τῆς παρατάξεως. Θουκυδίδης η'. τοῦ εὐωνύμου κέρως· ἐν τῇ αὐτῇ· καὶ οἱ μὲν Ἀργεῖοι τῷ σφετέρῳ αὐτῶν κέρᾳ. καὶ ἐν πᾶσιν οὕτως 6).

[κερματίζει: εἰς λεπτὰ διαιρεῖ 7).]

[κεστρίνους: τὰ τεμάχη τῶν ἰχθύων 8)].

κηλῖδες: σπίλοι 9).

ΚΗΠΟΣ: οὐ μόνον φυταλιά, ἀλλὰ καὶ καλλωπισμὸς κόμης καὶ κουρᾶς διάθεσις τῶν ἐν κεφαλῇ τριχῶν. Θου-

---

1) Photius; cf. Eustath. p. 125. 43; 776. 39. M. Schmidt. Didym. p. 252; Ar. Av. 310. Cf. κηρύλος.

2) Eustath. p. 884. 15; cf. Photius; Phryn. Lob. p. 342; B. A. p. 271. 17; Theocr. 18. 34; Mein. Com. II. p. 1212. Ex Aristophane laudat Harpocratio in voce.

3) Photius; Phryn. Bekk. p. 46. 9; Phryn. Lob. p. 602; cf. Aesch Pers. 118; Soph. O. C. 921.

4) Photius; cf. Phryn. Bekk. p. 43. 17; Herod. p. 466; Poll. VI. 55; Schol. Ar. Av. 538; Erotian. p. 204.

5) Phryn. Bekk. p. 47. 19; Poll. VII. 162; cf. Thuc. II. 4; IV. 48; Ar. Nubb. 1110; Mein. Com. II. p. 1093.

6) Photius; cf. Thuc. VIII. 25. 42.

7) Photius; cf. Phryn. Bekk. p. 47. 24; Plato Tim. 62 A; Rep. VII. 525 E.

8) Photius; cf. Eustath. p. 1642. 63; B. A. p. 271. 26; Anaxandr. apud Athen. VII. 307 F.

9) Photius; cf. Phryn. Lob. p. 28, qui σπίλος sive, ut vulgo scribitur, σπῖλος repudiat.

κυδίδης δὲ κηπίον φησί, κωμικοὶ δὲ κηποκόμαν τὸν κῆπον κειρόμενον, ὥσπερ ἕτερον σκαφιόκουρον. καὶ ἔστι παρὰ τῷ κωμικῷ ἡ λέξις τοῦ σκάφιον κείρεσθαι [1].

κῆπος καὶ παράδεισος διαφόρως παρ' αὐτοῖς λέγεται [2].

κηρύκαιναν: γυναῖκα κηρύττουσαν λέγουσιν [3].

[*κιδαφίων: πανοῦργος, δόλιος· κιδάφη γὰρ ἡ ἀλώπηξ* [4].]

[*κιμμερικόν: εἶδος χιτωνίσκου· οὕτως Ἀριστοφάνης* [5].]

κίνδυνον ἀναρρῖψαι λέγουσιν μεταφέροντες ἀπὸ τῶν κύβων [6].

[*κίων: ἡ ἐν τῷ στόματι σταφυλή* [7].]

---

1) Eustath. p. 907. 40; cf. Photius. *κηπίον* apud Thucydidem legitur in nobilissimo loco II. 62. Vix credibile videtur, de tonsurae genere Dionysium hoc accepisse; quam ob rem crediderim Eustathium in Grammatici verbis nonnihil turbasse. De ipsa re consule Schol. Ar. Av. 827; Poll. II. 29. IX. 73. *οὐ κηπίον ἀλλὰ σκάφιον ἐκεκάρμην* scripsit Lucianus in Lexiph. 5, ubi vide Schol. Quis verbo *κηποκόμας* usus sit, ignoro. Neque *σκαφιόκουρος*. quod sciam, usquam exstat. *ὑποσκαφιόκαρτον* finxit Nicostratus, quam vocem ab interitu servavit Athen. II. p. 47 E; cf. Mein. Com. III. p. 289.

2) Photius; cf. Eustath. p. 1853. 60; Poll. IX. 13. Pro *παρ' αὐτοῖς* Naberus coniecit *παρ' Ἀττικοῖς*.

3) Photius; cf. Ar. Eccl. 713. Quaenam Alexandriae dicebantur *κηρύκαιναι* docebit Suidas in voce. *κηρυκίνη* apud Theognost. p. 113. 31.

4) Photius; cf. Nauck. Arist. B. p. 117; Hesych. De variis vulpis designationibus et epithetis copiose egit Aristophanes Byzantius; vide Nauck. l. l.

5) Photius; cf. Ar. Lys. 52, ubi editur *κιμβερικόν*; Suidas *κιμβέρινον* vel *κιμμέρινον*.

6) Photius; cf. Her. VII. 50; Thuc. IV. 55; VI. 13 et locutionem proverbialem *ἀνερρίφθω κύβος*.

7) Photius; cf. Phryn. Bekk. p. 48. 19; Arist. H. A. 1. 11. Dicebatur etiam *κιονίς*.

[κλᾶν ἄμπελον: τὸ τέμνειν [1].]

κλαήσει: ὃ ἡμεῖς κλαύσει λέγομεν [2].

κλαυθμυρίζεται καὶ κλαυθμυριεῖται λέγουσιν, οὐ κλάε καὶ κλαύσει [3].

ΚΛΕΙΣΙΟΝ: ὡς κλειδίον, θυρὼν μέγας. καὶ κλεισίαι αἱ θύραι πλατεῖαι καὶ εἰς τὸ ἐκτὸς ἀνοιγόμεναι [4].

κλῆσαι οἱ ἀρχαῖοι λέγουσιν, οὐ κλεῖσαι· καὶ κλῆδα· οὕτω καὶ οἱ τραγικοὶ καὶ Θουκυδίδης [5].

κλινοπετῆ: τὸν κλινήρη λέγουσιν [6].

κλυδώνιον: τὸν κλύδωνα λέγουσιν [7].

[κλῳός: ὁ δεσμός· καὶ κλῳομάστιξ ὁ κλῳῷ δεδεμένος καὶ μαστιγούμενος [8].]

[κνέφαλλον: τύλη [9].]

κνηκίδας: ὡς ἡμεῖς τὰς τὸν χειμῶνα σημαινούσας νεφέλας [10].

[κόγχη: χήμη· σπανίως λέγεται χήμη [11].]

κόρις: ἀρρενικῶς [12].

---

1) Photius; cf. Phryn. Lob. p. 172; Moer. p. 229; Thom. Mag. p. 535. Sequiores κλαδεύειν.

2) Photius; cf. Dem. 19. 310; 21. 99; 37. 48.

3) Photius; cf. Eustath. p. 1686. 10. Codex κλαυμυρίζεται et κλαυμυριεῖται, quod procuravit Cobetus.

4) Eustath. p. 1957. 59.

5) Photius; cf. Thuc. IV. 8.

6) Photius; cf. B. A. p. 272. 12; Xen. Hell. V. 4. 58.

7) Photius; cf. Thuc. II. 84; κλύδων etiam in prosa oratione apud Plat. Rep. VI. 758 A.

8) Photius; Phryn. Bekk. p. 49. 5; Eustath. p. 154. 8; cf. Ar. Vesp. 892; Mein. Com. II. p. 486. 665.

9) Photius; cf. Hesych.; Phryn. Lob. p. 173; Moeris p. 229; Poll. X. 41. De variis huius vocabuli formis egit Herod. π. μ. λ. p. 39. 24.

10) Photius; cf. Hesych.; Plut. gen. Socr. 12. Apud Hesych. κνῆκις.

11) Photius; cf. Phryn. Lob. p. 387.

12) Phryn. Lob. p. 307; cf. Suid.; Choerobosc. in B. A. p.

ΚΟΡΡΗΝ: καὶ κόρσην Ἀττικοὶ τὴν ὅλην κεφαλὴν σὺν τῷ αὐχένι λέγουσιν· ἀφ' οὗ καὶ κατὰ κόρρης καὶ ἐπὶ κόρρης πληγὴ ἢ ῥάπισμα λέγεται τὸ εἰς σιάγονα καὶ κρόταφον [1]).

ΚΡΑΣΤΙΝ: Ἀττικοὶ τὴν πόαν, γράστιν δὲ οὐδένες [2]).

κραυγασμὸς καὶ κραυγάζειν: κραυγὰς λέγουσι τὰς μαρτυρίας τῶν ἐπαίνων ἃς καὶ βοὰς καλοῦσιν [3]).

[κρησέρα: ὀθόνιον ἀραιόν, εἰς ὃ ἐμβάλλοντες τὰ ἄλευρα σήθουσιν· κατασκευάζουσι δὲ ἔνιοι καὶ ἐρεᾶ· καλεῖται δέ τι καὶ ὑπὸ τῶν ἁλιέων, ᾧ θηρεύουσι τὰς ἀφύας [4]).]

κρητικόν: βραχὺ ἱμάτιον· οὕτως Εὔπολις·

οὐ πάνυ ταχὺ
ῥίψας ἐμοὶ τοῦτ' ἀναβαλεῖ τὸ Κρητικόν; [5]).

ΚΡΙΒΑΝΟΝ: ὅς ἐστι κριθῶν βαῦνος τούτεστι κάμινος· καὶ κλίβανος λέγεται καθ' ὁμοιότητα τοῦ κεφαλαργία κεφαλαλγία [6]).

1391; Ar. Ran. 115. Feminini nullum exemplum ad hunc diem est inventum.

1) Eustath. p. 947. 26; cf. Plat. Gorg. 486 C; Dem. 21. 147.

2) Eustath. p. 1220. 46; 683. 47; cf. Harpocratio in voce; Moeris p. 211; Mein. Com. II. p. 1213.

3) Photius; cf. Phryn. Lob. p. 337; Antiatt. p. 101. 10; Moer. p. 226. Diphili auctoritate vocem rariorem κραυγασμός tuetur Antiatticista; cf. Mein. Com. IV. p. 381. Phrynichus Atticum esse negat. κραυγάζειν et apud Platonem (Rep. X. 706 B) et apud Demosthenem (54. 6) occurrit. Pro ἐπαίνων malim ἐπαινούντων.

4) Photius; cf. Erot. Gloss. Hipp. p. 232; Et. M. p. 538. 5; Poll. VI. 74; X. 114 (ubi etiam κρησέριον commemorat; cf. VI. 92); Nauck. Ar. Byz. p. 187; Schol. Ar. Eccl. 991. ἄρτοι κρησερῖται in Diphili frgm. apud Athen. III. p. 111 E; cf. Mein. Com. IV. p. 387. De *retiolo* cf. Ael. H. A. II. 22.

5) Photius; cf. Ar. Thesm. 736; Poll. VII. 77; Mein. Com. II. p. 560. Hac veste utebatur rex sacrorum; cf. Hesych. et Poll. l. l.

6) Eustath. p. 1511. 12; cf. p. 132. 32; cf. Photius; Hesych.;

κρόκην νήθειν λέγουσιν· καὶ καθ' ὅλον δὲ πᾶν τὸ εἰς λεπτὸν ἀγόμενον νῆμα ἐκάλουν, ὅθεν καὶ τὰ μηρύματα νήματα λέγουσιν, ὡς Ὅμηρος· Νήματος ἀσκητοῖο βεβυσμένον· καὶ Εὐριπίδης [1].

[Κρόνια: ἑορτὴ Κρόνου καὶ μητρὸς τῶν θεῶν [2].]

κύβηβον: Κρατῖνος Θρᾴτταις· τὸν θεοφόρητον. Ἴωνες δὲ τὸν μητραγύρτην καὶ γάλλον νῦν καλούμενον. οὕτως Σιμωνίδης [3].

[κυνόδεσμα: δερμάτιον ᾧ τὰς ἀκροποσθίας ἀποδοῦσιν οἱ περὶ τὰς ἀποδύσεις ἀσχημονοῦντες· κύνα δὲ τὸ αἰδοῖον ἐκάλουν [4].]

κυνοκέφαλλον: ἐν τοῖς δύο λλ. λέγουσιν· οὕτως Ἀριστοφάνης [5].

κυνοφθαλμίζεται: ἀναιδῶς ἐμβλέπει [6].

κυντερώτατα καὶ κυντατώτατα λέγουσιν. Εὔβουλος Παρμενίσκῳ·

ἀπὸ τῶν ἐκείνων καὶ τὰ κυντερώτατα.

Φερεκράτης Λήροις·

ἔπειτα ἕτερα

Phryn. Lob. p. 179; Athen. III. 110 C. κλίβανος apud Herod. II. 92; contra κρίβανος apud Aristoph. Ach. 86; Vesp. 1153.

1) Photius; cf. Antiatt. p. 109. 23; Poll. VII. 32; Hom. Od. 4. 134; Eur. Orest. 1433. Vide infra νεῖν.

2) Photius; cf. Dem. 24. 26; Poll. I. 37.

3) Photius; cf. Eustath. 1431. 47; Mein. Com. II. p. 65. Codex θεόφραστον, quod emendavit Ruhnkenius ad Tim. p. 92. A verbo κύπτειν derivabant antiqui. Verbo μητραγυρτεῖν iam usus est Antiphanes apud Athen. VI. p. 226 D; cf. Mein. Com. III. p. 85.

4) Photius; cf. Phryn. Bekk. p. 49. 17; Poll. II. 171. De κύων vide Hesych.

5) Photius; cf. Phryn. Bekk. p. 49. 19; Ar. Eq. 416; Plat. Theaet. 161 C. Sic ἀμφικέφαλλος Schweighaeuser reposuit in Eubuli fragmento apud Athen. X. 449 E. τετρακέφαλλος apud Eustath. p. 1353. 5.

6) Photius; cf. Eustath. p. 756. 51; Phryn. Bekk. p. 48. 31; vide supra διακυνοφθαλμίζεσθαι.

τούτων ποιοῦντα πολλὰ κυντερώτερα.

καὶ Αἰσχύλος 1).

[κυρσάνιοι: τοὺς μειρακίσκους. Λάκωνες 2).]

[κυρηβάσασθαι: διαμαχέσασθαι· οὕτως Κρατῖνος 3).]

[κύφωνες: ἱμάτια γυναικεῖα· ἢ χιτῶνος εἶδος. οὕτως Ποσείδιππος 4).]

[κυψέλαι φρονημάτων: οἷον θῆκαι φρονήσεως. κυψέλη γὰρ ἀγγεῖον εἰς ἀπόθεσιν πυρῶν 5).]

κωλῆν λεκτέον, οὐχὶ ἀκροκώλιον, οὐδὲ κωλεόν. οὕτως Ἀριστοφάνης 6).]

κωλύμη: κώλυμα, κώλυσις, ἐμπόδιον· ἔστι δὲ ἡ λέξις Θουκυδίδου 7).

κωπῆρες πλοῖον: ὡς ἡμεῖς· καὶ Θουκυδίδης ἐν δ′ 8).

---

1) Photius; cf. Antiatt. p. 101. 30; Mein. Com. III. p. 246; II. p. 297. Porsonus emendavit ἔπειτα χἄτερα, Meinekius εἶθ' ἕτερα; Aesch. frgm. 396.

2) Photius; cf. Ar. Lys. 983. 1248.

3) Photius; cf. Eustath. p. 1826. 54; Ar. Equ. 272; Mein. Com. II. p. 200.

4) Photius; cf. Mein. Com. IV. p. 528. Aliunde hoc sensu non innotuit.

5) Phryn. Bekk. p. 47. 19; Photius; cf. Schol. Ar. Pax 626; Mein. Com. IV. p. 665.

6) Photius; cf. Phryn. Lob. p. 77; Ar. Nubb. 976. 1006; Plut. 1128; Athen. IX. 366 A.

7) Photius; cf. Thuc. I. 92; IV. 63. Inter antiquos haec vox Thucydidi propria fuisse videtur. Quam recoxerunt sequiores; cf. Hdn. VIII. 8. 12.

8) Photius; cf. Thuc. IV. 118. Vocabulum, supra pedestrem orationem aliquantum adsurgens, poetis reliquere ceteri. Postea vero eius usus promiscue invaluit; cf. Plut. Alex. 63; Ant. 66; D. C. 56. 27.

Λ.

[λαβρώνιον: εἶδος ποτηρίου πλατὺ τῇ κατασκευῇ καὶ μεγάλα ὦτα ἔχον· οὕτως Μένανδρος [1].]

λάγυνης: οὐ λάγυνος ὑπὸ τῶν Ἀττικῶν λέγεται·

τοιαῦτα μέντοι πόλλ' ἀναγκαίως ἔχει
πάσχειν ὅταν λάγυνην τὸν ὀφθαλμὸν φορῇς.

ἡ δὲ ἀναλογία οἶμαι καὶ λάγυνητα, ὡς Κράτητα καὶ Μάγνητα [2].

λαγῷα: τὰ λάγεια κρέα ὀνομάζουσιν· οὕτως Ἀριστοφάνης [3].

ΛΑΚΕΔΑΙΜΟΝΑ: καὶ Σπάρτην ὁρίζουσί τινες, Λακεδαίμονα μὲν πᾶσαν νομίζοντες καλεῖσθαι τὴν Λάκαιναν, Σπάρτην δὲ τὴν μίαν πόλιν· οἱ δ' οὖν Ἀττικοὶ τὴν πόλιν αὐτὴν οὐ μόνον Σπάρτην, ἀλλὰ καὶ Λακεδαίμονα καλοῦσιν· οὕτως Κρατῖνος [4].

λακπατεῖν: Φερεκράτης Πετάλῃ·

παίειν με, τύπτειν, λακπατεῖν, ὠθεῖν, δάκνειν [5].

[λαμπήνη: εἶδος ἁρμαμάξης· οὕτως Μένανδρος [6].]

λαμπρῶς: τὸ φανερῶς, οὐ τὸ ἐνδόξως· καὶ παρὰ Θουκυδίδῃ·

---

1) Photius; cf. Eustath. p. 1066. 3; Athen. XI. 484 C; M. Schmidt Didym. p. 75; Mein. Com. IV. p. 74. 219. 414. 432. Scribitur etiam λαβρώνιος.

2) Photius; cf. Eustath. p. 1412. 30; Lob. Phryn. p. 184; B. A. 1189; Cobet Mnem. VIII. 28; Mein. Com. IV. p. 657 et III. p. 230, ubi ὦ λάγυνα Eubulum dixisse apparet in Κορυδαλῷ.

3) Photius; cf. Eustath. p. 1821. 18; Phryn. Lob. p. 186; Moeris p. 247; Herodian. p. 437; Ar. Equ 1192; Ach. 1005; Pax 1150. 1195. 1312; Eccles. 838; Athen. IX. 400 D; XIV. 6416. λαγώνεια apud unum Hesychium reperitur.

4) Photius; cf. Eustath. p 294. 43; Mein. Com. II. p. 201; Strab. VIII. p. 367, de quo loco vide Buttm. Lexil. II. p. 85.

5) Photius; cf. Eustath. p. 625. 21; Hesych.; Antiatt. p. 106. 20; Mein. Com. II. p. 323; Brunck. ad Soph. Ant. 1260.

6) Photius; cf. Soph. frg. 392; Poll. X. 51. 52. 139; Hesych.; Mein. Com. IV. p. 78. 516 (E Posidippi Epistathmo).

καὶ λελυμένων λαμπρῶς τῶν σπονδῶν· καὶ παρὰ τοῖς ἄλλοις τοῖς παλαιοῖς [1]).

λάρυγγα: ἀρρενικῶς λέγουσι· οὕτως Εὔπολις [2]).

λάσανα: ὡς ἡμεῖς, ἐφ' ὧν ἀποπατοῦμεν· οὕτω Φερεκράτης [3]).

[λαυροστάται: μέσοι τοῦ χοροῦ· οἱονεὶ γὰρ ἐν στενωπῷ εἰσι. φαυλότεροι δέ οὗτοι· οὕτω Κρατῖνος [4]).]

[λεγωνῆσαι: ἀντὶ τοῦ παῖσαι· οὕτως Ἀριστοφάνης [5]).]

λελάβηκεν: Ἡρόδοτος· καὶ καταλελάβηκεν [6]).

λέλογας: ἀντὶ τοῦ εἴρηκας λέγουσι [7]).

λελεμμένον: λελεπισμένον· οὕτως Στράττις [8]).

[λεπασταί: κύλικές τινες οὕτως ἐκαλοῦντο. Κρατῖνος [9]).

[λεπτολογία: σημαίνει τὸ περὶ τῶν μικρῶν φροντίζειν καὶ ἀδολεσχεῖν. Ἕρμιππος Δημόταις [10]).]

ΛΕΣΒΙΟΝ ΩΙΔΟΝ: τὸν Φρύνιχον· οἱ δὲ Εὐαίνετον [11]).

---

1) Photius; cf. Thucyd. II. 7; VII. 71.

2) Photius, cf. Phryn. Lob. p. 65; Herodian. p. 475; Mein. Com. II. p. 575.

3) Phryn. Bekk. p. 51. 8; cf. Photius; Moeris p. 250; Pollux X. 44; Schol. Ar. Pax 893; Mein. Com. II. p. 351. 1138.

4) Photius; cf. Hesych.; Mein. Com. II. p. 201.

5) Photius; Mein. Com. II. p. 1214.

6) Photius; cf. Herod. IV. 79. VIII. 122; vide supra καταλελάβηκεν.

7) Photius; conf. Hesych. Nusquam legitur.

8) Photius; cf. Cobet Mnem. VIII. 30; Mein. Com. II. p. 791. Ita haec refinxit Cobetus. Cod. λελεπασμένον· πεπεμμένον.

9) Photius; cf. Eustath. p. 1246. 31; Ar. Pax 916; Ath. XI 485 A; Nauck. Arist. B. p. 220; M. Schmidt Didymus p. 54; Mein Com. II. p. 201.

10) Phryn. Bekk. p. 49. 28; Photius; cf. Schol. Ar. Nubb. 130; Poll II. 123; Mein. Com. II. p. 386.

11) Photius; cf. Eustath. p. 741. 14; Hesych.; Zenob. 5. 9; Mein Com. II. p. 159.

ΛΕΣΒΙΣΑΙ: τὸ αἰσχρῶς μολῦναι τὸ στόμα. Λέσβιοι γὰρ διεβάλλοντο 1).

ΛΕΥΚΗ ΣΤΑΘΜΗ: ὁ μηδὲν διακρίνων μηδὲ διαγιγνώσκων 2).

λεωργόν: ἐν τῷ ω καὶ Ἀττικοὶ καὶ Ἴωνες· καὶ Ξενοφῶν· θερμουργότατον καὶ λεωργότατον· Δωριεῖς δὲ διὰ τοῦ ου λεουργόν 3).

[ληκυθίζειν: ὁπόταν βούλωνται οἱ φωνασκοῦντες κοῖλον τὸ φθέγμα ποιεῖν, ὥσπερ εἰς ληκύθους προϊέμενοι· καὶ ληκυθιστής ὁ μικρόφωνος· οὕτως Σοφοκλῆς 4).]

ληκώ: τὸ μόριον λέγουσι τὸ ἀνδρεῖον 5).

λῆνος: τὸ ἔριον οἱ ἀρχαῖοι 6).

[ληνός: γεωργικὸν σκεῦος ἢ ἄγγος ξύλινον οἴνου δεκτικόν 7).]

ληστικὸν καὶ ληστρικὸν διαφέρει· τὸ μὲν ἐκτὸς τοῦ ρ σημαίνει τὸ σύστημα τῶν ληστῶν· τὸ δὲ μετὰ τοῦ ρ τὸ κτῆμα τῶν ληστῶν. Θουκυδίδης α'· τό τε ληστικὸν καθῄρει ἐκ τῆς θαλάττης 8).

---

1) Photius; cf. Eustath. p. 741. 14; Schol. Ar. Ran. 1343; Vesp. 1337; Mein. Com. II. p. 778.

2) Eustath. p. 1531. 63; cf. Plat. Charmid. 154. B; Soph. frg. 305.

3) Photius; cf. Xen. Mein. 1. 3. 9; Poll. III. 134: τὸ γὰρ λεουργὸς παρὰ Ξενοφῶντι φορτικόν.

4) Phryn. Bekk. p. 50. 8; Photius; cf. Schol. Ar. Ach. 589; Poll. IV. 114; Soph. frg. 905. μακρόφωνος malebat Meinekius.

5) Photius.

6) Photius; cf. Aesch. Eum. 44; Ap. Rhod. 4 173.

7) Photius; cf. Eustath. p. 1307. 23; Lex. rhet. Bekk. p. 277. 19; Theocr. 25. 28. Etiam *arcam funebrem* significat; cf. Poll. X. 150; Mein. Com. II. p. 260. Vide supra γρώνη.

8) Photius; cf. Schol. Thuc. I. 4; Lob. Phryn. p. 242; Herod. p. 450. De perpetua huiuscemodi formarum in libris manuscriptis confusione vide Lobeckium l. l. Repone θαλάσσης.

ΛΙΒΗΘΡΑ: τὰ ἔφυδρα χωρία· καὶ αἱ διαρρύσεις τῶν ὑδάτων· οὕτως Εὔπολις [1]).

λιγαίνειν: τὸ τύπτειν ὥςπερ λέγειν εἰώθαμεν τὸ ξαίνειν [2]).

ΛΙΓΔΟΣ: χῶνος τρήματα ἔχων συνεχῆ τῷ δέλτα παραπλήσια δι' ὧν ὁ χαλκὸς ἠθεῖται [3]).

λιθῶντας: τρισυλλάβως, οὐ λιθιῶντας· Πλάτων ια' Νόμων· καὶ βραγχᾶν λέγουσιν, οὐ βραγχιᾶν καὶ ἕτερα τοιαῦτα [4]).

ΛΙΜΟΝ: ἀρρενικῶς οἱ Ἀττικοὶ τὴν λιμόν [5]).

[Λίνον: Ἡρακλείδης ὁ Ποντικός· ἐπειδὴ οἱ παλαιοὶ λίνοις ἀντὶ χορδῶν ἐχρῶντο· ἀλλὰ καὶ Ὅμηρος ἤδη χορδὰς ἐπιστάμενος λίνον καλεῖ· ἐγένοντο δὲ τρεῖς ἥρωες Λίνοι, Καλλιόπης· ὁ δὲ Ἀλκιόπης καὶ Ἀπόλλωνος· τρίτος δὲ Ψαμάθης τῆς Κροτίου καὶ Ἀπόλλωνος [6]).]

---

1) Photius; cf. Eustath. p. 1235. 58. Vulgo λείβηθρα. Mein. Com. II. p. 575. Hinc Macedoniae urbem *Libethra* nomen duxisse, verisimile est. Varie hoc nomen effertur. Λείβηθρον apud Strabonem (IX. 410; X. 471); Τὰ Λείβηθρα apud Orph. Arg. 50; Τὰ Λίβηθρα apud Paus. IX. 30. 9.

2) Photius; cf. Eustath. p. 860. 48. Ad strepitum flagellorum hoc verbum spectare videtur.

3) Photius; cf. Eustath. p. 1229. 28 et 1926. 52; Poll. X. 189; Nic. Th. 689. 918.

4) Photius; cf. Lob. Phryn. 80; Moer. p. 94; Plato Legg. XI. 916. A, ubi λιθῶν pro λιθιῶν revocavit Hermannus. λιθιᾶν legitur in fragmento e Machonis Χρείαις, ubi metri ratio breviorem formam non admittit. Cf. Athen. XIII. 578 E.

5) Photius; cf. Eustath. p. 1390. 50; Lob. Phryn. p. 188; Schol. Ar. Ach. 743; H. h. Cer. 312.

6) Photius; cf. Eustath. p. 421. 28; Apollod. I. 3. 2. Locum mutilum et corruptum ita constituam: ἐγένοντο δὲ τρεῖς ἥρωες, ὁ μὲν Καλλιόπης καὶ Ἀπόλλωνος, ὁ δὲ Ἀλκίππης καὶ Ἀπόλλωνος· τρίτος δὲ Ψαμάθης τῆς Κροτώπου καὶ Ἀπόλλωνος. De Crotopo,

λίπα ἀλείψασθαι: τὸ ἐλαίῳ ἀλείψασθαι λέγουσιν [1]).

λιπομαρτύριον: Λυσίας· καὶ λειποτάξιον Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Μειδίου καὶ Πλάτων ἐν 'Αδώνιδι [2]).

[*λιπογνώμων*: ὁ μηκέτι ἔχων ὀδόντας· γνῶμα γὰρ καὶ γνώμων ὁ τῶν ὑποζυγίων ὀδούς, ἀφ' οὗ τὰς ἡλικίας αὐτῶν διαγιγνώσκομεν [3]).

λίριον: κοινῶς τὸ ἄνθος καὶ ἰδίως τὸν νάρκισσον καλοῦσιν 'Αττικοί [4]).

λίστριον: στρογγύλον πτύον, ὃ ἡμεῖς τηγανόστροφον [5]).

λιτόν: τὸν πένητα· ὡς ἡμεῖς. οὕτω Μένανδρος [6]).

Agenoris filio, rege Argivorum, vide Pausan. I. 43. 7; II. 16. 1. Cf. Hom. Il. 18. 570 ibique Schol.

1) Photius; cf. Thuc. I. 6; IV. 68; Luc. Lexiphan. 5. Vide etiam Eustath. p. 824. 46; 1560. 27.

2) Photius; cf. Dem. c. Timoth. § 19; Mid. § 103; Mein. Com. II. p. 616. Propter λιπομαρτύριον crediderim Photium dedisse λιποτάξιον. Cf. Cramer. Anecd. II. p. 239. 8; Mein. Com. III. p. 71.

3) Photius; cf. Eustath. p. 1404. 60, qui sua habet ex Aristophane Byzantio; cf. Nauck. Ar. Byz. p. 99. Post ὀδόντας apud Photium verba τοὺς γνώμονας καλουμένους excidisse arbitror, quae Eustathius servavit. γνώμων apud Xen. de Re Equ. III. 1; Poll. I. 182, ubi tamen Heidelbergensis γνῶμα, quod etiam comici saepius adhibuerunt; cf. Mein. Com. IV. p. 627, ubi pro ἱππέτης scribe ἱππέτις. Errat Phrynichus aut Phrynichi Epitomator in B. A. p. 49. 33.

4) Photius. Rectius scribes λείριον. Quis veterum hoc nomine ad cuiusque generis flores designandum abusus sit, ignoro. Inter recentiores Nicander Ther. 543.

5) Photius; cf. Eustath. p. 1229. 25; Phryn. Bekk. p. 51. 9; Lob. Phryn. p. 321; Poll. VI. 89. X. 98 ubi τηγανοστρόφιον editur.

6) Photius; cf. Stob. Flor. 19. 17; Mein. Com. IV. p. 258.

λίτρα: *τὴν νομισματοδόκην καλοῦσι, τὴν δὲ αὐτὴν καὶ λιτροδόκην καλοῦσι* [1]).

λίτρον: *οὐ νίτρον Ἀττικοί. οὕτως Ἀριστοφάνης* [2]).

λογγάσω: *στραγγεύσομαι, ὃ ἡμεῖς λαγγάσω καὶ λαγγονεύσω λέγομεν· Αἰσχύλος δὲ ἐξ ὧν τὰ ἀπόγεια δοῦσιν λογγάσια* [3]).

λοπίζειν: *οὐ λεπίζειν* [4]).

λοῦσθαι λέγουσιν, οὐχὶ λούεσθαι· καὶ λούμενος, οὐχὶ λουόμενος· οὕτως Ἀριστοφάνης [5]).

[*Λύκιος*: *ἐκ τῆς Λυκίας. Ἀπόλλων Λύκειος ἐκτεταμένως* [6]).]

ΛΥΚΟΦΙΛΙΩΣ: *ἀντὶ τοῦ ὑπόπτως, ὑπούλως. Μένανδρος·*

λυκοφίλιοι μέν εἰσιν αἱ διαλλαγαί [7]).

λύγξ: *οὐχὶ λυγμὸς καλεῖται ὑπὸ τῶν Ἀττικῶν* [8]).

λυσιτελὲς καὶ λυσιτελεῖν: *ἡ πρώτη συλλαβὴ μακρά, ἡ μέν γε λυσιτέλεια βάρβαρον* [9]).

---

1) Photius.

2) Photius; cf. Eustath. p. 483. 9; Lob. Phryn. p. 305; Moeris p. 246; Alexis apud D. L. 3. 27; Plato Tim. 20 D; Her. II. 86, 87; Pollux VII. 95; Mein. Com. II. p. 1078.

3) Photius; cf. Phryn. Bekk. p. 50. 33; Antiatt. Bekk. p. 106. 5; Aesch. frg. 94 et 99; Mein. Com. II p. 1214.

4) Photius; cf. Moeris p. 245; Cobet Mnem. IV. 108; VIII. 29.

5) Photius; cf. Eustath. p. 1560. 30; Phryn. Lob. p. 189; Thom. Mag. p. 584; cf. Ar. Plut. 657; Nubb. 1044; Vesp. 118. Nihil hac in re tribuendum libris manuscriptis, ubi forma integrior vix hic illic salva evasit; cf. Cobet. Var. Lect. p. 361.

6) Photius.

7) Photius; cf. Eustath p. 809. 42; Mein. Com. IV. p. 279. *λυκοφιλία* apud Plat. Ep. III. 318 E.

8) Photius; cf. Schol. Ar. Ach. 690; Thuc. II. 49; Plat. Conv. 185 D. Codex *λύξ*, quod praeterea legitur apud Poll. IV. 185.

9) Photius; cf. Lob. Phryn. p. 353; Moeris p. 248. *ἀλυσιτέλεια*, quo utitur Polyb. IV. 47, alias non legitur.

λύχνα: οὐδετέρως Ἡρόδοτος [1]).

λυχνίον: ἡ λυχνία· λυχνία λεκτέον, οὐ λυχνία [2]).

λύων: καὶ ἐκτείνοντες καὶ συστέλλοντες λέγουσιν ὡς λίαν [3]).

[*λωφᾶν:* τὸ ἠρεμεῖν· καὶ τὸ ἐνδεδωκέναι καὶ ἀναπαύεσθαι δηλοῖ, οὐ τὸ πεπαῦσθαι καὶ παντελῶς [4]).]

M.

μαγγάνεια: ἣν ἡμεῖς μαγείαν· μάλιστα δὲ ἡ τῶν ἀγυρτῶν οὕτω λέγεται [5]).

ΜΑΓΑΡΟΝ: *οὐ μέγαρον, εἰς ὃ τὰ μυστικὰ ἱερὰ κατατίθενται.* οὕτω Μένανδρος [6]).

[*μαγίδες:* μᾶζαι· καὶ τὰ τῇ Ἑκάτῃ συντελούμενα δεῖπνα· οὕτως Ἀριστοφάνης [7]).]

μάγους: τοὺς μαγγανεύοντας· καὶ *μαγείαν* οἱ τραγικοὶ λέγουσιν [8]).

μὰ Δία: οὐκ ἐπὶ τοῦ μὰ τὸν Δία ἔλεγον, ὡς οἴονταί τινες· ἐχρῶντο δὲ αὐτῷ ἀντὶ μὰ Δία, ὥσπερ καὶ τὸ νὴ Δία ἐπὶ τὸ ναί· ὅθεν καὶ τὸ ναὶ Δία λέγουσι καὶ νά [9]).

---

1) Photius; cf. Her. II. 62. 133; Eur. Cycl. 512; Hesych.

2) Photius; cf. Phryn. Bekk. p. 50. 22; Lob. Phryn. p. 138; Pollux X. 115.

3) Photius. Prima syllaba in arsi aliquoties producitur; apud recentiores etiam in thesi, ut apud Ap. Rh. 3. 822. Eodem modo ἀλλύεσκεν apud Hom. Od. II. 105. 109.

4) Photius; cf. Thuc. VI. 12. καὶ ante παντελῶς male abundat.

5) Photius; cf. Plato Legg. X. 908 D; XI. 933 A.

6) Photius; cf. Eustath. p. 1387. 16; Lob. Aglaoph. p. 829; Mein. Com. IV. p. 310.

7) Photius; cf. Eustath. p. 462. 37; Ath. XIV. 663 B; Nauck. Arist B. p. 206; Mein. Com. II. p. 1215.

8) Photius. Fortasse referendum ad Soph. O. R. 387.

9) Photius; cf. Eustath. p. 1450. 42; Cobet. Mnem. VIII.

μαῖαν: ὡς ἡμεῖς τὴν ὀμφαλητόμον· ἡ δὲ ὀμφαλητόμος Ἰακὸν μᾶλλον ὄνομα· καὶ *μαιεύεσθαι* λεκτέον, οὐχὶ *μαιοῦσθαι* [1]).

μακρὰν οὐσίαν: λέγουσι τὴν πολλὴν Ἀττικοί [2]).

μάκτραν: καὶ κάρδοπον διχῶς λέγουσιν [3]).

[*μαλακίζεται*: ἐν ταῖς νόσοις φασὶν Ἀττικοὶ τὰς γυναῖκας *μαλακίζεσθαι*, τοὺς δ' ἄνδρας *ἀσθενεῖν* [4]).

μαλακὸς καὶ *μαλθακός*: ἑκατέρως· Θουκυδίδης δὲ ἄνευ τοῦ θ· καὶ *μαλακίζεσθαι*, οὐχὶ *μαλθακίζεσθαι* [5]).

ΜΑΛΑΚΟΣ ΚΗΡΟΣ: ὁ ἐν τῷ *γραμματείῳ*, ὡς τῶν παρὰ τοῖς παλαιοῖς πινακιδίων κηρῷ τοιούτῳ μαλακῷ ἀληλιμμένων, ἐν ᾧ ἔγραφον διά τινος γραφείου σκληροῦ [6]).

μαλάχη: οὐ *μολόχη*· παρ' οὐδενὶ γὰρ κεῖται, εἴρηται δὲ διὰ τὴν μαλακότητα [7]).

33, ubi locum hunc in modum redintegravit vir doctissimus: μὰ Δία: οὐκ ἐπὶ τοῦ νὴ Δία ἔλεγον ὡς οἴονταί τινες· ἐχρῶντο δ' αὐτῷ ἀντὶ τοῦ οὐ μὰ Δία καὶ τῷ νὴ Δία ἐπὶ τοῦ ναὶ μὰ Δία· ὅθεν καὶ τὸ ναὶ Δία λέγουσι καὶ ναὶ μὰ τὸν Δία.

1) Photius; cf. Eustath. p. 971. 20; 1148. 12; Lob. Phryn p: 651; Plat. Theaet. 149 A sqq. ὀμφαλητόμος apud Hippocratem passim

2) Photius; cf. Soph. Ai. 130; Arist. Pol. 4. 4.

3) Photius; cf. Ar. Plut 545; Ran. 1159; Xen. Oec. 9. 7.

4) Photius; cf. Eustath. p. 1594. 22; B. A. p. 278; Lob. Phryn. p. 389.

5) Photius. μαλθακός, quod potius poetarum esse videtur, etiam in prosa oratione saepius adhibetur, praesertim a Platone; cf. Phaedr. 239 C; Conv. 174 C; 195 D; Soph. 230 A; Legg. XI. 922 C.

6) Eustath. p. 1710. 21.

7) Photius; cf Moeris p. 263; Athen. II. 58 D; Ar. Plut. 544. μολόχη Athen. affert ex Epicharmo et e Minoe Antiphanis;

μάλιστα: ἀντὶ τοῦ ἀκριβῶς ὁ Θουκυδίδης λαμβάνει [1]).

μᾶλλον μᾶλλον: οὕτω λέγουσιν ἄνευ τοῦ καὶ συνδέσμου· οὕτω Μένανδρος. Ἄλεξις Ἀτθίδι·

πῶς ἐπινέφει τὸ πρῶτον ὁ Ζεὺς ἡσυχῇ·
ἔπειτα μᾶλλον μᾶλλον.

Ἀναξίλας Ὥραις. Ἄλεξις Πεζονίκῃ [2]).

[μαμμᾶν· Ἀργεῖοι τὸ ἐσθίειν· οὕτω Κλεινίας [3]).]

ΜΑΜΜΗΝ: τὴν μητέρα καλοῦσιν καὶ μαμμίαν ἀπὸ τοῦ τὰ παιδία μαμμᾶν τὸ φαγεῖν λέγειν· ὀκνοῦσι δὲ τὴν τήθην οὕτω καλεῖν, ὡς τῶν πολλῶν οὕτω τὴν μητέρα λεγόντων· καὶ τὸν πατέρα ὁμοίως πάππαν καὶ παππίαν [4]).

μανά: ἀραιά· καὶ μανότης ἀραιότης· οὕτω Πλάτων [5]).

ΜΑΝΔΥΑΣ: Περσικὸν ὄνομα· ἔοικε δὲ φαινόλῃ [6]).

---

cf. Mein. Com. III. p. 85. Eadem Eustath. p. 1406. 57, qui sua Athenaeo se debere profitetur.

1) Photius; cf. Thuc. III. 92.

2) Photius; cf. Antiatt. Bekk. p. 108. 5; Mein. Com. IV. p. 310; III. p. 397. 353. 468. Pro πῶς ἐπινέφει cum Meinekio corrigendum videtur ὡς ἐπινέφει, ita ut exclamatio sit. Hoc sensu etiam ἐπὶ μᾶλλον ponitur; cf. Her. I. 94; III. 105; IV. 181; Plat. Legg. II. 671 A.

3) Photius; cf. Ar. Nubb. 1383; Hesych. Apud Arist. vox est infantis balbutientis et cibum petentis. Sed quis hic est Clinias? Suspicari licet de hoc vocabulo egisse *Clitarchum*, cuius liber de *Dialectis*, cui γλῶσσαι titulus erat, saepissime memoratur apud Athenaeum et Strabonem.

4) Photius; cf. Eustath. p. 971. 20 et p. 565. 19; Lob. Phryn. p. 135; Heliod. p. 4.

5) Photius; cf. Plato Tim. 75 C; 78 D; 79 C; Xen. Cyn. 6. 15; 7. 5; Phryn. Bekk. p. 51. 32; Zonar. Lex. p. 1334; Etym. Gud. p. 378. 38.

6) Photius; cf. Eustath. p. 1854. 32; Aesch. frg. 363; Pollux VII. 60. Liburnis tribuit Aeschylus et Steph. Byz. p. 415. 10.

μανοῦμαι: ἀντὶ τοῦ *μανέσομαι* λέγουσιν [1]).

μάρτυς: ὁ *μάρτυρ*· καὶ τὸν *μάρτυν* καὶ τὸν *μάρτυρα*. Μένανδρος [2]).

ΜΑΣΤΑΡΥΖΕΙΝ: τὸ κακῶς *μασᾶσθαι* καὶ βλακικῶς· Κυρηναῖοι [3]).

μὰ τὼ θεώ: γυναικεῖος ὅρκος· δυϊκῶς δὲ ὀμνύουσι τὴν κόρην καὶ τὴν Δήμητραν· ἀνδράσι δὲ οὐ πρέπει τοῦτον ὀμνύναι [4]).

μεθῆκεν καὶ *μεθέηκεν*: λέγουσιν ἑκατέρως, μᾶλλον δὲ μεθῆκεν· τὸ γοῦν μεθέηκεν Ἰακὸν καὶ παλαιόν [5]).

[*μεθόδιον*: τὸ μετὰ τὴν ὁδόν· καὶ *μεθόριον*· τὸ μεταξὺ τῶν ὅρων· καὶ *μεθύμνιον*· τὸ μετὰ τὸν ὕμνον· ἢ ἡ μετὰ μέθης ᾠδή [6]).]

ΜΕΙΡΑΞ: *θηλυκῶς* [7]).

μελάγχρως καὶ *μελαγχρής*: ἀμφότερα Ἀττικά· μᾶλλον δὲ διὰ τοῦ η· Κρατῖνος [8]).

---

1) Photius; Thom. M. p. 597; Moeris p. 264.

2) Photius; cf. Eustath. p. 114. 17; Mein. Com. IV. p. 310.

3) Photius; cf. Eustath. p. 1496. 51; Ar. Ach. 689 de sene edentulo et effeto.

4) Photius; cf. Schol. Ar. Eccl. 155; Phryn. Lob. p. 191; Hesych.

5) Photius. Cod. bis ἐμέθηκε, quod in μεθέηκεν transposuerunt viri docti. Nescio an recte; nam hoc *Atticis* aeque inauditum est atque illud neque probabile videtur bis in eodem vocabulo impegisse Photium aut Photii amanuensem Fortasse aliud quid latet

6) Photius; cf. Hesych; Eustath. p. 862. 16. μεθόδιον Hesych. *viaticum* interpretatur; non satis assequor, quid sibi velit: τὸ μετὰ τὴν ὁδόν. μεθύμνιον nusquam legitur.

7) Eustath. p. 1390. 50; Moeris p. 261; cf. Phryn. Lob. p. 212; Draco Straton. p. 18. 20; Suid. v. ἁμάρτοιν ibique Bernhard.; Bachm. Anecd. II. p. 374. 30; Nauck. Ar. Byz. p. 97. De accentu monuit Choerob. in B. A. p. 1429.

8) Photius, cf. Moer. p. 262; Thes. V. 709 D; Eustath. p. 1863. 56; Mein. Com. II. p. 202; III. 76.

μελίνη: εἶδος ὀσπρίου· λέγεται δὲ ἡ λέξις καὶ ἀρρενικῶς καὶ θηλυκῶς [1]).

μεμάχηται: οὐχὶ μεμάχεσται· καὶ μεμαχημένος, ὁ μεμαχεσμένος [2]).

μεμφθῇ: τὸ μέμψηται· Θουκυδίδης [3]).

Μέμφιδος: Ἀττικοὶ τὰ πολλά· Ἴωνες δὲ καθ' ὑφαίρεσιν τοῦ δ Μέμφιος, μήτιος, Σύρτιος· Αἰσχύλος Πέρσαις·

ὅ τε τῆς ἱερᾶς Μέμφιδος ἄρχων
μέγας Ἀρσάκης [4]).

μέμψιν καὶ *μομφὴν* ἄμφω λέγουσιν [5]).

[*μέν γε*: ἢ ἀντὶ τοῦ μέντοι λέγουσιν ἢ ἀντὶ τοῦ μέν [6]).]

ΜΕΣΑΥΛΟΣ ΘΥΡΑ: μάλιστα ἡ μέση δυοῖν αὐλαῖν· μᾶλλον δὲ μέταυλος πρὸς ὁμοιότητα τοῦ μεθόριον καὶ μεταίχμιον [7]).

[*μεταίχμιον*: μεταξὺ δύο φαλάγγων τοῦ πολέμου [8]).]

μεταποιεῖσθαι: ἀντιποιεῖσθαι· Πολιτικῷ Πλάτων· ἥκιστα βασιλικῆς μεταποιουμένους τέχνης· (ἀντὶ τοῦ) ἀντιποιουμένους·

---

1) Photius; cf. B. A. p. 278. 21; Her. III. 117; Xen. An. I. 3. 22. *μέλινος* aliquoties apud Theophrastum legitur.

2) Photius. Lege *οὐ μεμαχεσμένος*. Haec forma vitiosa apud recentiores satis frequens est; quin etiam aoristum procudebant *ἐμαχέσθη*. Vide Phryn. Lob. p. 732.

3) Photius; cf. Thuc. IV. 85; Her. I. 77; Eur. Hipp 1402.

4) Photius; cf. Aesch. Pers. 36, ubi *Ἀρσάμης*. Dativo *Μέμφι* utitur Herodotus.

5) Photius; cf. Antiatt. p. 107. 19; Ar. Plut. 10; Ran. 1253; Plat. Legg. III. 684 D. Antiatticista praeterea *μέμφιν* e Teleclide et *μόμφιν* ex Euripidis Plisthene commemorat.

6) Photius; cf. Hom. Il. 1. 216; Plat. Conv. 205 D; Rep. III. 406 E; VIII. 559 B.

7) Eustath. p. 862. 16; cf. Phot.; Phryn. Lob. p. 195; Moeris p. 264.

8) Photius; cf. Eustath. p. 862. 16. Corrige *τὸ μεταξύ*. Cf Her. VI. 77. 112; Eur. Phoen. 1246; Heracl. 803; Aesch. Spt. 179.

Θουκυδίδης ἐν τῇ λοιμικῇ καταστάσει· καὶ μάλισθ' οἱ ἀρετῆς μεταποιούμενοι· σημαίνει ἀντιποιούμενοι [1].

μεταχειρίζειν: ἀντὶ τοῦ *μεταχειρίζεσθαι*· Θουκυδίδης [2].

ΜΗΚΩΝ: *θηλυκῶς*· Θουκυδίδης· *μήκωνα μεμελιτωμένην* [3].

μήν: ἔτρεψε τὸ ν εἰς ς καὶ ἐγένετο μείς [4].

μηνυτήν: τὴν γυναῖκα· Κρατῖνος [5].

μητρίδα: τὴν πατρίδα· καὶ Πλάτων καὶ Φερεκράτης [6].

μηχανικόν: Ξενοφῶν τὸν πανοῦργον καὶ δεινόν [7].

[*μιαρὰ ἡμέρα*: ἐν τοῖς Χουσὶν Ἀνθεστηριῶνος μηνός, ἐν ᾧ δοκοῦσιν αἱ ψυχαὶ τῶν τελευτησάντων ἀνιέναι, ῥάμνῳ ἕωθεν ἐμασῶντο καὶ πίττῃ τὰς θύρας ἔχριον [8].]

μισήτη: τὴν καταφερῆ μισήτην ἔλεγον· τὸ γὰρ μῖσος οὐκ ἄποθέν ἐστι τοῦ μιαίνεσθαι· ὃ γὰρ μισεῖται μεμόνωται καὶ ἀμιγές ἐστιν. οἱονεὶ μισγητήν τινα οὖσαν· ὃ καὶ βέλτιον· καὶ τὸ ἐν παροιμίας μέρει λεγόμενον· Περὶ σφυρὸν παχεῖα, μισήτη γυνή· κατά τι τοιοῦτο εἰρῆσθαι δοκεῖ· καὶ ὁ Κρατῖνός που τοῦτ' ἔφη· Μίσηται δὲ γυναῖκες ὀλίσβοισι χρήσονται· τὸν δὲ ἁπλῶς μισητὸν τὸν ἀνίκανον λέγει· μεταφορικῶς δὲ καὶ ἐπὶ τῆς ἀπλήστου κατὰ τὴν τροφὴν ἡ λέξις τίθεται [9].

---

1) Photius; cf. Plat. Polit. 289 E; Thucyd. II. 51; I. 140.

2) Photius; cf. Antiatt. p. 109. 21; Thucyd. IV. 108.

3) Eustath. p. 1390. 50; Thuc. IV. 26. Masculinum in Polemonis fragmento apud Athen. XI. 478 D.

4) Orion. Etym. p. 192. 21; cf. Eustath. p 1174. 19. H. Il. 19. 107; Her. II. 82; Plat. Crat. 409 C; Tim. 39 C.

5) Photius; cf. Cobet. Mnem. V. p. 100; Mein. Com. II. p. 202; Lob. Paral. p 271.

6) Photius; cf. Eustath. p. 1391. 32; Plat. Rep. IX. 575 D; Mein. Com. II. p. 552. Saepius apud Plutarchum.

7) Photius; cf. Xen. Hell. III. 1. 8; Mem. III. 1. 6; IV. 1. 7.

8) Photius; cf. Eustath. p. 456. 6.

9) Photius; cf. Eustath. p. 1561. 1; Schol. Ar. Av. 1620, qui eundem afferunt senarium, ab eruditis Archilocho vindica-

μνῆμα μὲν ὁ τάφος, μνημεῖον δὲ πᾶν μνημόσυνον· οὕτω Θουκυδίδης [1]).

ΜΟΛΥΒΔΟΣ: διὰ τοῦ υ καὶ δ· ὅθεν δηλαδὴ ὁμοιόγραφος ἡ μολύβδαινα [2]).

μορμώ: ὃν ἡμεῖς μορμόφοβος [3]).

[μουσικήν: καὶ τὴν μαντείαν οἱ παλαιοὶ καὶ τὴν ποιητικήν· λέγεται δὲ καὶ τὸ εὐπαίδευτον καὶ ἐπιδέξιον μουσικόν· καὶ τὸ ἐμμελές [4]).]

μῦα: καὶ γράφεται καὶ λέγεται ἄνευ τοῦ ι καὶ δισυλλάβως ὑπὸ τῶν Ἀττικῶν [5]).

[μύκης: τὸ περὶ τὴν μύξαν τοῦ λύχνου διεγειρόμενον [6]).]

μύλη: τὸ κάτω τοῦ μύλου· τὸ γὰρ ἄνω ὄνος λέγεται [7]).

μύξαν: αὐτὸν τὸν μυκτῆρα καλοῦσιν, οὐχὶ τὸ ὑγρόν· οὕτως Ἀριστοφάνης [8]).

---

tum; cf. Bergk. Lyr. p. 498. Praeterea de hoc vocabulo agunt Schol. Ar. Plut. 989; Poll. VI. 189; Valckenaer. Animadv. ad Ammon. XVIII. p. 150 Extrema non expedio.

1) Photius; cf. Eustath. p. 963. 5; Antiatt. p. 107. 14; Thuc. II. 41; V. 11.

2) Eustath. p. 1340. 29; cf. Etym. M. p. 590. 8; Piers. Moer. 257.

3) Photius; cf. Ar. Eq. 693; Ach. 557; Xen. Hell. IV. 4. 17; Theocr. 15.40.

4) Photius; cf. Hesych. Quam late huius vocabuli usus pateret, intelligimus e Dioxippi fragmento apud Athen. III. p. 100 E, ubi *cibi delicati* dicuntur βρώματα μουσικά. Cf. Mein. Com. IV. p. 541.

5) Photius. Nusquam legitur.

6) Photius; cf. Phryn. Bekk. p. 52. 1; Ar. Vesp. 262; Callim. frg. apud Choerob. in B. A. p. 1399. Lege ἀγειρόμενον.

7) Photius; cf. Moer. p. 256; Thom. Mag. p. 620.

8) Photius; cf. Pollux II 72; Soph. frg. 110; Mein. Com. II. p. 1216.

ΜΥΣΤΙΛΗΝ: *ψωμὸν κοῖλον, ἄρτον ὃν ἐποίουν ἵνα ζωμὸν ἐν αὐτῷ ῥοφῶσι· καὶ μυστιλᾶσθαι· τὸ οὕτως ἐσθίειν* [1].

μῶρος: οἱ Ἀττικοὶ προπερισπῶσι· καλοῦσι δὲ οὕτως καὶ τὸ ἀμβλὺ βρῶμα καὶ ἄναλον· ὥστε·

μήθ' ἀλμυρὸν εἶναι μήτε μῶρον ἐς τὸ πᾶν [2].

N.

ναὶ μὰ Δία: Ἀττικὴν ἔχει συνήθειαν· ἴσον δ' ἐστι τοῦτο· ναὶ μὰ τὸν Δία [3].

ναυλοχεῖν: ναυλοχᾶν καὶ ἐνεδρεύειν· Θουκυδίδης ἑβδόμῳ· καὶ ναυλόχιον ὁ τοιοῦτος τόπος, ᾧ λιμένες ἔνεισιν· ναυλόχιον ἐν τῷ μέσῳ· Ἀριστοφάνης Βαβυλωνίοις [4].

[*Ναυσικύδου: καὶ σὺν τῷ ς· καὶ τὰ ἄλλα τὰ ὅμοια διττῶς. Ἀριστοφάνης* [5].]

ναῦς: Ἀττικοί· Ἴωνες δὲ νεὺς ἢ νηύς· καὶ τὰς πλαγίους Ἴωνες νεὼς ἢ νηός, νηΐ· νηΐτην δὲ πληθὺν τὴν ναυτικήν [6].

ναυτίδας: γυναῖκας, ὡς ναύτας [7].

---

1) Eustath. p. 1476. 63; cf. Photius; Ar. Equ. 824. 1164 ibique Schol.; Plut. 627; Ath. VI. 268 E; Poll. VI. 87.

2) Photius; cf. Eustath. p. 245. 37; 1447. 53; 1749. 39; Arcad. 96. 13; Mein. Com. IV. p. 658. *ὥστε* fortasse in *ὡς τό* mutandum.

3) Photius; cf. Eustath. p. 1450. 42. Coniicere licet nonnulla excidisse, ut ita scripserit Patriarcha, vel potius Aelius Dionysius, a quo haec mutuatus est: *ἴσον δ' ἐστὶ τοῦτο τῷ νὴ Δία· καὶ ναὶ μὰ τὸν Δία.* Vide supra *μὰ Δία* et infra *νὴ τόν.*

4) Photius; Thuc. 7. 4; cf. Poll. IX. 28; Mein. Com. II. p. 976.

5) Photius; cf. Ar. Eccl. 426; Xen. Mein. 2. 7. 6; Plat. Gorg.

6) Photius; cf. Phryn. Lob. p. 170; Thuc. 2. 24, 3. 85; Ael. V. H. 5. 10. Codex *πληθυντικήν*, quod Cobetus emendavit.

7) Photius; cf. Poll. VII. 190; Lob. ad Phryn. Eccl. p. 256. *ναυτίδας* e Theopompo l. l. Pollux affert. Idem auctor est Aristophanem vocabulo *ναύτρια* usum esse (Poll. VII. 139).

ναυττιᾶν: ἐν τοῖς δυσὶ ττ λέγουσιν [1]),

ναύφρακτον καὶ ναύφαρκτον: τὴν ναυτικὴν δύναμιν καλοῦσιν [2]).

νεαλής: ἐκτείνεται τὸ α· Ἀριστοφάνης Λημνίαις

ἕως νεαλής ἐστιν αὐτὴν τὴν ἀκμήν.

Μένανδρος [3]).

νεᾶν: οὐ νεοῦν τὴν γῆν· καὶ νεατὸν Ξενοφῶν, οὐ νέωσιν. Εὔπολις Αἰξίν·

ἐπίσταμαι γὰρ αἰπολεῖν, σκάπτειν, νεᾶν, φυτεύειν [4]).

νεανισκεύεται: Ἄμφις Ἐρίθοις, Ποσείδιππος Δημόταις, Εὔπολις Αἰξίν· ἰδίως ἐσχημάτικεν τὸ νεανισκεύειν ἐν Δήμοις·

γυναῖκ' ἔχοντα μάλα καλήν τε κἀγαθήν·

αὕτη νεανισκοῦντος ἐπεθύμησέ μου [5]).

νεάτην: οὐχὶ νήτην λέγουσιν καὶ παρανεάτην καὶ τρισνέατον. Κρατῖνος Νόμοις [6]).

[νεήλατα: τὰ νεωστὶ ἀληλεσμένα ἄλφιτα καὶ μέλιτι δεδευμένα, οἷς καὶ ἀσταφίδες καὶ χλωροὶ ἐρέβινθοι συνεφυρῶντο.

---

1) Photius; cf. Eustath. p. 1409. 26; Phryn. Lob. p. 194; Moeris p. 269. Vulgo ναυσιᾶν: cf. Plat. Theaet. 191 A; Legg. I. 639 B.

2) Photius; cf. Dindorf ad Ar. Ach. 95 et Schol. ad hunc locum; Aesch. Pers. 912; Eur. I. A. 1259.

3) Photius; cf. Eustath. p. 1827. 62; Phryn. Bekk. p. 52. 20; Antiatt. Bekk. p. 109. 13; Nic. Al. 358; Mein. Com. II. p. 1100; IV. p. 311; Harpocr. v. νεαλής.

4) Photius; cf. Hes. O. 464; Ar. Nubb. 1118; Xen. Oec. VII. 20. νεοῦν apud Aesch. Suppl. 529.

5) Photius; cf. Xen. Cyr. 1. 2. 15; Mein. Com. III. p. 308; IV. p. 517; II. p. 434, 472. Aut νεανίσκοῦντος, ut Raspius censet?

6) Photius; cf. Plat. Rep. IV. 443 d.; Moeris in voce; Mein. Com. II. p. 93. Forma νήτη saepius apud Aristotelem occurrit; cf. Phys. V. 6; Metaph. IV. 11. Apud eundem παρανήτη exstat (Metaph. IV. 11). τρισνέατον corruptum videtur.

ἐκάλουν δέ τινες αὐτὰ καὶ ἀμβρσσίαν· κατ' ἔλλειψιν δὲ προφέρουσιν οἱ Ἀττικοὶ τὸ νεήλατα μὴ προστιθέντες τὸ ἄλφιτα [1].]

νέμεσθαι: ὡς τὸ πολύ, τὸ λαμβάνειν πρόσοδον παρὰ Θουκυδίδῃ [2].

[νεοκαταστάτοις ἀνθρώποις: Φησὶ Θουκυδίδης ἀντὶ τοῦ νεωστὶ κατῳκισμένοις [3].]

νεοκράς, νεοκρᾶτος: καὶ χαλκοκρὰς καὶ ἀλικράς [4].

νεολαίαν: τὴν νεότητα τετρασυλλάβως οἱ Ἀττικοί· Βαβυλωνίοις·

ὦ Ζεῦ τὸ χρῆμα τῆς νεολαίας ὡς καλόν [5].

ΝΕΟΤΤΟΣ: ἡ τοῦ ᾠοῦ λέκιθος· καὶ τὸ πυρρόν· Μένανδρος Ἀνδρίᾳ·

καὶ τεττάρων ᾠῶν μετὰ τοῦτο, Φιλτάτη,
τὸ νεόττιον.

Κλέαρχος ἐν τῷ περὶ ᾠῶν συγγράμματί Φησιν· ᾠῷ διαδίδοται ἡ ἀρχὴ ὑπὸ τὸν ὑμένα λευκόν· ἐν τούτῳ γὰρ τὸ σπέρμα καὶ οὐκ ἐν τῷ καλουμένῳ νεοττῷ· διεψεύσθησαν γὰρ οἱ πρὸ τοῦ τοῦτο Φήσαντες· καὶ ἐστὶ τὸ ὠχρὸν περίττωμα τοῦ σπέρματος· ὅτι δὲ τὸ ὠχρὸν νεοττὸν ἔλεγον, μαρτυρεῖ καὶ Χρύσιππος ἐν τῷ περὶ χρησμῶν· ὄναρ γάρ τινά Φησιν θεασάμενον ἐκ τῆς κλίνης αὐτοῦ κρέμασθαι ᾠά, προσαναθέσθαι ὀνειροκρίτῃ· τὸν δὲ εἰπεῖν,

---

1) Photius; cf. B. A. p. 282. 24; Pollux VI. 77; Dem. 18. 260; Hesych. Ceterum non ab ἀλέω, sed ab ἐλαύνω hoc vocabulum derivatum esse certa anologia evincit.

2) Photius; cf. Thuc. I. 2. 58; II. 23.

3) Photius; cf. Thuc. 3. 93; Poll. 9. 18 πόλιν ἔναγχος κτισθεῖσαν ita designat.

4) Photius; cf. Aesch. Ch. 340; frgm. 335; Plat. Com. in Laconibus apud Ath. XV. p. 665 B, ubi νεοκρᾶτα restituit Dindorfius pro eo, quod codex perperam exhibet: νεόκρατα. Cf. Mein. Com. II. p. 638. νεόκρατος apud Plut Symp. V. 4. De ἀλικράς vide supra.

5) Photius; cf. Lob. ad Phryn. p. 404; Mein. Com. II. p. 972. Apud sequiores etiam in soluta oratione usurpatur; cf. Hdn. III. 4. 2.

ὀρύττων θησαυρὸν εὑρήσεις κατὰ τὸν τόπον ἐκεῖνον· εὑρόντα δὲ σταμνίον ἐν ᾧ ἀργύριον ἦν καὶ χρυσίον, ἐνεγκεῖν τι τοῦ ἀργυρίου τῷ μάντει· τὸν δὲ μάντιν εἰπεῖν· τοῦ δέ νεοττοῦ οὐδέν μοι δίδως; καὶ Δίφιλος κέχρηται τῇ λέξει·

ᾠῶν δ' ἐν αὐτῇ δίετρεχεν νέοττια [1]).

ΝΕΩΝΑΣ: τοὺς νεῶν οἴκους Ἴωνες· Ἀττικοὶ δὲ νεωσοίκους καὶ νεώρια [2]).

νεώς: Ἀττικῶς ὁ ναός [3]).

νεωτερικόν: νεανικόν· λέγουσι δὲ τὸν ἀνδρικόν [4]).

νὴ Δὶ καὶ νὴ Δία: ἑκατέρως [5]).

νήθειν: οὐ μόνον νεῖν τὴν κρόκην φασίν [6]).

νητικήν: ἄνευ τοῦ ς· τὴν περὶ τὸ νήθειν τέχνην [7]).

---

1) Photius. Prima verba nostro debentur, quod apparet ex Eustath. p. 228. 44. De ceteris idem suspicari licet e lepida Chrysippi narratiuncula, quales Atticistae suis disquisitionibus interserere solent et e Diphili mentione, cuius testimonium Menandri adiunxisse Dionysium probabile videtur. Clearchus praeterea apud Photium nusquam memoratur. Codex: περὶ οἴνων. Clearchum Solensem περὶ θινῶν scripsisse discimus ex Athen. VIII. 345 D. Quod fortasse hic reponendum. Vide Menandri frgm. apud Mein. Com. IV. p. 81; Diphili apud eundem IV. p. 427.

2) Photius; cf. Eustath. p. 1562. 34; Hesych. Plura docebit Boeckh. Att. Seew. p. 64 sqq.

3) Photius; cf. Hesych. Forma Ionica aliquoties apud Xenophontem et Platonem invenitur; cf. Xen. An. V. 3. 9; Plat. Rep. III. 394 A.

4) Photius; cf. Polyb. 10. 24. 7.

5) Photius; cf. B. A. 1362 de Ar. Equ. 319.

6) Photius; cf. Poll. 7. 32; B. A. p. 109. 23; Plato Polit. 289 C. Pollux νήθειν Atticum esse negat. Contra Antiatticista: νήθειν. οὐ μόνον νεῖν. Phrynichus tacet. Cf. similes disputationes de ἀλεῖν et ἀλήθειν, κνῆν et κνήθειν ctt. Cf. Mein. Com II. p. 556.

7) Photius; cf. Poll. 7. 209; Plat Pol. 282 A. Apud Pollucem et Platonem l. l. νηστική reperitur. Forma a Photio probata vera videtur, siquidem νέω, non νήθω Atticis in usu fuit. De quo parum constat. Analogia verbi νῆμα suadet, ut potius νητική scribamus.

ΝΗ ΤΟΝ καὶ ναὶ μὰ τόν: κατομοτικὰ ταῦτα· ἀπομοτικὰ δὲ οὐ μὰ τὸν Δία· ὥστε ἐσχάτη ἀκυρολογία τὸ λέγειν μὰ τὸν Δία ποιήσω [1]).

[νηφάλιοι θύσιαι: ἐν αἷς οἶνος οὐ σπένδεται, ἀλλ' ὕδωρ καὶ μελίκρατον [2]).]

νῖψαι: μακρὰ ἡ πρώτη συλλαβή, ὁπότε ἐπὶ νιφετοῦ τάττεται· καὶ ἔνιψεν καὶ ἐνίφθη ἡ γῆ [3]).

νουθετίαν καὶ νουθετησμὸν λέγουσιν [4]).

[νυός: καλεῖται μὲν ἐπίπαν ἡ τοῦ υἱοῦ γυνὴ τοῖς γονεῦσιν αὐτοῦ· χρῶνται δὲ τῷ ὀνόματι ποικίλως οἱ ποιηταί [5]).]

νωγαλεύματα: Ἀρχρὼς Καμπυλίωνι·

τὰ κομψὰ δῆτα ταῦτα νωγαλεύματα·
κόγχαι τε καὶ σωλῆνες αἵ τε καμπύλαι
καρῖδες.

Ἀντιφάνης Βουσίριδι·

βότρυς, ῥοάς, φοίνικας, ἕτερα νώγαλα [6]).

---

1) Photius; cf. Eustath. p. 1450. 42. Ita haec emendavit Cobetus.

2) Photius; cf. Eustath. p. 1493. 51; Schol. O. C. 190; Diogen. 6 76.

3) Photius; cf. Cobet. Var. Lect. p. 361. Confundebantur νίψαι et νῖψαι.

4) Photius; cf. B. A. p. 21. 20; Lob. Phryn. p. 511; Moeris p. 270. Apud Aristophanem Ran. 1009 νουθεσία editur. Pollux IX. 139 e Platone affert νουθετεία et e Menandro νουθετισμόν, quod improbat. Certe νουθετησμός verum est.

5) Photius; cf. Hom. Il. 3. 46; Theocr. 18. 15; Nauck Aristoph. Byz. p. 135. Apud Homerum Helena audit νυὸς ἀνδρῶν αἰχμητάων. Theocritus eodem sensu quo νύμφη utitur.

6) Photius; cf. Athen. 2. 47 C, qui νωγαλεύματα interpretatur τὰ ἡδέα βρώματα et utrumque locum exhibet. Pollux νωγαλίσματα memorat (VI. 62). Cf. Mein. Com. III. p. 274 Apud Athen. III. 105 E sequitur:

καρῖδες ἐξήλλοντο δελφίνων δίκην
εἰς σχοινόπλεκτον ἄγγος.

Mein. Com. III. p. 35.

ΝΩΤΟΝ: οὐδετέρως λέγουσι τὸ νῶτον· καὶ πληθυντικῶς τὰ νῶτα [1]).

νωτοπλῆγα: μαστιγίαν τὸν εἰς τὰ νῶτα πληγὰς λαμβάνοντα· Φερεκράτης Κραπατάλλοις·

καὶ νωτοπλῆγα μὴ ταχέως διακονεῖν [2]).

Ξ.

[ξενίσεις: ξενοδοκίας· Θουκυδίδης [3]).]

ξηρὸν καὶ αὖον: ἀμφοτέρως [4]).

[ξιφισμός: σχῆμα ἐκ τῆς ἐμμελείας καλουμένης· καὶ ξιφίζειν τὸ χειρονομεῖν παραπλήσιον ξίφει τὸ τῆς χειρὸς σχῆμα ποιοῦντα [5]).]

ξυήλην: ἣν ξυάλην λέγομεν· Ξενοφῶν Κύρου Ἀναβάσει. εἶχον δὲ θώρακας λινοῦς μέχρι τοῦ ἦτρου, ἀντὶ δὲ τῶν πτερύγων σπάρτα πυκνὰ ἐστραμμένα· εἶχον δὲ καὶ κράνη καὶ παρὰ τὴν ζώνην μαχαίριον ὅσον ξυήλη Λακωνική — ἣν Ἀττικοὶ κνῆστιν, Λάκωνες ξυήλην λέγουσι μόνον· — ἐπὶ δ' αἴγειον κνῆ τυρὸν κνήστι χαλκείῃ· οἱ μὲν οὖν Ἀττικοὶ τὸ ῥῆμα οὕτω λέγουσιν· κἀπικνῆν κἀπεσθίειν· οἱ δὲ Λάκωνες τοὔνομα ξυήλην, ὡς καὶ Ξενοφῶν φησὶν ἐν δ' τῆς Ἀναβάσεως ὅτι Δρακόντιος ἔφυγε ἐκ Σπάρτης παῖς ἔτι ὢν ἀποκτείνας ξυήλῃ Λακωνικῇ παῖδα· διὰ

1) Photius; cf Eustath. p. 1390. 50; Antiatt Bekk. p. 109. 21; Piers. ad Moer. p. 267; Lob. Phryn. p. 290; Herodian. p. 435.

2) Photius; cf. Eustath. p. 629. 54; Ar. apud Poll 2 120; Mein. Com. II. p. 293.

3) Photius; cf. Thucyd. VI. 46. Apud Platonem Lys. 205 C. ξενισμός, apud Xenophontem Oec. IX. 10. ξενοδοχία.

4) Photius.

5) Photius; cf. Eustath. p. 1604. 51, 1167. 19; B. A. p. 432 32; Ath. 14. 629 E. Codex χειροτονεῖν, quod correxit Naberus, nisi proprio sensu ἀνατείνειν τὴν χεῖρα hoc accipiendum sit. Apud B. A. p. 432. 32 ἀποξιφίσασθαι. Cf. etiam Mein. Com. II. p. 142.

τοῦτο δὲ καὶ τὸ κνῆν οἱ Δωριεῖς ξύειν λέγουσιν· ὡς καὶ Σώφρονα τίς τὸν ξύοντ' ἀντιξύει; καὶ πάλιν· ὁ χοραγὸς ξύεται [4]).

ξυμβαθῇ: συμβαθῇ· ὅλως δὲ ὁ διὰ τοῦ ξ σχηματισμὸς κοινός ἐστι τῶν τε Ἰώνων καὶ τῶν Ἀττικῶν [5]).

ξύμβολον: ἀρρενικῶς λέγουσι τὸ σύμβολον [6]).

ξύν: Θουκυδίδης ἀντι τοῦ σύν καὶ τὰ ἄλλα τὰ ὅμοια· οὕτω καὶ οἱ παλαιοὶ πάντες [7]).

ξύνδυο καὶ ξύντρια λέγουσιν οἱ Ἀττικοί [8]).

ξύνες λέγουσι καὶ σύνες [9]).

ξυννένοφε: ἐπινεφῆ καὶ συννεφῆ καὶ συννέφελά ἐστιν· Ἀριστοφάνης Ἀναγύρῳ·

καὶ ξυννένοφε καὶ χειμέρια βροντᾷ μάλ' εὖ·

καὶ ἐν Νήσοις·

ὡς ἐς τὴν γῆν κύψασα κάτω καὶ ξυννενοφυῖα βαδίζει·

ἀντὶ τοῦ σκυθρωπάζουσα [10]).

ξυρεῖσθαι: οὐδὲ ξυρᾶσθαι λέγουσιν [11]).

ΞΥΡΗΚΗΣ: ὁ ξυρήσιμος καὶ κουριῶν [12]).

---

4) Photius; cf. Xen. Anab. IV. 7. 15 et 8. 25; Hom Il. II. 638. In Anabasi priore loco apparet corrigendum esse ξυήλην Λακωνικήν. Apud Xenophontem Cyrop. VI. 2. 32 παλτὸν ξύσασθαι.

5) Photius; cf. Thucyd. IV. 30 et infra ξύν.

6) Photius; cf. Xen. Apol. 13.

7) Photius; cf. Thes. 1165. 1166; Herwerdenus in Praef. ad Sophoclis Oed. R. p. VII; L. Dindorfius in Praefat ad Xenoph. Anab. p. VIII. Oxon.

8) Photius; cf. Plat. Tim. 54 D; Xen. Anab. 6. 3 2; Hom. Od. 9. 429.

9) Photius. Cf. supra ξυμβαθῇ et ξύν. Haec fortasse dispescuit Photius, copias Aelianas culpa deterens ingeni

10) Photius; cf. Hesych.; Mein. Com. II. p. 963 et 1110

11) Photius; cf. Lob. Phryn. p. 205.

12) Photius; cf. Eustath. p. 939. 12.

ξυρόν: ἐκτεταμένως τὰ πολλὰ λέγουσιν [1]) ξύστρὰν καὶ στλεγγίδα λέγουσιν [2]).

O.

ὀάς: μηλωτάς· οἶς γὰρ πρόβατον [3]).

[ὄβρια καὶ ὀβρίκαλα: τὰ τῶν λεόντων καὶ λύκων σκυμνία· Αἰσχύλος Δικτυούλκοις [4]).]

ὀδαγός: διὰ τοῦ ἄλφα, οὐχ ὀδηγός [5]).

ὀδαξησμός: κνησμὸς καὶ ὀδόντων τρισμός [6]).

ὀδός: ἀρρενικῶς· καὶ οὐδός· ὁ τῆς θύρας, οὗ χρὴ· ὀδός .... Ὀδεύειν· οὐδεὶς εἴρηκε τῶν Ἀττικῶν, ὅσα γε καὶ ἡμᾶς ἐπίστασθαι· παρ' Ὁμήρῳ δὲ ἔστιν [7]).

---

1) Photius; cf. Moeris p. 272; Buttm. Lexic. II. p. 264.

2) Photius; cf. Luc. Lex. 5; Poll. 3. 154; Lob. Phryn. p. 294 Praeterea ξυστρίς et ξύστρον apud recentiores.

3) Photius; cf. Eustath. p. 1828. 48; Poll. X. 182; Nauck. Arist. B. p. 197. Apud Eustath. ᾦα· μηλωτή. διφθέρα· οἶς γὰρ τὸ πρόβατον. Pollux VII. 62 ὄα et ᾦα ita distinguit: ᾦα δὲ τὸ ἐξωτάτω τοῦ χιτῶνος ἑκατέρωθεν .... τὴν δὲ ᾦαν καὶ ὄαν λέγουσιν· ὄα δὲ καλεῖται ἡ τοῦ προβάτου δορὰ ἡ σὺν τῷ ἐρίῳ. Idem X. 181 docet subligaculum, quo cingebantur feminae lavantes ᾦαν λουτρίδα esse dictum. Cf. Philem. in voce.

4) Photius; cf. Eustath. p. 1395. 47 et p. 1625. 45; Ael. N. A. VII. 47; Pollux V. 15; Aesch. frg. 43. Pollux ὀβρίκια et ὀβρίαι, quae corrupta videntur. ὀβρίκαλα apud Aesch. Ag. 140. Cf. etiam Nauck. Arist. Byz. p. 125 et Eurip. frg. 619.

5) Photius; Hesych.; cf. Phryn. Lob. p. 429. ὀδαγός non occurrit; ὀδηγός vero apud Pol. V. 5. 15.

6) Photius. Cf. supra v. ἀδαξῆσαι; cf. Plat. Symp. 5. 104. Pro τρισμός fortasse legendum πρισμός, quod apud Hesychium occurrit. πρίσις ὀδόντων apud Plutarchum et Hippocratem.

7) Photius; cf. Eustath. p. 156. 30; Hom. Il. 11. 568; Cobet. Mnem. VIII. p. 45. ὀδεύσαντες apud Xenophontem Anab. VII. 8. 8.

ὄζειν: οὐ μόνον ὀδωδέναι λέγουσιν [1]).

[οἴακες: πηδάλια, αὐχένες. Διογενιανὸς δὲ οἴακας λέγει, οἷς τὰ πηδάλια ἐπιστρέφουσιν [2]).]

οἰκέα: τὸν οἰκογενῆ οἰκέτην οἱ παλαιοὶ Ἀθηναῖοι· οἰκέτας καλοῦσιν οἱ Ἀττικοὶ καὶ τοὺς κατὰ τὴν οἰκίαν πάντας [3]).

οἰκίδιον: τὴν δευτέραν συλλαβὴν ἐκτείνουσιν, ὡς καὶ χρυσίδιον καὶ τὰ ὅμοια [4]).

[οἰνόπται: εὐτελὴς ἀρχὴ Ἀθήνησιν, παρέχουσα λύχνους καὶ θρυαλλίδας ἐν ἑορταῖς τισίν [5]).]

ΟΙΣΘΑ καὶ ΟΙΣΘΑΣ: ἄμφω Ἑλληνικά, καθὰ καὶ ἦσθα καὶ ἦσθας [6]).

ΟΙΣΟΝ: φυτόν, ἀφ' οὗ κόφινοι ἄρριχοι καλούμενοι, οὓς Ἴωνες μὲν ἀρρενικῶς προφέρουσιν, Ἀττικοὶ δὲ θηλυκῶς [7]).

οἰστόν: δισυλλάβως Ἀττικοὶ λέγουσι τὸ βέλος [8]).

ὀκλάξ: οὕτως καὶ οἱ Ἀττικοὶ λέγουσιν ὡς ἡμεῖς [9]).

---

1) Photius. Aliud quid latere suspicaremur, nisi prorsus eadem doceret Antiatt. p. 110. 23.

2) Photius; cf. Eustath. p. 1533. 47; Hesych.; Poll. I. 89; Plat. Alc I. 117 E; Hom. Il. 24. 269. De αὐχήν vide Poll. I. 90.

3) Photius; cf. Eustath. p. 1423. 2, et 566. 12; Nauck. Arist. B. p. 129; Soph. O. R. 756. Lysias X. 19 Soloneum οἰκῆος interpretatur θεράποντος. De significatione v. οἰκέτης cf. Schol. Plat. Rep. V. 246 A.

4) Photius; cf. Ar. Nubb. 92.

5) Photius; cf. Athen. X. 425 B; Poll. VI. 21; M. Schmidt Didym. p. 38. Cf. Mein. Com. II. p. 510.

6) Photius; Eustath. p. 1773. 20; Moeris p. 283; Choeroboscus in B. A. p. 1295; Mein. Com. II. p. 80; III. p. 391.

7) Eustath. p. 1533. 57; cf. Schol Il 11. 105; Et. M p. 591. 48 Vide supra ἄρριχος.

8) Photius; cf. Moeris p. 275. Forma soluta olim edebatur apud Xen. Anab. II. 1. 6.

9) Photius; cf. Eustath. p. 1769. 18; Hesych.; Luc. Lex. 11. Vide supra ἀδράφαξυς et Mein. Com. II. p. 285.

ὀκορνούς: τοὺς πάρνοπας· Αἰσχύλος Φιλοκτήτῃ· οἱ δὲ Ἴωνες *ἀττελέβους* [1]).

ὀκρίβας: τὸ λογεῖον ἐφ' οὗ οἱ τραγῳδοὶ ἠγωνίζονται· καὶ Πλάτων ὁ φιλόσοφος ἐν Συμποσίῳ κέχρηται τῷ ὀνόματι [2]).

ὀκτώπουν: Κρατῖνος Θρᾴτταις· Ὀκτώπουν ἀνεγείρεις· ἀντὶ τοῦ σκορπίου· παροιμία γάρ· (σκορπίον) ὀκτώπουν ἀνεγείρεις· ἐν δὲ ταῖς Αἰσχύλου Ξαντρίαις ἡ Λύσσα ἐπιθειάζουσα ταῖς Βάκχαις φησίν·

ἐκ ποδῶν δ' ἄνω
ὑπέρχεται σπαραγμὸς εἰς ἄκρον κάρα·
κέντημα γλώσσης, σκορπίου βέλος λέγω [3]).

ὀλάς: οὐχὶ *οὐλὰς* λεκτέον [4]).

ὀλέκρανα: τοὺς ἀγκῶνας καὶ τοὺς πήχεις τῶν ποδῶν λέγουσι [5]).

ΟΛΙΓΟΝ: τὸ δὲ *ὄλιον* ἢ *βάρβαρον* ἢ *Ἰακόν* [6]).

ὀλολύττουσιν: οὐχὶ *ὀλολύζουσι*. Μένανδρος [7]).

ὀλολύας: τοὺς δεισιδαίμονας ἐκάλουν οἰωνιζόμενοι· Μένανδρος Δεισιδαίμονι, Θεόπομπος Τισαμενῷ καὶ ἄλλοι [8]).

---

1) Photius; cf. Hesych. ἀττέλεβος apud Her. IV. 172. Unde ἀττελεβόφθαλμος Ichneumonis epitheton in Eubuli fragmento apud Athen. X. 450 A; cf. Aesch. frg. 250.

2) Photius; cf. Plat. Symp. 194 B; Hesych.; Themist. or. 16 p 316 D; Luc. Ner. 9; Poll. VII. 129; X. 163.

3) Photius; cf. Mein. Com. II. p. 65; Aesch. frg. 165; Diogen. VIII. 8. Hesych. Meinekius et Dindorfius in proverbio ὀκτώπουν expungunt. Vide Dind. poet. scen. p. 112.

4) Photius; cf. Cobet. Mnem. VIII. 20; Ar. Eq. 1163; Pax 913. 925.

5) Photius; cf. Moeris p. 282; Ar. Pax 443. Vulgo ὠλέκρανον; verum ὀλεκρανίζεσθαι apud Phryn. Bekk. p. 56. 17. At rursus ὠλεκρανίζειν apud Poll. II. 140.

6) Eustath. p. 1160. 17; cf. E. M. 621. 51; Herod. π. μ. λ. p 20. 1; Mein. Com. II. p. 669.

7) Photius; cf. Mein. Com. IV. p. 166; Phryn. Lob. p. 192.

8) Photius; cf. Athen. VI 242 E; IV. 182 D; Mein. Com. IV. p. 103; II. p. 816; Herod. π. μ. λ. p. 32. 25.

ὀλόσχοινος: ἡ σχοῖνος· καὶ Δημοσθένης καὶ οἱ ἄλλοι [1]).

ὁμαλές: ἐπὶ τοῦ πράγματος· ὁμαλόν, ἐπὶ τόπου· Θουκυδίδης· καὶ προελθόντες εἰς τὸ ὁμαλόν· καὶ πάλιν· ἐν τῷ ὁμαλῷ τὴν μαχὴν ποιεῖσθαι [2]).

ὀμνύναι καὶ ὀμνύειν: διττῶς λέγουσιν· μᾶλλον δὲ διὰ τοῦ ναι· καὶ ζευγνύναι καὶ τὰ ὅμοια· τὸ δὲ ἱστάναι μόνον οὕτως, ἀλλ' οὐχ ἱστάνειν [3]).

ὄμνυθι καὶ ἔκδυθι καὶ τὰ ὅμοια διὰ τοῦ θι [4]).

ὁμοῦ: ἐν τῷ αὐτῷ· λέγουσι δὲ καὶ τὸ ἀναμὶξ ὁμοῦ [5]).

ΟΜΦΑΚΑ: θηλυκῶς πᾶν τὸ αὐστηρὸν λέγουσιν [6]).

ὁμωχέτας: Θουκυδίδης τοὺς συννάους θεοὺς καὶ ὁμωροφίους· Βοιωτιακὴ δὲ ἡ λέξις [7]).

ὄνος: τὸ ἐπάνω τοῦ μύλου· Ἀριστοτέλης δὲ κατ' ἀμφοτέρων τάσσει [8]).

ὀξίνην: τὸν οἶνον, οὐκ ὀξίναν· καὶ Ἕρμιππος καὶ Φιλωνίδης καὶ οἱ ἄλλοι [9]).

---

1) Photius; cf. Harp.; B. A. p. 287. 3; Aesch. 2. 21.

2) Photius; cf. Thuc. V. 56; cf. IV. 31; ὁμαλὴς de *planitie* dictum apud Xenophontem An. IV. 6. 12 (opp. ὄρθιον); ὁμαλὲς πεδίον Plat. Critias 118 A.

3) Photius; cf. Phryn. Bekk. p. 51. 29; Moeris p. 281; cf. Porson. ad Eur. Med. 744. Vide supra v. ἀπολλύειν. ὀμνύοντες apud Xen. Conv. IV. 10; ὤμνυε apud Dem. 21. 119.

4) Photius; cf. Phryn. Bekk. p. 41. 8.

5) Photius. Respicere videtur locos quales: ἄνδρας ὁμοῦ καὶ ἵππους ἐφόνευον. (Xen. Cyr. III. 3. 64).

6) Eustath. p. 1390. 50; Photius; Phryn. Bekk. p. 53. 9; Phryn. Lob. p. 54.

7) Photius; cf. Hesych.; Thuc. IV. 97. Loquitur praeco Boeotorum

8) Photius; cf. Eustath. p. 862. 38; Hesych.; Xen. Anab. I 5. 5; Athen. XIII. 590 B; Pollux VII. !9. Apud Aristotelem hoc sensu non legitur.

9) Photius; cf. Antiatt. p. 110. 17; Ar. Equ 1301; Vesp. 1082; Mein Com. II. p. 417 et 424; IV. p. 415.

ὀξύβαφον: οὐχὶ ὀξόβαφον λεκτέον [1]).

ὀξυθυμεῖσθαι: οὐχὶ ὀξυθυμεῖν λέγουσιν, τὸ ὀργίζεσθαι ἀκραχόλως [2]).

ὀξυρεγμεῖν: ὅταν μεθ' ἡμέραν ἐποξίσῃ ἡ τροφή· Ἀριστοφάνης ἐν Σκηνὰς Καταλαμβανούσαις τὴν ὀξυθυμίαν οὕτως ἔφη·

καὶ μὴν ἄκουσον ὦ γύναι θυμοῦ δίχα
καὶ κρῖνον αὐτὴ μὴ μετ' ὀξυρεγμίας [3]).

[ὀπὴν λεκτέον, οὐχὶ τρώγλην [4]).]

[ὀπλίττομαι: οὐ πείθομαι· καὶ τοῦτο Βοιώτιον· Ἀριστοφάνης Ἐκκλησιαζούσαις [5]).]

ὁ προτυχών: οὐχ ὁ προστυχών [6]).

[ὀρείχαλκος: ὁ διαυγὴς χαλκός [7]).]

ὀρθοπλὴξ ἵππος: ὀρθὸς ἐπαιρόμενος καὶ πλήσσων· Ἀριστοφάνης Ἀναγύρῳ·

ὡς δ' ὀρθοπλήξ· πέφυκε γὰρ δυσγάργαλις [8]).

---

1) Photius; cf. Phryn. Bekk. p. 56. 21; Helladius; Ar. Av. 361; Ath. XI. 494 C.

2) Photius; cf. Eur. Andr. 689; Ar. Thesm. 466; Vesp. 501. Hinc fortasse apud Eur. l. l. scribendum: ἦν δ' ὀξυθυμῇ.

3) Photius; cf. Phryn. Bekk. p. 56. 19; Poll. VI. 44; Mein. Com. II. p. 1143, qui ὀξυρεγμία etiam ὀξωρεγμία, quod in ὀξορεγμία corrige, dici solitum testatur. Apud Diosc. et Hippocr. ὀξυρεγμιᾶν usitatior est huius verbi forma.

4) Photius; cf. Moeris p. 289; Ar. Vesp. 352. 517; Athen. XIII. 569 B; τρώγλη apud Aristot. H. A. VIII. 12.

5) Photius. In Ecclesiazusis hoc monstrum vocabuli nusquam apparet. Fortasse cum Cobeto legendum: ὁ πίττομαι.

6) Photius. Secus esse satis demonstrant loci Platonici (Tim. 61 E; Legg. XII. 962 C). Apud Demosthenem quoque (25. 96) ὁ προςτυχὼν ἀεὶ τιμωρείσθω.

7) Photius; cf. Schol. Ap. Rh. IV. 973; Nauck. Ar. Byz. p. 222; M. Schmidt Did. p. 70; Hes. Sc. 122; Plat Critia. 114 E.

8) Photius; cf. Eustath. p. 629. 54; Mein. Com. II. p. 961. Inter duas personas haec distribuenda videntur, ita ut alter

[ὀρθρογόη: χελιδών [1].]

ὀρίγανος: θηλυκῶς ἡ ὀρίγανος [2].

ὀρκίζειν καὶ ὀρκοῦν: ἑκατέρως [3].

ὀρκωτάς: οὐχὶ ὀρκιστὰς οὐδὲ ὀρκωμότας λέγουσιν [4].

ὅρμενα: τὰ τῆς κράμβης· Ποσείδιππος Συντρόφοις· ἔνδοθι προνομεύειν ὅρμενα· παρὰ τοῖς παλαιοῖς οὐχ εὕρομεν· Νικόστρατος·

ῥήτορες

ἐξωρμενικότες δυσχερεῖς παλιναίρετοι [5].

ὄρνις: Ἀττικοί· Ἴωνες δὲ ὄρνιξ· καὶ αἱ πλάγιαι ἀκολούθως· καὶ Δωριεῖς ὄρνιξ· παρ' Ἀλκμᾶνι δὲ ἅπαξ ὄρνις·

ἀδεὲς ἦτορ ἔχων ἁλιπόρφυρος εἴαρος ὄρνις [6].

ὀρογυίας λέγουσιν, οὐχὶ ὀργυίας. Ἀριστοφάνης [7].

ὀρός: τὸ λεγόμενον ὑφ' ἡμῶν ῥύπον· ἔστι δὲ ὑποστάθμη γάλακτος [8].

ὡς δ' ὀρθοπλήξ exclamet, alter π. γ. δ. (apud Phryn. Bekk. p. 37. 1 δυσγάργαλος) respondeat.

1) Photius; cf. Hes. Oper. 566 ; Hesych.

2) Phryn. Bekk. p. 56. 28. Cf. Eustath. p. 1148. 26. Femininum apud Ar. Eccl. 1030 et in frgm. Clearchi apud Athen. III. 116 D, qui de genere disputat II. 68 B.

3) Photius; cf. Xen. Symp. 4. 10; Dem. 18. 30; 23. 172; Phryn. Lob. p. 361.

4) Photius; cf. Xen. Hell. 6. 5. 3; Phryn. Lob. p. 361.

5) Photius; cf. Phryn. Bekk. p. 38. 18; Phryn. Lob. p. 111; Ath. II. 62; Mein. Com. IV. p. 520; III. p. 290. Quod Photius Atticis ὅρμενα abiudicat, erroris arguitur diserto testimonio Phrynichi et Athenaei l. l. Vide supra ἀσφάραγος.

6) Photius; cf. Athen. IX. 374 D. Plenius Alcmanis fragmentum servavit Antig. Caryst. Hist. Mir. C. 27, ubi pro ἀδέες νηλεές, quod in νηλεγές mutavit Bergk. Lyr. p. 351.

7) Photius; cf. Porson ad Ar. Av. 1130; Pind. P. 4. 228; Mein. Com. II. p. 1217.

8) Photius; cf. Eust. p. 906. 59 et 1625. 64; Lob. Phryn. p. 150; Hom. Od. 9. 222; 17. 225; Plat. Tim. 83 D; Arist. H. A. III. 20.

ΟΡΟΦΟΣ: *ἀρρενικῶς* [1]).

ὄρρος: τράμις· καὶ ὀρροπύγιον· οὕτως καὶ οἱ Ἴωνες· ὀρθοπύγιον δὲ παρ' οὐδένι τῶν Ἑλλήνων [2]).

ὄρτυγας: συστέλλοντες οἱ Ἀττικοὶ λέγουσι τὸ υ· καὶ τὸν ὀρτυγοκόπον βραχέως· δηλοῖ Ἀριστοφάνης Δαιταλεῦσιν [3]).

ὀσμή: ἡ δὲ ὀδμὴ Ἰακόν [4]).

ὄσσος: ὀφθαλμός· ἐν τῇ τραγῳδίᾳ ἀρρενικῶς, παρ' Ὁμήρῳ οὐδετέρως [5]).

ὀσταφίδα: οὐχ ὅπως Κρατῖνος Νόμοις· — ὁ δὲ Ζεὺς ὀσταφίσιν ὕσει τάχα· ἀλλὰ καὶ Πλάτων η' Νόμοις· τῆς δ' εἰς ἀπόθεσιν ὀσταφίδος [6]).

ὄστινον: οὐκ ὀστέϊνον· Ἀριστοφάνης Ἀχαρνεῦσιν [7]).

ὀστοῦν: δισυλλάβως, οὐκ ὀστέον λέγουσιν οἱ Ἀττικοί [8]).

ὀσφραίνεσθαι λέγουσιν ὡς ἡμεῖς [9]).

---

1) Eustath. p. 1390. 50. Quis femininum usurparit, ignoramus.

2) Photius; cf. Moeris p. 282; M. Schmidt Didym. p. 77. 249.

3) Photius; cf. Eustath. p. 1108. 49; Athen. IX. 393 B; Schol. Ar. Av. 1297; Mein. Com. II. p. 1046. Mediam syllabam Atticos produxisse, quorundam Grammaticorum fuit sententia, e quibus Demetrium Ixiona nominat Athenaeus l. l.; sed adversantur exempla ab eodem e Comicis allata; cf. Ar. Pax 768; Mein. Com. II. p. 512; III. p. 4.

4) Photius; cf. Phryn. Bekk. p. 56. 15; Phryn. Lob. p. 89; Antiatt. p. 110. 23; Mein. Com. III. p. 188.

5) Photius; cf. Eustath. p. 855 37. Grammatici duplicem singularis formam, ὁ ὄσσος et τὸ ὄσσος (unde apud Hesych. ὀσσέων) commenti sunt.

6) Photius; cf. Eustath. p 218. 22; B. A. p. 453. 27; Athen. III. 105 B; Plat. Legg. VIII. 845 B; Mein. Com. II p. 92.

7) Photius; cf. Phryn. Bekk. p. 54. 30; Antiatt. p. 110. 27; Poll. II. 230; Ar. Ach. 863; Her. IV. 2; Plat. Tim. 74 A.

8) Photius; cf. Moer. p. 284; Thom. M. p. 659.

9) Photius; cf. Lob. ad Soph. Ai. p. 220; Luc. Pisc. 48.

ὄχθοιβος: λῶμα· Φερεκράτης Λήροις·

μίτραν ἀλουργῆ, στρόφιον, ὄχθοιβον, κτένα [1].

ὀψιπέδων: ὁ μέχρι πολλοῦ ἐν πέδαις γεγονώς· σύνηθες Μενάνδρῳ τὸ ὄνομα [2].

ὄψιν: οὐ τὸ πρόσωπον οὐδὲ τοὺς ὀφθαλμούς, ἀλλὰ τὴν πρόσοψιν λεκτέον [3].

ὀψισθῆναι: τὸ ὀψὲ ἐλθεῖν λέγουσιν [4].

ὀψώνιον: τὴν ὀψωνίαν· τὸ δὲ παρ' ἡμῖν ὀψώνιον μισθὸν λέγουσι καὶ σιτηρέσιον [5].

Π.

Παιανίαζε ἐπορεύετο: μὴ Παιανιοῖ· τὸ γὰρ Παιανιοῖ τὴν ἐν τόπῳ σημαίνει δύναμιν [6].

παιδάριον: οὐ μόνον τὸ ἄρρεν ἀλλὰ καὶ τὸ θῆλυ λέγουσιν [7].

---

1) Photius; cf. Etym. M. p. 570. 54; Poll. VII. 95; V. 101; Mein. Com. II. p. 296. Consimili loco inter ornamenta muliebria numerantur ὄχθοιβοι in notissimo fragmento e Thesmophoriazusis Secundis, quod vide apud Mein. Com. II. p. 1078.

2) Photius; cf. Hesych.; Mein. Com. IV. p. 311. Vide infra τριπέδων. Similiter πέδων et πεδότριψ.

3) Photius; cf. Thom. Mag. p. 668. Apud tragicos saepissime ipsi *oculi* ὄψεις dicuntur.

4) Photius; cf. Antiatt. p. 110. 29; Hesych.; Xen. Cyn. 6. 4; Lac. 6. 4.

5) Photius; cf. Pollux VI. 38; Phryn. Lob. p. 420. σιτηρέσιον apud Xen. An. V. 10. 4; Dem. 4. 28; 50. 10.

6) Photius.

7) Photius; cf. B. A. p. 298. 10; Poll. II. 17; Moer. p. 321; Clem. Al. Paed. I. 4. 84; Ar. Thesm. 1203 de puella; cf. Vesp. 568: τὰ παιδάρι' εὐθὺς ἀνέλκει. τὰς θηλείας καὶ τοὺς υἱεῖς. Suidas praeterea laudat ex oratione Hyperidis contra Timandrum.

παιδισκάριον: κοράσιον δὲ οὐ λέγεται, ἀλλὰ καὶ κεκωμῴδηκε Φιλιππίδης ὡς ξενικόν [1]).

πάλαι καὶ τρίπαλαι καὶ δεκάπαλαι λέγουσιν [2]).

παλαιότερον: καὶ ἄνευ τοῦ ο λέγουσιν· καὶ τὸ ὑπερθετικὸν παλαίτατον [3]).

παλαιστή: θηλυκῶς· Κρατῖνος Νόμοις· μεῖζον τὸ δέος παλαιστῆς· Φιλήμων Ἐφεδρίταις·

σκιμπόδιον ἓν καὶ κῴδιον καὶ ψιάθιον
ἴσως παλαιστῆς [4])

[παλεύτρια: ἡ ἐξαπατῶσα· τίθεται ἐπὶ τῶν ὀρνίθων τῶν ἐξαπατώντων [5]).]

ΠΑΛΗ: κυρίως λεπτότατον ἄλευρον καὶ τέφρα. Φερεκράτης Ἴπνῳ·

ἀνέπλησα τὠφθαλμὼ πάλης φυσῶν τὸ πῦρ [6]).

---

1) Photius; cf. Phryn. Lob p. 74 et 239; Mein. Com. IV. p. 477; Gell. N. A. 2. 23; Luc. Mort. D. 27. 7. κοράσιον Macedonicum esse contendit Schol. ad Hom. Il. 20. 404. Hoc nomine Musas alloquitur mater amorum in venustissimo Platonis poematio (XXXI).

2) Photius; cf. Ar. Equ. 1154. τρίπαλαι etiam apud Luc. Lex. 2. τριπάλαιος Phryn Bekk. p. 64. 30 pervetustum interpretatur. δεκάπαλαι e Philonide affert Athen I. 23 E; cf. Mein. Com. II. p. 423.

3) Photius. Apud Platonem ubique plenior forma legitnr.

4) Photius; cf. Phryn. Lob. p. 130; Poll. II. 157; Mein. Com. II. p. 90; ubi pro δέος lege πέος; IV. p. 10. Phrynichus παλαστή commendat Quod ad genus attinet, labente Graecitate novicia forma ὁ παλαιστής sensim increbruit, quam iuxta antiquiorem et Atticis unice probatam commemorat Pollux l. l. Cf. Eustath. p. 450. 38; 896 60; Herodian. p. 450.

5) Phryn. Bekk. p. 59. 6; cf. Photius v. παλεύετε. In Eubuli frgm. apud Athen. XIII. 568 A meretrices παλεύτριαι κερμάτων audiunt.

6) Eustath p. 898. 7; 786 23; cf. Moeris p. 330; Schol Il. 10. 7; Xen. An. 4. 8. 26; Strab. III. 2. 8; Mein. Com. II. p. 279.

[παλιγκάπηλος: ὁ τὸ αὐτὸ ἀγοράζων καὶ πωλῶν· λέγουσι δὲ καὶ παλινέμπορος [1]).]

πάλιν: καὶ αὖθις· καὶ αὖτις· ταῦτα τὰ τρία ταὐτὸν σημαίνει, ὥστε καὶ ἐκ παραλλήλου χρῶνται ἀμφοῖν, αὖτις πάλιν, πάλιν αὖτις λέγοντες [2]).

ΠΑΛΛΑΚΙΑ: οὐ παλλήκια οἱ παῖδες [3]).

[Πάνδια: ἑορτή τις ἀπὸ Πανδίας τῆς Σελήνης· ἢ ἀπὸ Πανδίονος οὗ ἐστὶ καὶ φυλὴ ἐπώνυμος· ἄγεται δὲ αὕτη τῷ Διί, ἐπονομασθεῖσα ἴσως οὕτως ἀπὸ τοῦ πάντα δεῖν θύειν τῷ Διί [4]).]

[πανδοκεῖον: καταγώγιον· τὸ διδόμενον μισθοῦ στεγανόμιον· λέγεται καὶ διὰ τοῦ χ διὰ τὴν τῶν στοιχείων συγγένειαν [5]).]

πάνος: δέσμη κληματίδων· οἱ δὲ νεώτεροι Ἀττικοὶ φάνον. Ἀριστοφάνης [6]).

πανσέληνον λεκτέον, οὐ πληροσέληνον [7]).

πανστρατιᾷ: οὕτως λέγει καὶ Θουκυδίδης καὶ οἱ ἄλλοι [8]).

---

1) Photius; cf. Schol. Ar. Plut. 1156; Dem. 25. 45; 56. 7 παλινέμπορος alibi non legitur.

2) Photius. Forma Ionica et Dorica αὖτις Attici omni tempore abstinuerunt; quamobrem cum Nabero reponendum videtur καὶ αὖ· καὶ αὖθις et deinde bis αὖθις pro αὖτις scribendum.

3) Eustath. p. 1419. 51. Pollux II. 9 e Platone laudat Comico; cf. Mein. Com. II. p. 693. Scilicet ambigebant Grammatici, utrum πάλλαξ an πάλληξ esset scribendum. De qua quaestione consule Lob. ad Phryn. p. 213 et Nauck. Arist. Byz. p. 92. Hesych. πάλληξ exhibet. παλλάκιον *amasius* dicebatur.

4) Photius; cf. Harpocr.; B. A. p. 292. 10; Dem. 21. 9. Pandia, Selenes filia, memoratur in H. h. 32. 15.

5) Photius; cf. Eustath. p. 1590. 54; Phryn. Lob. p. 307. πανδοχεύς apud Polyb. II. 15. 6 et saepius.

6) Photius; cf. Schol. Ar. Lys. 308; Eustath. p. 1189. 24; Athen. XV. 700 E; Mein. Com. II. p. 1103; III. p. 517; IV. p. 87. 378.

7) Photius; cf. Ar. Ach. 84; Soph. O. R. 1090; Eur. Ion. 1155; Andoc. I. 38.

8) Photius; cf. Thuc. II. 31. 168; Her. I. 62; VII. 203.

ΠΑΝΣΤΔΙΗΙ: ἀντὶ τοῦ παντελῶς· ὅθεν καὶ παρὰ Θουκυδίδῃ τὸ πανσυδεὶ διεφθάρθαι [1]).

πάνυ σφόδρα: ἀνάπαλιν δ' οὐ λέγουσι σφόδρα πάνυ [2]).

πάππας: τοὺς πατέρας καλοῦσιν [3]).

παραβάλλεσθαι: τὸ ἐξαπατῆσαι· Θουκυδίδης α'· οὕτως καὶ Ὅμηρος· παραβλήδην ἀγορεύων [4]).

παραβεβάσθαι τὰς σπονδάς: τὸ παθητικὸν τοῦ παραβεβηκέναι, πάνυ ἀκολούθως· Θουκυδίδης [5]).

[παραιρημάτων: τῶν ἱματίων· Θουκυδίδης [6]).]

παράκλητος: ὡς ἡμεῖς εἴρηκε Λυκοῦργος [7])

παρακεχόρδικεν: οἷον παρημάρτηκεν λέγουσιν Ἀττικοὶ καὶ παράχορδον [8]).

παράλογον: λέγουσιν ἀρρενικῶς οἵ τε ἄλλοι καὶ μάλιστα Θουκυδίδης· τὸ παράδοξον καὶ ὃ οὐκ ἄν τις προσδοκήσειεν· οἷον τοῦ πολέμου τὸν παράλογον· καὶ ὅτι ἐγένετο πολὺς ὁ παράλογος [9]).

[παράπηχυ: ἱμάτιον τὸ παρ' ἑκάτερον μέρος ἔχον πορφύραν· τοῦτο δὲ καὶ πάρυφες καλοῦσι· τὸ δὲ κύκλῳ τὴν πορφύραν ἔχον, ἔγκυκλον [10]).]

---

1) Eustath. p. 166. 18; cf. Thuc. VIII. 1; Xen. Cyr. I. 4. 18. In Thucydidis loco inter πασσυδί et πανσυδί fluctuant libri manuscripti. Vide etiam Et. M. p. 650.

2) Photius.

3) Photius; Eustath. p. 565. 19; 659. 52; cf. Ath. VIII. 340 E; Ar. Pax 129; Eccl. 645.

4) Photius; cf. Eustath.p. 140 6. 24; Thuc. I. 133; Hom. Il. 4. 6; Her. I. 108; Schol. Ar. Av. 1647, qui Alcaeum comicum hoc sensu παραβάλλεταί σε scripsisse affirmat. Cf. Mein. Com. II. p. 833. Apud Homerum παραβλήδην potius *oblique*, *ironice* significat.

5) Photius; cf. Thuc. I. 123; III. 67; Dem. 17. 12.

6) Photius; cf. Hesych.; Antiatt. p. 112. 12; Moeris p. 299; Thuc. IV. 48; Poll. VII. 64.

7) Photius; cf. Dem. 19. 1.

8) Photius; cf. Hesych.; Antiatt. p. 113. 2; Ar. Eccl. 294 ibique Schol.

9) Photius; cf Thuc. I. 78; II. 85; VII. 28.

10) Photius; cf. Hesych.; Athen. XIII. 582 D; Pollux IV. 118;

παρασάγγης: εἶδος μέτρου Περσικοῦ ὅ ἐστι στάδια τριάκοντα [1]).

παρατίλτρια: οὐ δρωπακίστρια· καὶ *παρατιλλόμενος*· ὁ πιττούμενος [2]).

παραυτίκα: ἐγγιόν τι τοῦ αὐτίκα σημαίνει καὶ ὑπογυώτερον. Θουκυδίδης· εἰ δέ τις τὸ παραυτίκα μὴ ἐθέλοι ξυμμαχεῖν [3]).

[*παραχειμάζοντι*: Δημοσθένης· καὶ *παρεχείμασεν*· Ὑπερείδης [4]).]

παρεξειρεσίαν: τὸ ἔξω τῶν ἐρεσσόντων· ἐν δ' Θουκυδίδης [5]).

Πάρνης: τὸ ὄρος, θηλυκῶς·

ἐς τὴν Πάρνηθ' ὀργισθεῖσαι Φροῦδαι κατὰ τὸν Λυκάβηττον·

Ἀριστοφάνης Νεφέλαις, καὶ ἑξῆς [6]).

παροκωχή: παροχὴ παρὰ Θουκυδίδῃ· ὡς ἡ ἀνοκωχὴ καὶ διοκωχή [7]).

[*παροψίς*: οὐ τὸ ἀγγεῖον, ἀλλὰ καὶ ὄψον ποικίλως κεκαρυκευμένον [8]).]

παρουσία: λέγεται οὕτως ἐπὶ τῆς τῶν παρόντων δαψιλείας,

VII. 53 παρυφές in Aristophanis frg. apud Poll. VII. 95; ἔγκυκλον apud Ar. Th. 261; Lys. 113. 1162; Ael. V. H. 7. 9. Lege ἱμάτιόν τι et παρυφές.

1) Photius; Hesych.; cf. Eustath. p. 361. 16; Her. II. 6; V. 53; VI. 42.

2) Photius; cf. Athen XIV. 638 F; X. 442 A; Ar. Lys. 89. 151; Ran. 516; Mein. Com II. p. 163. Idem praecipit Phryn. Lob. p. 405.

3) Photius; cf. Thuc. I. 27, ubi tamen non ξυμμαχεῖν legitur, sed ξυμπλεῖν.

4) Photius; Dem. 34. 8. Apud Polybium frequens est

5) Photius; cf. Thuc. IV. 12; VII. 34; Plut. de Glor. Ath 3; Polyaen III. 11. 14.

6) Photius. E. Nubibus Prioribus; cf. Mein. Com. II. p. 1104; Ar. Nubb. 322. Steph Byz. masculinum affert ex Emphanis (Ecphantidis? Antiphanis? cf. Mein. Com. I. p. 37) πυρκαύνῳ.

7) Photius; cf. Thuc. VI. 851. Vide supra ἀνοκωχή.

8) Photius; cf. Eustath. p. 867. 55; Phryn. Bekk p. 60 3; Phryn. Lob. p. 176; Moeris p. 299. Dele καὶ.

ὡς καὶ ἐν τῷ Πλάτωνος Φάωνι· ὡς καὶ νῦν ἔχομεν παρουσίας· καὶ πολύ ἐστιν ἐπὶ τούτου παρ' Ἀττικοῖς· καὶ ἐπὶ τοῦ παρεῖναι δὲ τάσσεται· ὡς καὶ ἐν τοῖς Νίπτροις Σοφοκλέους· τὴν παρουσίαν Τῶν ἐγγὺς ὄντων· Θουκυδίδης ἐν τῇ α'· Βυζάντιον γὰρ ἑλὼν τῇ προτέρᾳ παρουσίᾳ· τούτῳ γὰρ τὸ ἐναντίον σημαίνει ἡ ἀπουσία [1]).

ΠΑΡΩΠΙΟΝ: δέρμα περὶ τὰς ὄψεις τῶν ἵππων, ὅπερ οἱ θεωρικοὶ πάρωπον λέγουσιν [2]).

ΠΑΣΤΑ: ἔτνος ἀλφίτοις μεμιγμένον [3]).

πατρῴων πατρίων καὶ πατρικῶν: πατρῷα λέγουσιν οἱ παλαιοί, ὅταν αὐτοῖς ὁ λόγος ᾖ περὶ χρημάτων ἢ τόπων· οὕτως Ἰσαῖος ἐν τῷ πρὸς Διοκλέα· πάτρια δὲ τὰ ἔθη καὶ τὰ νόμιμα καὶ τὰ μυστήρια καὶ τὰς ἑορτάς, ὡς Ἀντιφῶν· πατρικῶν δὲ ὅταν περὶ προσώπων ποιῶνται τὸν λόγον, ὡς Αἰσχίνης ἐν τῷ κατὰ Κτησιφῶντος [4]).

ΠΑΤ: τὸ παῦσαι λέγουσι μονοσυλλάβως [5]).

ΠΑΤΣΙΚΑΠΗ: μηχάνημά τι τροχῷ ἐμφερές, δι' οὗ τὸν τράχηλον διεῖρον τῶν ὑποζυγίων ὥστε μὴ ἐσθίειν, ὁμοίως δὲ καὶ τῶν ἀνθρώπων, ὥστε μὴ δύνασθαι τὰς χεῖρας τῷ στόματι προσάγειν· καὶ ἔοικεν οὕτω λέγεσθαι ὡς παύουσα τῆς κάπης ἢ τοῦ κάπτειν, ὅ ἐστι τοῦ ἐσθίειν [6]).

---

1) Photius; cf. Moeris p. 297. Thucyd. I 128; Cobet. Mnem. VII. 20; Mein. Com. II. p. 677; Soph. frg. 406.

2) Eustath. p. 914. 44; 1281. 2; cf. Phot.; Pollux II. 53 et X. 54. Vide supra ἀντήλια. Photius παρὰ τὰς ὄψεις, quod hinc emenda. Apud Pollucem II. 53 editur παρώπια . . . . . ἃ τινες κανθήλια καλοῦσιν. Luce clarius est ἀνθήλια huic loco unice convenire Pro θεωρικοί νέωτεροι rescribendum esse censet Naberus.

3) Photius; cf. Eustath. p. 1278. 50; Hesych.; Poll. VI. 56 ex Eupolide et Aristophane memorat; cf Mein. Com. II. p 574. 1184.

4) Photius; cf. Aesch. Ctes. § 52; B. A. p. 297. 30.

5) Eustath. p. 1408. 28; Photius; cf. Ar. Equ. 818.

6) Eustath. p 1280. 36; Photius; Schol. Ar. Pax 14, Poll. VII. 20; X. 112; Mein. Com. II. p. 1072.

ΠΑΤΣΙΝΤΣΤΑΛΟΝ: *εἴτε βρῶμα εἴτε ἄλλο τοιοῦτον· τὸ δὲ ἡ̓αυσινύσταλον ὅμοιον τῷ ἐγρηγόρσιον, ὃ δηλοῖ τὸ ποιοῦν ἐγρηγορέναι* [1]).

παχεῖς: *Ἀττικοὶ τοὺς πλουσίους καλοῦσι συνήθως* [2]).

πεζῇ: *τὸ τοῖς ποσὶν ἐλθεῖν λέγουσιν· καὶ πεζῇ Φράσαι τὸ ἄνευ μελῶν·*

παῦσαι μελῳδοῦσ', ἀλλὰ πεζῇ μοι Φράσον,

ὁ Κωμικός· *τὰς ἑταίρας τὰς μὴ μουσικὰς ἀλλ' ἄνευ ὀργάνων καὶ ψιλὰς πεζὰς καλοῦσιν* [3]).

πειρᾶν: *τὸ λόγους περὶ συνουσίας προφέρειν· καὶ πειραθῆναι· τὸ ἀκοῦσαι λόγους τοιούτους·* Θουκυδίδης· *πειραθεὶς δὲ ὁ* Ἁρμόδιος *ὑπὸ* Ἱππάρχου *τοῦ* Πεισιστράτου *κατηγορεύει τῷ* Ἀριστογείτονι· *σημαίνει ἡ λέξις καὶ τὸ ἄλλως διαπειρᾶσθαι* [4]).

ΠΕΛΙΔΝΟΝ: *μέλαν· λέγεται καὶ διὰ τοῦ τ πελιτνὸν παρὰ* Θουκυδίδῃ [5]).

πέμπε: *τὰ πέντε καὶ* Αἰολεῖς *καὶ* Ἴωνες *καὶ* Ἀττικοί· *πεμπάζειν γὰρ τὸ κατὰ πέντε ἀριθμεῖν· καὶ* Ξενοφῶν *πεμπάδαρχον καὶ* Πλάτων *πεμπάδα* [6]).

---

1) Eustath. p. 1493. 53; cf. Etym. M. p. 312. 19; Mein. Com II. p. 343.

2) Photius; cf. Ar. Pax 639; Eq. 1144; Vesp. 287. Apud Hesychium eodem sensu *οἱ πάχητες*.

3) Photius. *πεζῇ* proprio sensu passim apud omnes occurrit. *μέλη πεζὰ καὶ φορμικτά* sibi opponuntur in Sophoclis frgm. apud Schol. Eur. Alc. 448; cf. Mein. Com. IV. p. 659. De *πεζαῖς ἑταίραις*. quae multo minoris constabant quam *ἑ. μουσικαί* sive *μουσοποιοί* cf. Athen. XII. 532. Plura dabit Porson. Advers. p. 298.

4) Photius; cf. Eustath. p. 445. 16; Moeris p. 310; Thuc. VI. 54; Ar. Pax 747; Ruhnk. ad. Tim. p 210; Lys. 1. 12; Plat. Phaedr. 227 C. Lege *προςφέρειν*.

5) Eustath. p. 735. 57; cf. Photius; B. A. p. 293. 14; Thucyd. II. 49; Athen. III. 107 D; Moeris p 325; Poll. IV. 141; Erotian. p. 360; Arcad. p. 41. 3. Hinc *πελιτνόν* Porsonus restituit in Alexidis fragmento quod vide apud Mein. Com. III. p. 431. Moeris l. l. tam *πελιόν* quam *πελιδνόν* improbat.

6) Photius; cf. Eustath. p. 135. 41; 1502. 45; H. Od. 4. 12;

πέμπειν: τὸ πομπεύειν· Μένανδρος Ὑποβολιμαίῳ ἢ Ἀγροίκῳ·
μικρὰ Παναθήναι' ἐπειδὴ δι' ἀγορᾶς πέμποντά σε,
Μοσχίον, μήτηρ ἑώρα τῆς κόρης ἐφ' ἅρματος.
καὶ *πέμψαντες* τὸ *πομπεύσαντες*. Θουκυδίδης [1]).

πενιχράν: λέγουσι τὴν γυναῖκα καὶ *πένησσαν* [2]).

ΠΕΝΤΕ: τὸ *πέντε* ἐν συνθέσει φυλάττει τὸ ε οἷον *πεντέπηχυ*, *πεντέκλινον*, *πεντέχαλκον*, *πεντέμηνον*, *πεντεσύριγγον* ξύλον· ὅμως παρ' ἑτέροις διὰ τοῦ α λέγεται· *πεντάπηχυ* καὶ τὰ λοιπὰ ὁμοίως. ὅμοιον δέ τι πάσχει καὶ ὁ ὀκτὼ ἀριθμός [3]).

πεντελιθίζειν: διὰ τοῦ ε λέγουσιν [4]).

πεπεμμένην λέγουσιν, οὐ μόνον *ἀπεσταλμένην* [5]).

[*πέργαμον*: τὴν πόλιν Ἴωνες λέγουσιν, οἱ δὲ πάντες τὰ ὑψηλά [6]).]

Aesch. Eum. 718; Xen. Cyr. II. 1. 22; Plat. Phaedr. 110 A; Rep. VIII. 546 C.

1) Photius; cf. B. A. p. 289. 10; Thuc. VI. 56; Mein. Com. IV. p. 211; Men. p. 166.

2) Photius; cf. Ar. Plut. 976; Plat. Rep. IX. 578 A; πένησσα apud Hesychium.

3) Eustath. p. 1417. 32; cf. Photius; Phryn. Lob. p. 413; Moeris p. 321; Thom. Mag. v. πεντετηρίς. πεντάπηχυς apud Her. IX. 83; Athen. V. 202 (e Callixeno Rhodio); 213 B; πεντάκλινον 205 D; πεντάμηνος Arist. H. A. VII. 4; πεντασύριγγος Arist. Rhet. III. 10.

4) Photius; cf. Poll. IX. 126, ubi πενταλιθίζειν. Cf. Mein. Com. II. p. 392. 1101.

5) Photius; B. A. p. 423. 5; Cobet. Var. Lect. p. 253. Hinc Graeculi pluribus locis genuinam perfecti medii formam pessum dederunt, corrigendo scilicet. Vide modo exempla a Cobeto allata.

6) Photius; cf. Schol. Plat. Phaedr. 243 A; Phryn. Lob. p. 422. Ita haec corrigenda videntur: τὴν ἀκρόπολιν οἱ Ἴωνες λέγουσιν· οἱ δὲ Ἀττικοὶ πάντα τὰ ὑψηλά. Sic magnifice de coeli arce hoc verbum usurpavit Aesch. Ag. 956.

περίβαλε: οἷον περίλαβε· καὶ κατὰ τὸ ἐναντίον λέγουσι· σπανίως δέ [1]).

περιδοῦ: σύνθου· λέγουσι δὲ καὶ περὶ συνθήκης· οὕτως Δίφιλος [2]).

περὶ κάτω τραπήσεται: ἀντὶ τοῦ περιτραπήσεται κάτω συνήθως λέγουσιν [3]).

περίνεως: τοὺς περίττους καὶ ἔξω τῶν ὑπηρεσιῶν, ὡς λιπόνεως τοὺς λιποτάκτας· Θουκυδίδης [4]).

περιοίσειν: τὸ περιέσεσθαι καὶ ἀνθέξειν. Θουκυδίδης ζ'· σημαίνει καὶ τὸ ἀνοίσειν ἐκ τῆς νόσου [5]).

περιορᾶσθαι: καραδοκεῖν, ἀποθεωρεῖν, περισκέπτεσθαι, φροντίζειν· Θουκυδίδης· καὶ τοὺς Μεγαρέας περιορωμένους ποτέρων ἔσται ἡ νίκη· καὶ πάλιν περιορωμένους τὸν πόλεμον λέγει· καὶ ὁ Βρασίδας τῆς Μένδης περιορώμενος [6]).

περιοργής: ὡς περιχαρής· ἐν δ' Θουκυδίδης· ὀργιζόμενος [7]).

περὶ πόδα: οἷον ἁρμόττον σφόδρα ὡς τὰ ὑποδήματα τοῖς ποσί· Πλάτων·

ὡς ἔστι μοι τὸ χρῆμα τοῦτο περὶ πόδα·

καὶ ἐν Σκευαῖς·

καὶ τοῖς τρόποις ἁρμόττον ὥσπερ περὶ πόδα [8]).

---

1) Photius. Apud Xenophontem Anab. VII. 4. 10, **περιλαβὼν τὸν παῖδα**, puerum amplexus. Admodum ieiuna observatio.

2) Photius; cf. Ar. Nubb. 644; Equ. 788; Ach. 737; Mein. Com. IV. p. 429. Scribe **περίδου**.

3) Photius; cf. Cobet. Var. Lect. p. 90; Mnem. XI. 174, qui hinc emendavit Ar. Eccl. 730.

4) Photius; cf. Thuc. I. 10; Poll. I. 95; opponitur **ναύτης** apud Ael. H. A. II. 15.

5) Photius; cf. Thuc. VII. 28.

6) Photius; cf. Thuc. IV. 73; IV. 124; VI. 93, ubi **μέλλοντες δ' ἔτι καὶ περιορώμενοι** et fortasse de suo **τὸν πόλεμον** addidit commentator.

7) Photius; cf. Thuc. IV. 130; Aesch. Ag. 209. **περιοργισθείς** apud Pol. IV. 4. 7.

8) Photius; cf. Hesych; Pollux II. 196; Mein. Com. II. p. 687 et 660.

περιστερόν: ἀρρενικῶς· Φερεκράτης [1]).

περιψῆν: διὰ τοῦ η, οὐ περιψᾶν [2]).

περιωπή: καὶ πισύνη· καὶ πύστις· πάντα ταῦτα γλωττώδη παρὰ Θουκυδίδῃ· καλεῖ δὲ περιωπὴν τὴν φροντίδα καὶ τὴν περίσκεψιν, οὐ τὸν τόπον ὡς Ὅμηρος [3]).

Περσέα καὶ Θησέα καὶ Αἰγέα καὶ Ἀχιλλέα: καὶ τῶν ὁμοίων πάντων ἐκτείνουσι τὸ α τὸ τελευταῖον καὶ ἐπὶ τῆς αἰτιατικῆς πτώσεως [4]).

[*πέτευρον*: πᾶν τὸ μακρὸν καὶ ὑπόπλατυ καὶ μετέωρον ξύλον· Ἀριστοφάνης ἐν τῷ ε [5]).]

πηλαμύς: διὰ τοῦ υ [6]).

πηλός: ἡ πηλὸς Συρακόσιοι λέγουσιν ἁμαρτάνοντες [7]).

πήχεων: οὕτως, οὐ πηχῶν· ὡς καὶ πήχεως, οὐ πήχους [8]).

πιθάκνη: μικρὸς πίθος ὃν οἱ παλαιοὶ φιδάκνην λέγουσιν [9]).

πιθανούς: τοὺς εὐπειθεῖς· Ξενοφῶν Κύρου Παιδείᾳ πιθα-

---

1) Photius; cf. Eustath. p. 1714. 45; Athen IX. 395 B, qui versum affert e Pherecratis Γραυσίν, quem vide apud Mein. Com. II. p 266; cf. III. p. 481.

2) Photius; cf. Ar. Equ. 906; Plut. 730. Saepe in his titubant recentiores; sic καταψᾶν Poll. I. 214; ἀποψᾶσθαι in Machonis frgm. apud Athen XIII. 578 E.

3) Photius; cf. Hom. Il. 14. 8; 23. 451; Od. 10. 146; Thuc. I. 5; IV. 87; V. 14; I. 136. περιωπή proprio sensu etiam apud Plat. Polit. 272 E; πύστις apud eundem Lach. 196 E et apud tragicos. πισύνη corruptum videtur. An πίσυνος, οὐ πισύνη scribendum? Cf. Eustath. p. 918.50.

4) Photius; cf. Moeris p. 192; Phryn. Lob. p. 156. καί ante ἐπί delendum videtur.

5) Photius; cf. Hesych.; Poll. X. 156; Theocr. 13. 13; Mein. Com. II. p. 1218. Vulgo πέταυρον.

6) Photius; cf. Hesych.; Ath. VII. 319 A; Soph frg. 446. De altera forma πηλαμίς vide Schaef. Greg Cor. p. 541.

7) Phryn. Lob. p. 55; cf. Eustath. p. 1504. 37. Apud Atticos femininum non legitur.

8) Photius; cf. Phryn. Lob. p. 104; Moeris p. 327.

9) Photius; cf. B. A. p. 290. 23; Moeris p. 392; Ar. Equ. 792; Plut. 546; Ath. XIII. 483 D; Dem. 20. 28.

νοὶ δὲ οὕτως εἰσί τινες ὥστε πρὶν εἰδέναι τὸ πραττόμενον, πρότερον πείθεσθαι· ὥσπερ φοβεροὺς τοὺς φοβουμένους Θουκυδίδης [1]).

[πιννοτήρης: καρίδιον ἢ καρκινίδιον ἐγκαθήμενον ταῖς πίνναις, οὗ στερηθεῖσαι διαφθείρονται· λέγεται δὲ καὶ πιννοφύλαξ [2]).]

[πλαγγών: κοροκόσμιον κήρινον, ὅπερ δάγυν οἱ Ἴωνες [3]).]

πλαισός: οὐ κὰν τῷ β βλαισός· ὁ γονύκρουσος· οἱ Ἴωνες ἐγγονύκρουτος [4]).

πλάνον: τὴν πλάνην ἐνίοτε λέγουσιν ἀρρενικῶς [5]).

πλείω καὶ πλέω: ἄμφω Ἑλληνικά [6]).

πλειστοβολίνδα παίζειν λέγουσιν ὡς ἡμεῖς Ἀττικοὶ [7]).

πλεύμων: διὰ τοῦ λ· καὶ Ὅμηρος· πάγη δ' ἐν πλεύμονι χαλκός [8]).

πλήμμυρα: οὐ πλήμη λεκτέον· καὶ πλημμυρίδα [9]).

πλοῖ: τὸ πληθυντικὸν οἱ πλόες· καὶ τοὺς πλοῦς· ἐς τὴν τῶν πλῶν χρείαν, φησὶ Πλάτων [10]).

πλοιάριον: λεκτέον ὡς παιδάριον. Ἀριστοφάνης [11]).

---

1) Photius; cf. Xen. Cyr. II. 2. 10; Thuc. II. 3.

2) Photius; cf. Ar. Vesp. 1510; Soph. frgm. 116; Athen. III. 89 D; Naber. Prolegg. p. 72.

3) Photius; cf. Hesych.; Schol. Theocr. 2. 110; Callim. Cer. 92.

4) Photius. Lege ὃ κὰν τῷ β. Πλαισός Grammaticorum commentum videtur, a πλαίσιον ductum. βλαισόν Aristot. Probl. 14. 4 explicat τὸ ἐπὶ τὸ ἐκτὸς ῥέπον eique opponit ῥαιβόν. Pro γονύκρουσος repone γονύκροτος, ut apud Aristot. Physiogn. 3; H. A. 4. 11.

5) Photius; cf. Eustath. p. 333. 44; Moer. p. 315; Soph. O. C. 1116.

6) Photius.

7) Photius; cf. Hesych.; Poll. IX. 95. 117.

8) Photius; cf. Eustath. p. 483. 10; 1436. 70; Phryn. Lob. p 305; Moer. p. 309; Il. 20. 486; Aesch. Ch. 630.

9) Photius; cf. Hom. Od 9. 486; Eur. Alc. 182. Praeter πλήμη etiam πλήσμη et πλήμμη reperiuntur.

10) Photius; cf. Plat. Polit. 298 D; Cobet. Mnem. VII. 96. Legendum arbitror: οὐ πλόες.

11) Photius; cf. Arist. Ran. 139; Athen. XIII. 559 D.

πλοκαμῖδα: Μένανδρος καὶ οἱ ἄλλοι [1]).

πλύσμα: οὐ πλύμα [2]).

πόα: ἑκάστη βοτάνη οὕτω λέγεται· ἡ δὲ σμήχουσα ποία λέγεται παρὰ Δημοσθένει καὶ Λυσίᾳ [3]).

ποδανιπτῆρα καὶ λεκάνην λέγουσιν [4]).

ποδαπόν: διὰ τοῦ δ, οὐχὶ διὰ τοῦ τ· ἐστὶ γὰρ οἷον ποίου δαπέδου [5]).

πόει: χωρὶς τοῦ ι λέγουσιν [6]).

ποιήσειας καὶ γράψειας καὶ ποιήσειαν καὶ γράψειαν Ἀττικοὶ μᾶλλον, οἱ Ἴωνες δὲ καὶ οὕτω καὶ ποιήσαις καὶ γράψαις [7]).

ποιμένας: καὶ ἐπὶ θηλυκοῦ λέγουσιν [8]).

πολεμησείειν: πολεμητικῶς ἔχειν· Θουκυδίδης ἐν τῇ α'· ὡς καὶ τὸ Ὁμηρικόν·

τῶ ῥ' οἵ γ' ὀψείοντες ἀϋτῆς καὶ πολέμοιο.

οὕτως καὶ γαμησείειν Ἀττικοί φασι καὶ ἄλλας φωνὰς οὕτως σχηματίζουσιν [9]).

---

1) Photius; cf. Eustath. p. 1528 17; Theophr. 13. 7; Draco p. 13. 20; 48. 23; Schol. Ar. Th. 574; Mein. Com. IV. p. 311.

2) Photius; cf. Cobet. Mnem. VIII. 41. πλύσμα vox nihili est.

3) Photius; cf. Phryn. Lob. p. 496.

4) Photius; cf. Her. II. 172; Phryn. Lob. p. 689; Poll. X. 78. Collata Photii glossa in v. λεκάνη, ubi legitur: οἱ παλαιοὶ ὃ ἡμεῖς λεκάνην ποδανιπτῆρα λέγουσι, suspicio mihi subnata est hic quoque legendum esse esse ποδανιπτῆρα· τὴν (aut καὶ τὴν) λεκάνην λέγουσιν.

5) Photius; cf. Phryn. Lob. p. 56; Thom. M. p. 724; Cobet. Mnem. VIII. 410.

6) Photius; cf. E. M. p. 679. 24; Dindorf. Comm. Aristoph. T. VI. p. 602; Schol. Ar. Plut. 14; Buttm. Ausführl. Gramm. II. p. 384.

7) Photius.

8) Photius. Aliunde ignotum.

9) Photius; cf. Eustath. p. 162. 10; Thuc. I. 33; Hom. Il.

πολλοστόν: ἐπὶ τάξεως καὶ μορίου· Δημοσθένης καὶ ἄλλοι [1]).

πομπήν: τὴν πέμψιν· Θουκυδίδης δ'· ξύλων τε ναυπηγησίμων πομπήν [2]).

πόνηρος: ἐπίπονος· ἡ πρώτη ὀξεῖα [3]).

πόρδαλιν: οἱ ἄλλοι Ἕλληνες, Ἀττικοὶ πάρδαλιν· Ὅμηρος τὸ μὲν ζῷον διὰ τοῦ ο, τὴν δορὰν δὲ διὰ τοῦ α [4]).

ΠΟΡΠΑΞ: τὸ ἐντὸς τῆς ἀσπίδος πρόσθημα, δι' οὗ τὴν χεῖρα διεῖρον [5]).

ποτήριον λέγουσιν, οὐ μόνον ἔκπωμα. Ἀριστοφάνης [6]).

[*Πράμνειος οἶνος*: Ἀρίσταρχος ἐπιμελῶς τὸν ἡδὺν οἶνον Πράμνειον ἔλεγεν· τινὲς τὸν ὤνιον οἶνον ἢ παραμόνιον· τινὲς ἀπὸ ἀμπέλου Πραμνείας ὀνομαζομένης· οἱ δὲ ἰδίως τὸν μέλανα· ἔνιοι τὸν πραΰνοντα τὸ μένος· Σῆμος ὁ Δήλιος ἐν τρίτῳ ἔφη καὶ Πράμνον πέτρον εἶναι ἀφ' ἧς τὸν οἶνον εἶναι [7]).]

---

14. 37. γαμησείειν apud Alciphronem. Vide supra. πολεμησείω et ὀψείω praeterea non leguntur.

1) Photius; cf. Dem. 24 196; Ar. Pax 551. Notissima est locutio οὐδὲ πολλοστὸν μέρος, quam innuere videtur Lexicographus.

2) Photius; cf. Thuc. IV. 108; Plat. Rep. II. 343 A. πέμψις apud Thuc. VII. 17.

3) Photius; cf. Eustath. p. 341. 14; 1967. 32; Phryn Lob. p. 389; B. A. p. 678; Arcad. p. 71. 16; Schol. Luc. Alex. 16; Cramer. Anecd. Ox. I. p. 372. 29.

4) Photius; cf. Eustath. p. 1251. 52; Hom. Il. 3. 17; 10 21; 13. 103; 17. 20; 21. 573; Od. 4. 457. Alii, inter quos Hesychius et Apion haec ita distinguunt ut marem πόρδαλιν, feminam autem πάρδαλιν nuncupatam fuisse tradant.

5) Eustath. p. 905. 52; 995. 28; Photius; cf. Soph. Ai. 573; Eur. Hel. 1392; Ar. Equ. 846. 855; Moeris p. 295; Thom M p. 273

6) Photius; cf. Athen. XI. 495 C; Her. VII. 119; Ar. Equ. 120. 237. Primus omnium hanc vocem Simonides adhibuit ἐν ἰάμβοις, si fides est habenda Athenaeo, quem consule l. l.

7) Photius; cf. Eustath. p. 871. 14; 1656. 61 H. Il. 638; Od. 10. 235; Schol. Ar. Equ. 107; Plin. H. N. 14. 5. 6; Ael. V. H. 12. 31; Athen. 1. 30 A; Poll. VI. 16. 82; VII. 150.

πρατήρ: οὐχὶ *πράτης* ὑπὸ τῶν Ἀττικῶν λέγεται [1].

πράως: οὐ *πραέως*· καὶ *πρᾶον* οὐ *πραῢ*· καὶ *πρᾶος* οὐ *πραῢς* [2].

πρέσβεων καὶ *πρεσβευτῶν*: ἑκατέρως ὑπὸ τῶν ῥητόρων εἴρηται· ἔστι δὲ τὸ καθωμιλημένον καὶ τὴν Ἑλληνικὴν ἀναλογίαν σῶζον ὅταν εἴπωσι *πρέσβεις*· καὶ χρῶνται τούτῳ συνήθως ἅπαντες· εὑρίσκεται δὲ καὶ τὸ πρεσβευτάς [3].

πριών: ὀξυτόνως τὸ ἄρμενον· πρίων δὲ ὡς παίων ὁ τέμνων τῷ ἀρμένῳ τούτῳ· τὸ δὲ πληθυντικὸν *πριόνες* διὰ τοῦ ο· Κρατῖνος [4].

πρό: ἀντὶ τοῦ *ἀντί*. Φιλήμων Παγκρατιαστῇ·

δοῦλος πρὸ δούλου, δεσπότης πρὸ δεσπότου.

Ἀθλεύων πρὸ ἄνακτος Ὅμηρος [5].

προβάλλεσθαι: ἀντὶ τοῦ προτείνεσθαι· Θουκυκίδης· τὰ δὲ Μηδικὰ καὶ ὅσα αὐτοὶ ξύνιστε, εἰ καὶ δι' ὄχλου μᾶλλον ἔσται ἀεὶ προβαλλομένοις· καὶ ὁ ῥήτωρ· τὴν ἀειλογίαν ὁρῶ ἀεὶ προβαλλομένους [6].

προδοτίστερον: λέγουσιν ὡς *λαγνίστερον* καὶ *κλεπτίστερον* καὶ *πτωχίστερον* [7].

ΠΡΟΞΕΝΟΙ: *οἱ ὅλης πόλεως ξένοι, παρ' οἷς καὶ οἱ πρέσβεις κατάγονται, καὶ αὐτοὶ πρεσβείας προσάγουσι πρὸς τὸ δημόσιον καὶ τὰ ἄλλα διοικοῦσι καὶ διαπρά-*

---

1) Photius; cf. Plat. Legg. XI. 915 D; Isaeus 10. 24. Dissentit Pollux VII. 8. *πράτης* ex Isaeo et Hyperide afferens.

2) Photius; cf. Phryn. Lob. p. 404; Buttmann, Ausführl. Gramm. I p. 261.

3) Photius; cf. B. A. p. 290. 6; Thuc.. VIII. 77.

4) Photius; cf. Dind. ad Thes. VI. 1609; Mein. Com. II. p. 205. Fortasse praestat: *τῷ ἀρμένῳ· τούτου δὲ τὸ πληθυντικόν*. Merae nugae!

5) Photius; cf. Eustath. p. 1373. 48; Antiatt. p 112. 5; Hom. Il. 24. 734; Mein. Com. IV. p. 17. At verba Homerica potius significare videntur *iussu* principis. Similiter dictum *πρὸ Φόβοιο*, *fuga compulsi*.

6) Photius; cf. Thuc I. 73; Dem. 19. 2; Aeschin. 1. 74.

7) Photius. *πτωχίστερος* apud Ar. Ach. 400.

ττουσιν ἐν τῇ πατρίδι τῇ ἑαυτῶν τὰ τῇ πόλει ἐκείνῃ διαφέροντα ἧς προξενοῦσιν [1]).

προπέρυσιν: λέγουσιν ὡς ἡμεῖς [2])

ΠΡΟΠΟΛΙΟΣ: ὁ θᾶττον καὶ πρὸ τοῦ δέοντος πολιὰς ἐσχηκώς [3]).

προσέκειτο: ἀντὶ τοῦ προσεῖχε· Θουκυδίδης ἐν α'. [4]).

προσερρύη: προσεφοίτησεν, προσῆλθεν, οὐ προσέρρευσεν [5]).

[προσθεῖναι τὰς θύρας: ἀντὶ τοῦ ἐπικλεῖσαι· Ἡρόδοτος ἐν γ' [6]).]

πρόσισχε: τὸ πρόσεχε· Κρατῖνος·

καὶ μὴ πρόσισχε βαρβάροισι βουκόλοις·

καὶ Εὔπολις·

πρόσισχε τὸν νοῦν τῇδε·

καὶ Θουκυδίδης γ'· παρανῖσχον δὲ καὶ οἱ ἐκ τῆς πόλεως· οὕτως δὲ καὶ ὑπίσχομαι οἵ τε τραγικοὶ καὶ Ἀριστοφάνης·

τὸ πρᾶγμα τοῦτο συλλαβεῖν ὑπίσχομαι [7]).

προσκαλέσαι: ἀντὶ τοῦ προσκαλέσασθαι [8]).

πρόσοδος: εἰσφορά, εἴσοδος ἢ παρουσία, ὡς Θουκυδίδης καὶ ἕτεροι [9]).

---

1) Eustath. p. 405. 36. Photius v. ἰδιόξενος.

2) Photius; cf. Phryn. Bekk. p. 60. 22; B. A. p. 577. 25; Zonaras p. 1745; Plat. Euthyd. 272 B; Dem. 33. 25.

3) Eustath. p. 1330. 71. Apud Athen. XIV. 622 C *personae* genus videtur, ex serpillo factum, quod gestabant οἱ φαλλοφόροι.

4) Photius; cf. Thuc. I. 93; VI. 89; VII. 50; VIII. 89.

5) Photius; cf. Herod. I. 62; Phryn. Lob. p. 739; Cobet. Mnem. VIII. 60.

6) Photius; cf. Antiatt. p. 111. 32; Her. III. 78; Lys. 1. 13.

7) Photius; cf. Mein. Com. II. p. 206. 575; Thuc. III. 22; Mein. Com. II. p. 1187. προσίσχειν etiam apud Thuc. IV. 30 et Ar. Plut. 1096. παρανίσχειν apud Plut. Aem. Paull. 32.

8) Photius; cf. Thuc. VIII. 98 προσκαλοῦντες τοὺς Βοιώτους.

9) Photius; cf. B. A. p. 298. 7; Thuc. IV. 110; Xen. An. V. 2. 3; Dem. 24.48; Aesch. 2. 58.

προτιμᾶν: τὸ φροντίζειν· καὶ Δημοσθένης ἐν Φιλιππικοῖς καὶ Ἀριστοφάνης [1]).

πρότριτα: τῇ τρίτῃ ἐπάνω ἡμέρᾳ· Θουκυδίδης ἐν β'· τὴν τρίτην πρὸ τῆς ἐκφορᾶς [2]).

ΠΡΟΥΝΕΙΚΟΝ: οὐ τὸν ἀκόλαστον, ἀλλὰ τὸν κομίζοντα τὰ ὤνια ἐξ ἀγορᾶς μισθοῦ· καὶ ἔγκειται τὸ ἐνείκω [3]).

προφορούμενοι: Ἀριστοφάνης Ὄρνισιν· ἀντὶ τοῦ δεῦρο κἀκεῖσε πορευόμενοι, εἰς τὸ ὀπίσω· προφορεῖσθαι γὰρ λέγεται τὸ παραφέρειν τὸν στήμονα τοῖς διαζομένοις [4]).

πρῴην: τὴν τρίτην ἡμέραν· λέγουσι δὲ καὶ ἐπὶ τῶν ἐπάνω ἡμερῶν [5]).

πρώϊα: οὐ πρώϊμα· καὶ δισυλλάβως πρῷα [6]).

πρωΐαν: οὐ λέγουσι καθ' ἑαυτὸ ἀλλ' ἐν συντάξει δείλην πρωΐαν· τὸ πρῶτον τῆς δείλης μέρος· καὶ δείλην ὀψίαν· τὸ περὶ ἡλίου δυσμάς [7]).

---

1) Photius; cf. Phryn. Bekk. p. 60. 2; Dem. 7. 16; Ar. Plut. 984; Ran. 638. 655; Ach. 27; Thuc. VIII. 64 ibique Schol.

2) Photius; cf. Thuc. II. 24; Lob. Phryn. 414. Agitur de iis, qui pro patria pugnantes ceciderant, quorum ossa per triduum ante sepulturam publice exponebantur.

3) Photius; cf. Eustath. p. 983. 47; Pollux VII. 132; B. A. p. 1415; Etym. M. p. 691. 19. Baiulos Byzantinos hoc nomine designari esse solitos, auctor est Pollux l. l. Scribitur etiam minus recte προΰνικος. Cf. Mein. Com. IV. p. 683.

4) Photius; cf. Phryn. Bekk. p. 60. 7; Schol. Ar. Av. 4; Xen. Cyn. VI. 15; Poll. VII. 32. Ad *telas aranearum* hoc vocabulum transtulit Callia, cuius versum vide apud Suid. v. ἀράχνης et Mein. Com. II. p. 737. Confer supra ἅπτεσθαι.

5) Photius.

6) Photius; cf. Eustath. p. 1025. 137; Phryn. Bekk. p. 61. 17; Cobet. Mnem. VIII. 64. πρώϊος apud Homerum et Herodotum; πρῷος apud Aristophanem; cf. Pax 699; Vesp. 264.

7) Photius. Cf. Strab. V. 3. 6 et Novum Testamentum.

πρωτόνεως: καὶ ἀρχένεως καὶ ἄλλα πολλὰ ὁμοίως· καὶ περίνεως Θουκυδίδης α´ [1]).

πτέρνη: οὐ πτέρνα [2]).

ΠΤΕΡΝΙΔΕΣ: τὰ πυθμένια τῶν λεκανίων [3]).

[πτόρθους καὶ κλῶνας: τὰς ἐκφύσεις τῶν δένδρων· οἱ δ' Αττικοὶ πρέμνα καὶ κλάδους καλοῦσιν [4]).]

ΠΤΥΟΝ: τοῦτο καὶ πτέον ἔλεγον οἱ Ἀττικοί [5]).

ΠΤΑΡΙΤΗΣ: τὸ πύρεφθον, ὃ γίγνεται ἐκ τοῦ πρώτου γάλακτος· λέγεται δὲ καὶ ἐπὶ τῶν ἄγαν ἡδέων ἡ λέξις [6]).

πύνδαξ: ὁ πυθμήν [7]).

ΠΥΟΣ: τὸ πρωτόρρυτον γάλα καὶ νοστιμώτατον ὅ τινες πύαρ φασίν. ἡ χρῆσις παρὰ Ἀριστοφάνῃ ἐν Εἰρήνῃ [8]).

---

1) Photius; cf. Thuc. I. 10. πρωτόνεως et ἀρχένεως nonnisi e Lexicis cognovimus. Sed Ἀρχένεως nomen proprium est apud Lys. 12. 16 et Dem. 29. 58. Cf. Boeckh. Att. Seew. p. 95.

2) Photius; cf. supra θέρμα. ἀπὸ τοῦ πατεῖν ἐρᾶν hanc vocem derivabant Grammaticastri! Summa gravitate hoc docet Eustath. p. 310. 10.

3) Eustath. p. 870. 27; Photius; Pollux II. 197; IV. 182, ubi de instrumentis medicis disserens, hoc verbum affert ex Alexide; cf. Mein. Com. III. p. 523.

4) Photius; cf. Plato Protag. 334 B: ἐπὶ τοὺς πτόρθους καὶ τοὺς νέους κλῶνας. κλῶν in prosa oratione praeterea apud Xen. Cyn. 10. 7.

5) Eustath. p. 648. 19; cf. Photius; Phryn. Lob. p. 321; Poll. VI. 89; X. 128; Schol. Hom. Il. 13. 588.

6) Eustath. p. 1626. 7. Corrige πυριάτη· τὸ πυρίεφθον.

7) Eustath. p. 870. 28; cf. Pollux X. 79; Theophr. Charact. XI; Mein. Com. II. p. 298. 1057; Soph. frg. 541. πυθμένα et πύνδακα distinguit Arist. probl. 25. 2.

8) Eustath. p. 1626. 5; cf. Ar. Pax 1116; Vesp. 710; Athen. VI. 269 A. De accentu vide Drac. p. 77. 16.

πυριάτη: θηλυκῶς, τὸ πυρίεφθον· οὐχὶ *πυρίατος*, οὐδὲ *πυριατὴ* ὀξυτόνως, οὐδὲ *πυρίεφθος* [1].

πυριλαμπίς: τὸ ζῷον καλεῖται ὑπὸ τῶν Ἀττικῶν, οὐ *λαμπυρίς* [2].

πῶμα: τὸν πότον οὕτως λέγουσιν [3].

Ρ.

ῥαγδαίους: κατὰ μεταφορὰν ἀπὸ τῶν ὄμβρων· τοὺς κεκινημένους καὶ σφόδρους καὶ βιαίους· Ἀντιφάνης Ἀγροίκοις·

ῥαγδαῖος, ἄμαχος, πρᾶγμα μεῖζον ἢ δοκεῖς.

Δίφιλος Πολυπράγμονι·

τί ποτ' ἐστίν; ὡς ῥαγδαῖος ἐξελήλυθεν.

ἐστὶ καὶ ἐν Πρυτάνεσι Τηλεκλείδου τὸ ὄνομα, καὶ ἐν Δαιταλεῦσιν Ἀριστοφάνους [4].

ΡΑΙΔΙΟΥΡΓΟΣ: οὐχ ὁ γράμματα παραποιῶν ἀλλ' ὁ *κακοῦργος* ἁπλῶς· καὶ ῥᾳδιουργία· ἡ *περὶ πᾶν ὀλιγωρία* καὶ *εὐκαιρία* καὶ *θρασύτης*· Ξενοφῶν δὲ καὶ *ἐπ' εὐκολίας* ἐχρήσατο τῇ λέξει [5].

ῥάζειν καὶ *ῥύζειν*: τὸ ὑλακτεῖν. Ἕρμιππος Εὐρώπῃ·

ῥύζων ἅπαντας ἀπέδομαι τοὺς δακτύλους·

ἀπὸ τούτου δὲ ἐπὶ τοὺς πικραινομένους καὶ σκαιολογοῦντας μετηνέχθη· Κρατῖνος Δηλιάσιν·

---

1) Photius; cf. Athen. XIV. 640 C; Ar. Vesp. 710.

2) Photius. πυρολαμπίς apud Hesych.; λαμπυρίς, quod etiam λαμπουρίς sive λάμπουρις scribitur, apud Arist. part. an. I. 3.

3) Photius; cf. Aesch. Suppl. 1007; Soph. Phil. 706; Eur. Bacch. 707; Plat. Critia. 115 B.

4) Photius; cf. Eustath. p. 1598. 29; E. M. 807. 28; Mein. Com. III. p. 5; IV. p. 408; II. p. 369. 1046.

5) Eustath. p. 1509. 44; Photius; cf. Thom. Mag. p. 324; Xen. Mem. II. 1. 20; Cyr. VII. 5. 74; Lac. 14. 4; Pol. XII. 10. 5.

ἵνα σιωπῇ τῆς τέχνης ῥάζωσι τὸν λοιπὸν χρόνον·
καὶ ἑξῆς·

ἔρραζε πρὸς τὴν γῆν· ὁ δ' ἠσκάριζε κἀπεπόρδει [1]).

ῥάκιον καὶ ῥάκος: ἄμφω λέγουσιν [2]).

ΡΑΞ: θηλυκῶς ἡ ῥάξ· ὁ δὲ ῥὼξ καὶ βαρβαρισμὸς καὶ σολοικισμός [3]).

ῥαπίσαι: πατάξαι τὴν γνάθον ἁπλῇ τῇ χειρί, ὃ λέγουσι καὶ ἐπὶ κόρρης [4]).

ῥάφανος: κράμβη· ῥαφανὶς δέ, ἣν ἡμεῖς ῥάφανον [5]).

ῥαχίαν: οἱ Ἀττικοὶ τὴν ἀκτήν, καὶ τὸν τόπον αὐτὸν ᾧ προσαράττει τὸ κῦμα· καὶ Θουκυδίδης οὕτως· οἱ δὲ Ἴωνες τὴν ἄμπωτιν καὶ τὴν ἀναχώρησιν τῆς θαλάσσης [6]).

---

1) Photius; cf. Eustath. p. 1792. 22; Cobet Mnem. VIII. 48; Mein. Com. II. p. 388. 33. Cratini fragmenta nondum omni mendo sunt liberata. Fortasse legendum: ἵνα σιωπηλὴν τέχνην, *ut deinceps artem allatrent, quae eorum conviciis non est responsura.* Vocem σιωπηλός inter comicos etiam adhibuit Aristonymus; cf. Antiatt. p. 113. 24. In altero fragmento Bergkius tentabat:

ἔρραζε· πρὸς τὴν γῆν δ' ὅδ' ἠσκάριζε κᾆτ' ἔπαρδεν.

Sed ne hoc quidem plane satisfacit.

2) Photius; cf. Ar. Ach. 387; Vesp. 128.

3) Eustath. p. 1485. 29; 1633. 40; Photius; cf. Phryn. Lob. p. 76; Plat. Legg. VIII. 845 A; Soph. frg. 464.

4) Photius; cf. B. A. 300. 10; Hesych.; Ath. XIII. 571 A; Dem. 25. 57; Phryn. Lob. p. 176.

5) Photius; cf. Eustath. p. 1623. 41; Pollux I. 247; Phryn. Lob. p. 141; Ath. I. 34 D; II. 57 A. Apud Alciphr. 3 62 ῥάφανος *radiculam* significat Cf. Apollodori Carystii frg. apud Mein. Com. IV. p. 449.

6) Photius; cf. B. A. p. 388. 8; Eustath. p. 1540. 27; Thucyd. IV. 10. Plane contra esse, nemo est monendus; ῥαχία et ἄμπωτις inter se opponuntur apud Herod. II. 11; VII. 198. Itaque Dobraeus post Ἴωνες lacunam indicavit, quam hunc in modum supplere est conatus: Ἴ. τὴν πλήμην· ἄμπωτιν δὲ τὴν ἀ.

ῥῆμα: οὐ μόνον ἐπὶ μιᾶς λέξεως λέγουσιν, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ πλειόνων [1]).

ῥήτορα: καὶ τὴν γυναῖκα. Ἀριστοφάνης [2]).

ΡΙΝΑΝ: τὸ ἐξαπατᾶν, ὅτι δηλαδὴ ῥῖνες ἀπατησήσουσι κύνα· οὕτω Μένανδρος·

ἐγώ γ' ἐπίσταμαι ῥινᾶν [3]).

[ῥοιάς: Ἴωνες· ἄνευ δὲ τοῦ ι ῥόας· οὕτως Ἐπίλυκος [4]).]

ῥοῖζος: παρ' Ὁμήρῳ θηλυκῶς·

πολλῇ δὲ ῥοίζῳ πρὸς ὄρος τρέπε [5]).

ΡΟΦΕΙΝ: λέγουσιν ὡς γράφειν· καὶ ῥόφουσιν ὡς γράφουσιν [6]).

ῥύγχος: τὸ πρόσωπον· Κρατῖνος καὶ ἕτεροι [7]).

[ῥύδην: σφοδρῶς καὶ ἀθρόως· οὕτως Κρατῖνος [8]).]

[ῥυπαίνω: ἀντὶ τοῦ ὑβρίζω· Φερεκράτης [9]).]

ῥύπος: ὁ ῥύπος, οὐ τὸ ῥύπος [10]).

---

1) Photius. Sic apud Platonem: ὀνόματα καὶ ῥήματα. *verba et sententiae* Symp. 198 B; Rep. X. 601 C.

2) Photius; cf. Mein. Com. II. p. 1218.

3) Eustath. p. 998. 31 et 1822. 43; cf. Photius; Hesych.; Ael. H. A. IX. 7; Mein. Com. IV. p. 303. Pro ἐξαπατήσουσι nescio an legendum ἐξαπατῶσι τήν.

4) Photius; cf. Eustath. p. 94. 4; Moeris p. 338; Athen. XIV. 650 E; Od. 7. 115; 11. 589; Her. IV. 143; VII. 41; Plat. Legg. VIII. 845 B; Ar. Vesp. 1628; Mein. Com. II. p. 888. Post ῥοάς Ἀττικοί excidisse videtur.

5) Photius; cf. Hom. Od. 9. 315; Luc. amor. 6.

6) Eustath. p. 1430. 40. Accentus fluctuat inter ῥόφειν et ῥοφεῖν sicut inter ῥύζειν et ῥυζεῖν.

7) Photius; cf. Athen. III. 95 D; Antiatt. p. 113. 9; Theocr. VI. 20; Mein. Com. II. p. 206.

8) Photius; cf. Eustath. p. 1787. 35; Athen. VII. 304 B, ubi eodem adverbio utitur Hipponax; Mein. Com. II. p. 206.

9) Photius; cf. Hesych.; Thom. Mag. p. 326. 10; Mein. Com. II. p 352.

10) Phryn. Lob. p. 150; cf. Athen. IV. 52. 128. Malim: τὸ ῥύπον. Scilicet propter pluralis formam ῥύπα (Hom. Od. VI. 93)

ΡΩΠΟΣ: λεπτὸς καὶ ἀτελὴς φόρτος καὶ ποικίλος· γέλγην δὲ αὐτὸν ἔλεγον οἱ παλαιοί· ὅθεν καθὰ ὁ ῥωποπώλης, οὕτω καὶ ὁ γελγοπώλης· ἡ δὲ λέξις τοῦ ῥώπου παρά τε Δημοσθένει καὶ ἑτέροις· ἐκ τούτου δὲ καὶ ῥωποπερπερήθρα τις προσερρέθη ἐπὶ χυδαιότητι καὶ φλυαρίᾳ σκωπτόμενος, οὗ ἡ παραγωγὴ κατὰ τὸ δακτυλήθρα καὶ τὰ ὅμοια· φέρεται δὲ καὶ ῥῆμα τὸ ῥωπίζειν, ὃ δηλοῖ τὸ σύμμικτα καὶ συμπεφυρμένα ποιεῖν [1]).

Σ.

σάθρον: οὐ σαβακὸν χρὴ λέγειν [2]).

σαίρειν: οὐ σαροῦν· μᾶλλον δὲ κορεῖν λέγουσιν· καὶ ἀκόρητον τὸν ἀσάρωτον· καὶ κορηθῆναι καὶ τὸ σαροῦν κόρηθρον· καὶ κόρημα τὸ κάθαρμα [3]).

ΣΑΚΟΣ: δι' ἑνὸς κ προεφέρετο παρ' Ἀθηναίοις ὅθεν καὶ σακεύειν· τὸ ὑλίζειν, ὡς Ἡρόδοτος, χρήμαθ' ὑποσακιζόμενοι· καὶ ὑποσακίζειν τῆς ὁδοῦ τὸ προκόπτειν καὶ ὑφαιρεῖσθαι· τοῦτο δὲ ἴσως καὶ ἀπὸ τοῦ κατὰ μικρὸν ἐκκενουμένου σάκου [4]).

---

singularis formam in ον fingebant Grammatici; cf. Eustath. p. 108. 19; 1551. 58; 1553. 41.

1) Eustath. p. 927. 53; cf. Photius; Hesych.; Phryn. Bekk. p. 61. 31; B. A. p. 299. 27; Schol. Ar. Plut 17; Mein. Com. IV. p. 618; Plut. Dem. 9; D. L. II. 108. Pro ἀτελὴς repone εὐτελής.

2) Photius; cf. Hesych., qui σαβακόν Chiorum proprium esse docet.

3) Photius; cf. B. A. p. 365. 28; Moeris p. 365; Lob. Phryn. p. 83. Potius legendum: ἀκόρητον τὸ ἀσάρωτον καὶ κορηθῆναι τὸ σαρωθῆναι. ἀκόρητος βίος apud Aristoph. Nubb. 44. κόρημα eodem sensu quo κόρηθρον usurpaverunt Aristoph. Pax 59 et Eupolis apud Pollucem X. 28: τουτὶ λαβὼν τὸ κόρημα τὴν αὐλὴν κόρει.

4) Eustath. p. 940. 18; cf. Photius vv. σακεύουσι et σάκος.

σανδαλοθήκην: οὐ σανδαλιοθήκην λέγουσιν [1]).

[σάνναν: τὸν μωρόν· οὕτως Κρατῖνος [2]).]

σαπρόν: οὐ τὸ μοχθηρὸν καὶ φαῦλον, ἀλλὰ τὸ παλαιόν· Εὔπολις [3]).

σαράβαρα: ἐσθὴς Περσική· ἔνιοι δὲ λέγουσι βρακία [4]).

σαῦρος: ἀρρενικῶς λέγουσι. Θεόκριτος θηλυκῶς εἶπε σαῦρον [5]).

σέες: οὐχὶ σῆτες· καὶ αἱ πτώσεις σέων, σῆσιν, σέας· οὕτως Ἀριστοφάνης [6]).

σεῖσαι: τὸ συκοφαντῆσαι, ἀπὸ τῶν τὰ ἀκρόδρυα σειόντων· Τηλεκλείδης Ἀμφικτυόσιν·

ἀλλ' ὦ πάντων ἀστῶν λῷστοι σεῖσαι καὶ προσκαλέσασθαι
παύσασθε δικῶν ἀλληλοφάγων.

Ἀριστοφάνης Δαιταλεῦσιν·

ἔσειον, ᾔτουν χρήματ', ἠπείλουν, πάλιν
ἐσυκοφάντουν. [7]).

Phryn. Lob. p. 257; 108; Moeris p. 354; Thom. Mag. p. 789; Mein. Men. p. 44. 563. σακεύουσι fortasse restituendum Herodoto IV. 23, ubi nunc editur: σακκέουσι. Apud Eustathium nescio an legendum: ὡς Ἡρόδοτος· καὶ ὑποσακίζειν· χρῆμαθ' ὑποσακιζόμενα· οἷον ὑπαναλισκόμενα [aut tale quid; conf. Phryn. Bekk. p. 68. 30;] καὶ ὑποσακίζειν τῆς ὁδοῦ κ. τ. λ. Cf. Mein. Com. IV. p. 102. 667.

1) Photius; cf. Poll. VII. 87; X. 50. 112.

2) Photius; cf. Eustath. p. 777. 61; 1761. 21; 1669. 46; Mein. Com. II. p. 187.

3) Photius; cf. Phryn. Lob. p. 166; B. A. p. 305. 18; Mein. Com. II. p. 575.

4) Photius; cf. Hesych.; Poll. VII. 59; X. 168.

5) Phryn. Bekk. p. 64. 16. Quae vulgo dicitur σαύρα. Apud Theocritum quoque editur: σαύραν τοι τρίψασα (II. 58).

6) Photius; cf. Moeris p. 339; Thom. Mag. p. 790; Ar. Lys. 729.

7) Photius; cf. Hesych.; Antiph. 6. 43; Alciphr. 3. 70; Mein. Com. II. p. 364. 1040. Meinekius πάλιν expungit. An πάλαι?

σέσωται καὶ σεσωμένος: οἱ παλαιοὶ ἄνευ τοῦ ς· καὶ διεζωμένοι φησὶ Θουκυδίδης· οἱ δὲ νεώτεροι σέσωσμαι· ἐπ' ἐνίων ἁπλῶς παραλείπουσι τὸ ς· κεκλειμένον, πεπρημένον [1]).

σέφθησαν: καὶ οἱ τραγικοὶ καὶ Πλάτων Φαίδρῳ· ἀντὶ τοῦ ἐσεβάσθησαν [2]).

σέων: σητῶν· οὕτως Ἕρμιππος [3]).

σηκίδες: τὰ οἰκογενῆ παιδισκάρια· κυρίως δὲ σηκύλη καὶ σηκὶς ἡ ἐν ἀγρῷ ταμιεῖον φυλάττουσα [4]).

σημαίνειν: τὸ σαλπίζειν ἔλεγον· καὶ τὸ ἐνσημαίνειν [5]).

σησαμῆν: περισπωμένως καὶ Ἀρίσταρχος καὶ Σέλευκος· ἡ δὲ χρῆσις ἑτέρως [6]).

ΣΙΑΛΟΝ: οὐδετέρως [7]).

ΣΙΓΜΟΣ: οἱ κωμικοὶ μάλιστα ἐκκλίνουσι πᾶν τὸ ἔχον σιγμὸν καὶ ἐξήχησιν καὶ ψόφον, ἃ τῇ τραγῳδίᾳ μάλιστ' ἂν ἁρμόττοι. διὸ καὶ διασύροντες τοὺς τραγικοὺς ὡς μὴ τοιούτους προσπαίζουσιν ἐν τῷ· ἔσωσας ἡμᾶς ἐκ τῶν σίγμα τῶν Εὐριπίδου. καὶ Περικλέα δέ φασιν πρῶτον ἐκκλῖναι τὸν διὰ τοῦ ς σχηματισμὸν τοῦ στόματος ὡς ἀπρεπῆ καὶ πλατύν, γυμναζόμενον ἀεὶ πρὸς

---

1) Photius; cf. Thucyd. I. 6, ubi tamen codd. servant διεζωσμένοι; Cobet. Mnem. VI. 379; XI. 340.

2) Photius; cf. B. A. p. 1418; Antiatt. p. 113. 31; Plat. Phaedr. 254 B; Cobet. Mnem. VIII. p. 18. Apud Platonem σεφθεῖσα. Cf. praeterea Phot. v. ἐσέφθην; Choerobosc. in B. A. p. 1418; Soph. frg. 175.

3) Photius; cf. Hesych.; Mein. Com. II. p. 417. Vd. supra σέες.

4) Eustath. p. 1625. 24; cf. Photius; Arist. Vesp. 768; Athen. VI. 263 B.

5) Photius; cf. Thuc. V. 10; Her. VIII. 11; IX. 42. Malim ἐνσημαίνεσθαι; nam medio utuntur Attici.

6) Photius. Immo discrimen est inter σησάμη et σησαμῆ. Vd. lexica.

7) Eustath. p. 1390. 50; cf. Suid.; Moeris p. 347; Xen. Mem I. 2. 54.

τὸ κάτοπτρον· καὶ Θετταλοὶ καὶ Κιτιεῖς, οὐχ οἱ κατὰ Φοινίκην, ἀλλ' οἱ περὶ Κύπρον, ὧν πόλις Κίτιον, κληθεῖσα οὕτω, φασίν, ἀπὸ Κιτίου γυναικός τινος, θάλατταν ἔλεγον καὶ πίτταν καὶ καρδιώττειν καὶ Ματταλίαν, καὶ τοιαῦτα ὅσα οὐδαμοῦ Ἀττικὰ νομίζονται, ἀλλὰ τῶν γειτόνων Βοιωτῶν. διὸ οὔτε Ὅμηρος οὔτε τραγικοὶ οὔτε Θουκυδίδης ἢ Πλάτων κέχρηνται αὐτοῖς [1]).

σίκιννις: Σατυρικὴ ὄρχησις, ἐμμέλεια δὲ τραγική, κόρδαξ δὲ κωμική, ὡς Ἀριστοξένης α' περὶ τραγικῆς ὀρχήσεως [2]).

Σικυών: ἀρρενικῶς· Ξενοφῶν [3]).

ΣΙΛΛΟΥΝ: τοὺς ὀφθαλμοὺς ἠρέμα παραφέρειν ἐν τῷ διαφαυλίζειν καὶ διασύρειν· οὕτως Ἄρχιππος [4]).

---

1) Eustath. p. 813. 46; 896. 56; 1379. 56; Cramer. Anecd. Par. III. p. 13. 32. Reponendum est: Κιττιεῖς, ne delirare videatur Aelius. Sed error est manifestus; nam urbi nomen erat Κίτιον (Thuc. I. 112; Strab. XIV. 682), unde incolae dicebantur Κιτιεῖς (D. L. VII. 1). De urbe ὁμωνύμῳ in Phoenicia non habeo quod dicam. Ante θάλατταν καὶ excidit. Versum, quem Euripidis irrisori tribuit Eustathius, desumptum esse e Platonis Ἑορταῖς novimus e Schol. Eur. Med. 476. Affertur praeterea, omisso Platonis nomine, a Choerobosco in B A. p. 1169, ut ostendat σίγμα indeclinabile esse. E collatione variorum Eustathii locorum Meinekius sibi persuasit locum ita constituendum esse:

εὖ γέ σοι γένοιθ'. ἡμᾶς ὅτι
ἔσωσας ἐκ τῶν σίγμα τῶν Εὐριπίδου.

Cf. Mein. Com. II. p. 626. Vix credo sanum esse ὡς μὴ τοιούτους. An ὡς μὴ τοῦτο ποιοῦντας?

2) Photius; cf. Eustath. p. 1167. 19; 1942. 3; Hesych.; Antiatt. p. 101. 16; Athen. I. 20; XIV. 618. 630; Poll. IV. 99; Schol. Ar. Nubb. 540.

2) Photius; cf. Eustath. p. 291. 22; Xen. Hell. IV. 2. 14; VII. 2. 11; Cobet Mnem. VIII. 126.

4) Photius; cf. Eustath. p. 204. 25; Mein. Com. II p 729.

σίλφιον: πᾶν τὸ ξηρὸν καὶ κοῦφον λέγουσιν· τοιοῦτος γὰρ ὁ τοῦ σιλφίου καυλός· οὕτως Ἀριστοφάνης [1]).

σινάμωρος: ἐν τῷ α, οὐχὶ σινόμωρος, ὁ λίχνος καὶ ἀψίκορος [2]).

σιτηρέσιον: ἐν τῷ ε, οὐ σιτηρόσιον [3]).

σῖτος: πᾶς ὁ σιτικὸς καρπός, οὐχ ὁ πυρὸς μόνον· καὶ αὐτὰ τὰ σιτία· Θουκυδίδης δ'· καὶ τῶν νεῶν οὐκ ἐχουσῶν ὅρμον αἱ μὲν σῖτον ἐν τῇ γῇ ᾑροῦντο, αἱ δὲ μετέωροι ὥρμουν [4]).

σκάλοψ: ὃν ἡμεῖς σπάλακα· ἐν Κλεοβουλίναις Κρατῖνος [5]).

σκανδάληθρα: καὶ σκάνδαλα λέγουσιν· σκανδάληθρ' ἱστὰς ἐπῶν· Κρατῖνος [6]).

σκαπανέα λέγουσιν, οὐ σκαφέα [7]).

[*σκαφεῖον*: ἡ νῦν λεγομένη ἄμη, ἐν ᾗ σκάπτουσιν [8]).]

---

1) Photius; cf. Hesych.; Ar. Equ. 892.

2) Photius; cf. Hesych.; Lob. Phryn. p. 689; Schol. Ar. Pax 1009; Nubb. 1053; Wessel. Her. I. 152; Iac. in Wolfii Anal. III. p. 30. σινόμωρος ex Hippocrate de Artic. III. 391 C repetunt et Erotianus et Galenus.

3) Photius; cf. Xen. An. V. 10. 4; Dem. 4. 28; 50. 10. σιτηρόσιον, quod sciam, hodie nusquam legitur.

4) Photius; cf. Thuc. IV. 26; Cobet. Mnem. X. p. 94. Apud historicum post ᾑροῦντο additur κατὰ μέρος.

5) Photius; cf. Schol. Ar. Ach. 844; Mein. Com. II. p. 70. Aliis dicitur ἀσπάλαξ; cf. Plut. Symp. VII. 22.

6) Photius; cf. Hesych. Non Cratinus sed Aristophanes haec scripsit (Ach. 687). Plura dabit Schol. ad hunc locum. σκάνδαλον e Novo Foedere omnibus est notum; cf. etiam Schol. Il. 2. 67.

7) Photius. Contrarium docet Phryn. Bekk. p. 62. 3. Nihil ad litem dirimendam adiuvamur Pollucis observatione (VII. 148), nam utrumque commemorat. Naberus Phrynicho favet, ut mihi quidem videtur, recte. Nam σκαπανεύς apud sequiores tantum legi videtur.

8) Photius; cf. Phryn. Bekk. p 62. 9; B A. p. 301. 25. Expunge incommodum ἐν, quamquam idem vitium in Anecdotis occurrit.

σκαφίδας: οὐ σκάφας τὰ σκεύη· σκαφίδας, μάκτρας, Μοσσυνικὰ μαζονομεῖα· Ἀριστοφάνης Ὁλκάσιν [1]).

σκέπαρνον: ἀρρενικῶς οἱ παλαιοὶ τὸν σκέπαρνον· καὶ παρ' Ὁμήρῳ [2]).

[*σκίτων*: ἀσθενής, οὐδενὸς ἄξιος· οὕτω Φερεκράτης [3]).]

σκόνυζαν: καὶ χωρὶς τοῦ ς κόνυζαν λέγουσι· Φερεκράτης·

ἀρκεῖ μία σκόνυζα καὶ θύμω δύο [4]),

σκοπεῖν καὶ *σκοπιᾶν* λέγουσιν· καὶ *σκοπᾶν*. Ἀριστοφάνης [5]).

ΣΚΟΤΟΣ καὶ ΣΚΟΤΟΝ: *ἑκατέρως*. οὕτως Ἀμειψίας [6]).

σκῦλα: λέγουσιν ὡς ἡμεῖς· καὶ *σκυλεύματα* Θουκυδίδης [7]).

[*σκώληξ*: τὸ πρὸς τῇ γῇ οἴδημα τῆς θαλάσσης, οἷον τὸ προσαράσσον κῦμα, ὅτι παραπλησίως τῷ σκώληκι τῷ ζῴῳ τὰ κύματα καλινδεῖται [8]).]

σμικρόν: καὶ χωρὶς τοῦ ς λέγεται [9]).

[*σοβαρός*: οὐχ ὁ σεμνός, ἀλλ' ὁ καταπληκτικός [10]).]

---

1) Photius; cf. Eustath. p. 1775. 25; Poll. X. 84. 102; Mein. Com. II. p. 1123; M. Schmidt Didym. p. 34.

2) Photius; cf. Hom. Od. 5. 234; 9. 391; e quibus locis de genere nihil discerni potest. Similia praecipit Herodian. π. μ. λ. p. 34. 3, qui masculinum e Sophocle affert; vide Soph. frg. 787.

3) Photius; cf. Schol. Ar. Equ. 643; Mein. Com. II. p. 353. Pro ἀσθενής Reisigius coniecit ἀσελγής, improbante Meinekio. Σκιτών apud Her. III. 139 appellatur servus Democedis.

4) Photius; cf. Hesych.; Mein. Com. II. p. 353. Apud Theocritum 4. 25; 7. 68 κνῦζα dicitur.

5) Photius; cf. Mein. Com. II. p. 1219.

6) Photius; cf. Eustath. p. 1390. 50; Thom. M. p. 800; Moeris p. 355; Mein. Com. II. p. 713.

7) Photius; cf. Eustath. p. 952. 10; Thuc. IV. 44; Eur. Phoen. 864; Rhes. 593; Ion. 1145.

8) Photius; Phryn. Bekk. p. 62. 20; 114. 9, ubi e Platonis Hellade hoc vocabulum affertur; cf. Mein. Com. II. p. 523.

9) Photius; cf. Eustath. p. 1421. 8; Moeris p. 356.

10) Photius; cf. Ar. Pax 83; Ach. 644; Dem. 59. 37.

σπαδών: ὀξυτόνως τὸ σπάσμα [1]).

[*σπαθίδα*: τὴν τῶν μυρεψῶν σπάθην· οὕτως Ἀριστοφάνης [2]).]

σπανίαν: σπάνιν [3]).

σπαρνόν: σπάνιον· οὕτως Πλάτων [4]).

σπαρτοπόλιον: ὡς ἡμεῖς· καὶ Μένανδρος· σπαρτοπόλιος ὠμόγραυς [5]).

σπίνος: διὰ τοῦ ἑνὸς ν λέγουσιν. Ἀριστοφάνης Ταγηνισταῖς [6]).

σποδιοῦσιν: ἐν σποδῷ ὀπτήσουσιν· οὕτως Πλάτων [7]).

ΣΤΑΔΙΑ καὶ ΣΤΑΔΙΟΥΣ: ἑκατέρως λέγουσιν· ὁ Θουκυδίδης δὲ σταδίους ὡς ἐπὶ τὸ πᾶν· ἅπαξ δὲ μόνον στάδια εἴρηκεν ἐν ζ'· ἐν γὰρ τῷ πρόσθεν ἐπὶ πολλὰ στάδια μέλλων ἰέναι [8]).

σταλαγμόν: ὡς ἡμεῖς. Ἀριστοφάνης Ἀχαρνεῦσι·

σὺ δ' ἀλλά μοι σταλαγμὸν εἰρήνης ἕνα [9]).

στᾶς: ἄνευ τοῦ ι ὁ Ἀττικὸς λέγει, ὁ δ' Ἴων σταῖς [10]).

στάσις: οὐχ ἡ Φιλονεικία, ἀλλ' αὐτοὶ οἱ στασιάζοντες· καλοῦσι δὲ καὶ τὰ πεφυκότα σπέρματα· οὕτως Ἀριστοφάνης [11]).

---

1) Photius; cf. Phryn. Lob. p. 273. *σπαδών* apud Hippocratem.

2) Photius; cf. Poll. X. 120; VII. 36. In Daetalensibus. Apud Meinekium non inveni.

3) Photius; cf. Eur. Rhes. 245; Jac. A. P. 201.

4) Photius; cf. Aesch. Ag. 542. Apud Platonem hodie non legitur. Quare fortasse intelligendus Plato Comicus.

5) Photius; cf. Poll. IV. 134; Mein. Com. IV. p. 312.

6) Photius; cf Eustath. p. 996. 25; Thes. VII. 597 C; Ar. Av. 1079; Pax 1115; Athen. II. 65; Mein. Com. II. p. 1158.

7) Photius; cf. Plat. Rep. II. 372 C; Ar. Vesp. 329.

8) Photius; cf. Eustath. p. 1390. 50; Thuc. VII. 78.

9) Photius; cf. Eustath. p. 1642. 60; Eur. Ion. 351. 1006; Aesch. Eum. 238. 753; Soph. frg. 340; Ar. Ach. 1033.

10) Photius; cf. Lob. Paral. p. 89; Her. II. 36.

11) Photius Lege: *σπέρματα οὕτως· Ἀριστοφάνης*. cf. Mein Com. II. p. 1219.

στατῆρα: καὶ ἐπὶ τῆς ὁλκῆς λέγουσι καὶ τὸν σταθμὸν ἁπλῶς [1]).

[*στεγανόμιον:* ὁ διδόμενος φόρος ὑπὲρ τῶν στεγῶν [2]).]

στελεός: ἀρρενικῶς λέγεται ὑπὸ τῶν Ἀττικῶν. Ὅμηρος οὐδετέρως εἶπεν [3]).

στεργέτω: οἷον στεγέτω, ὑπομενέτω· οὕτως Πλάτων [4]).

στέρεσθαι καὶ στερίσκεσθαι: ἄμφω λέγουσιν Ἀττικοί [5]).

στλεγγίς: ἡ ξύστρα· καὶ *στλεγγιζόμενος*· ἀποξυόμενος. Ἀριστοφάνης Γήρᾳ·

εἰ παιδαρίοις ἀκολουθεῖν δεῖ σφαῖραν καὶ στλεγγίδ' ἔχοντα.

Δαιταλεῦσιν·

οὐδ' ἐστὶν αὕτη στλεγγὶς οὐδὲ λήκυθος [6]).

στιγμήν: ὡς ἡμεῖς, τὸ ἐλάχιστον· οὕτως Μένανδρος [7]).

στίγων: δοῦλος στιγματίας. Βαβυλωνίοις [8]).

στίλην: τὸ ἐλάχιστον· Ἀριστοφάνης Σφηξίν·

τί οὐ κατεκοιμήθημεν ὅσον ὅσον στίλην [9]).

---

1) Photius.

2) Photius; cf. Eustath. p. 1761. 25; Poll. I. 75; X. 20; B. A. p. 302. 28.

3) Phryn. Bekk. p. 64. 9; cf. Eustath. p. 1531. 35; 1915. 37. Apud Homerum (Od. V. 236) στειλειόν. Cf. Anaxippi frgm. apud Athen. IV. 169 B; Mein. Com. IV. p. 465.

4) Photius; cf. Plat. Legg. VIII. 849 E.

5) Photius. Praestat στερεῖσθαι καὶ στερίσκεσθαι. στέρεσθαι enim idem valet atque ἐστερῆσθαι.

6) Photius; cf. Phryn. Lob. p. 297; Herodian. p. 468; Poll. VII. 179; Athen. IV. 128 D; XV. 674 B; Schol. Ar. Equ. 580; Mein. Com. II. p. 1002. 1042. Pro οὐδ' ἐστὶν αὕτη Meinekius edidit οὐδ' ἐστὶν αὐτῷ.

7) Photius; cf. Dem. 21. 115; Mein. Com. IV p. 312.

8) Eustath. p. 725. 32; 1542. 48; Photius; cf. Mein. Com. II. 974; Poll. III. 79. Excidit Aristophanis nomen.

9) Photius; cf. Ar. Vesp. 213.

στίμμι καὶ στίμμιν: ὅ τινες στίβι· Ἀντιφάνης Παροιμιαζομένῳ·

στίμμιν κάτοπτρα κρωβύλους κεκρυφάλους [1]).

στοάν: καὶ σὺν τῷ ι στοιὰν ἑκατέρως λέγουσιν [2]).

στοιβή: ὡς ἡμεῖς, τὸ ἀναπλήρωμα καὶ διακόλλημα· τὸ αὐτὸ τοῦτο Εὔπολις [3]).

στοῖχος: στίχος· καὶ περιστοίχους ἐλαίας εἴρηκε Δημοσθένης, οὐχὶ περιστίχους ἐν τῷ πρὸς Καλλικλέα περὶ χωρίου βλάβης· Ἀριστοφάνης Βαβυλωνίοις·

ἤπου κατὰ στοίχους κεκράξονταί τι βαρβαριστί [4]).

στολήν: μᾶλλον μὲν τὴν ἀποστολὴν καὶ ἔκπεμψιν· λέγουσι δὲ καὶ τὴν ἐσθῆτα, ὡς ἡμεῖς [5]).

στράγγα: Μένανδρος Θησαυρῷ·

ἄσιτος ἑπτὰ μῆνας ὕδατος στράγγ' ἔχων·

καὶ στραγγαλᾶν εἴρηκέ που Μένανδρος· καὶ στραγγαλίδες· τὰ δύσλυτα ἅμματα· Φερεκράτης Αὐτομόλοις·

ὑμεῖς γὰρ ἀεὶ στραγγαλίδας ἐσφίγγετε [6]).

στρατηγίς: ἡ γυνή· οὕτως Φερεκράτης [7]).

στρατιάν: συστέλλοντες τὴν δευτέραν συλλαβήν, οὐ μόνον

---

1) Photius; cf. Eustath. p. 1761. 32; Moeris p. 344; Pollux V. 101; B. A. p. 1208; Cramer. Anecd. Par. II. p. 259. 413; Mein. Com. III. p. 103.

2) Photius; cf. Phryn. Lob. p. 495; Ar. Eccl. 676. 686; Eur. Heracl. 431.

3) Photius; cf. Ar. Ran. 1178; Arcad. p. 104. 14; Mein. Com. II. p. 576. Malim παραπλήρωμα.

4) Photius; cf. Dem. 53. 15; Mein. Com. II. p. 974. Corrigendum videtur ἦ που.

5) Photius.

6) Photius; cf. Pollux V. 183; Et. M. p. 729. 43; Schol. Ar. Nubb. 132; Plut. de stoic. repugn. 2; Mein. Com. IV. p. 138. 313; II. p. 265. 783.

7) Photius; cf. Ar. Eccl. 835; Mein. Com. II. p. 353.

τὸ στράτευμα λέγουσιν, ἀλλὰ καὶ αὐτὴν τὴν στράτευσιν· οὕτως Ἀριστοφάνης [1]).

στρεβλόν: τὸν στραβὸν λέγουσιν· οὕτως Εὔπολις [2]).

[στρόβιλοι: καὶ οἱ κοχλίαι καὶ οἱ θαλάσσιοι κήρυκες· καὶ στρόβιλος· εἶδος ὀρχήσεως καὶ ἀνέμων εἶδος καὶ ὁ τοῦ δένδρου καρπός [3]).]

ΣΤΡΥΧΝΟΣ: θηλυκῶς [4]).

ΣΤΡΩΜΑΤΟΔΕΣΜΟΝ: οὐδετέρως [5]).

στῴδιον: καὶ στοίδιον λέγουσιν [6]).

συγκομιδή: ὡς ἐπὶ καρπῶν· Θουκυδίδης ἐν γ'· καὶ ἐν συγκομιδῇ καρποῦ ἦσαν· καὶ Λυσίας ἐν τῷ πρὸς Ξενοφῶντα· συγκομίσας δὲ δῶρα καὶ ἀποδόμενος τὸ ἀργύριον [7]).

συηνία καὶ ὑηνία: ἀμαθία, σκαιότης, παρὰ Φερεκράτει· καὶ συηνεῖν Πλάτων ὁ φιλόσοφος τὸ ἀμαθῶς ἀναστρέφεσθαι καὶ συῶδές τι ποιεῖν [8]).

σῦλαι: αἱ συλήσεις παρὰ Δημοσθένει [9]).

συμβόλους: τοὺς οἰωνοὺς Ἀττικοὶ λέγουσιν [10]).

---

1) Photius; cf. Ar. Ach. 251. 1143; Lys. 592; Thesm. 1169; Eq. 586; Vesp. 354. 557; Thuc. I. 3.

2) Photius; cf. Phryn. Bekk. p. 62. 23; Eustath. p. 206. 26; Schol. Ar. Av. 1556.

3) Photius; cf. Phryn. Bekk. p. 63. 27; Phryn. Lob. p. 396.

4) Eustath. p. 1390. 50.

5) Eustath. p. 1390. 50; cf. Moeris p. 358. Obloquitur Antiatticista: στρωματόδεσμον· καὶ ἀρρενικῶς καὶ οὐδετέρως. Ἀμειψίας. Cf. Xen. An. V. 4. 13; Plat. Theaet. 175 E. Cf. Phryn. Lob. p. 401.

6) Photius; cf. Etym. M. p. 550. 10; Philem. lex. 93. p. 67.

7) Photius; cf. Thuc. III. 15; Plat. Theaet. 149 E; Xen. Hell. VII. 5. 14.

8) Photius; cf. Plat. Theaet. 166 C; Legg. VII. 819 D.

9) Photius; cf. Dem. 35. 13. 26; 51. 13.

10) Photius; cf. Eustath. p. 805. 14; 1405. 53; Xen. Apol. 13; Aesch. Prom. 485.

σύνδειπνα: τὰ συμπόσια· καὶ Λυσίας καὶ ἕτεροι [1].

συνέδριον: καὶ τὸ χωρίον καὶ τοὺς θώκους ἐν οἷς συνεδρεύουσιν Ἀττικοὶ καλοῦσιν [2].

[*συνέλκειν τὰς ὀφρῦς*: ἀντὶ τοῦ συνάγειν· οὕτως Ἀντιφάνης [3].]

[*συνέπεσε γενέσθαι*: ἀντὶ τοῦ συνέβη· οὕτως Ἰσοκράτης [4].]

[*συνεχῶς*: οὐ πυκνῶς, ἀλλ' ἀδιαλείπτως· οὕτως Εὔπολις [5].]

[*συντυχεῖν*: οὐ τὸ ἐντυχεῖν, ἀλλὰ τὸ ἐξ αὐτομάτου περιπεσεῖν [6].]

[*συρβηνεύς*: ὁ ταραχώδης, ἐπὶ τῶν αὐλούντων μετὰ θορύβου· ἢ πένης, διὰ τὸ τὰς αὐλοθήκας καὶ φαρέτρας κενὰς (ἔχειν)· καὶ *συρβηνέων χορός*· ὁ τεταραγμένος καὶ συώδης, ἀπὸ τοῦ τοῖς συσὶν ἐπιφωνουμένου *συρβάβυττα*· καὶ τὸν τάραχον *σύρβην* ὡς Ἀριστοφάνης [7].]

[*συρμαία*: τὸ καθαρτικὸν δι' ἐμέτων [καὶ] κοιλίας· καὶ *συρμαΐζειν* τὸ κενοῦσθαι· οὕτως Ἡρόδοτος [8].]

---

1) Photius; cf. Eustath. p. 1085. 43; Athen. VIII. 365 B; Poll. VI. 101.

2) Photius; cf. Plat. Protag. 317 D; Her. VIII. 79; Xen. Hell. II. 4. 23.

3) Photius; cf. Athen. VI. 225 F; Mein. Com. III. p. 159.

4) Photius; cf. Phryn. Lob. p. 114; Antiatt. p. 113. 28; Isocr. V. 89; Thuc. IV. 68.

5) Photius; cf. Hesych.; Mein. Com. II. p. 576.

6) Photius.

7) Photius; cf. Eustath. p. 1626. 30; συρβηνεύς Cratinus dixit ἐν Θρᾴτταις. Vide Mein. Com. II. p. 66. De locutione συρβηνέων χορός disseruit Casaubonus ad Athen. XV. 697 E.

8) Photius; cf. Moeris p. 351; Her. II. 77. 88. 125; Schol. Ar. Pax 1220. Hinc Aristophanes παρατραγῳδῶν: Αἰγύπτιον μελανοσυρμαῖον λεών (Th. 957).

[σφαγάς: τὰς κατακλεῖδας· Θουκυδίδης· καὶ τοὺς οἰστοὺς (καθίεσαν ἐς τὰς σφαγάς) 1).]

σχολάζειν καὶ σχολὴν ἄγειν, οὐκ εὐκαιρεῖν λέγουσιν Ἀττικοί 2).

σχολή: οὐχὶ ὁ τόπος ἐν ᾧ σχολάζουσι καὶ διατρίβουσι περὶ παιδείαν, οὐδὲ αὐτὴ ἡ ἐν λόγοις (εὐμουσία) καὶ διατριβή, ἀλλ' ἣν οἱ πολλοὶ ἀκύρως καλοῦσιν εὐκαιρίαν· τὸ δὲ εὐκαιρεῖν βάρβαρον· ἀλλ' ἀντὶ μὲν τούτου σχολὴν ἄγειν λέγουσιν· ἡ δὲ εὐκαιρία βάρβαρον μὲν οὐκ ἐστὶν ὄνομα, τάττεται δὲ οὐκ ἐπὶ σχολῆς, ἀλλ' ἐπὶ καιροῦ τινος εὐφυΐας καὶ ἀρετῆς· καὶ (σχολῇ) ἀντὶ τοῦ οὐδαμῶς 3).

ΣΩΣ: τὸ σῶς εὕρηται καὶ θηλυκῶς· Ἀριστοφάνης·

οὕτω παρ' ἡμῖν ἡ πόλις μάλιστα σῶς ἂν εἴη·

λέγουσι δὲ καὶ σᾶ τὰ σῶα οἱ παλαιοί, παρ' οἷς καὶ σᾶ ἡ σώα· Εὐριπίδης ἐν Ὑψιπύλῃ·

εὔφημα καὶ σᾶ καὶ κατεσφραγισμένα.

Ἀριστοφάνης·

ἡ μᾶζα γὰρ σᾶ καὶ τὰ κρέα χὠ κάραβος.

καὶ σῷ μονοσυλλάβως οἱ σῶοι· καὶ παρὰ Θουκυδίδῃ· οἱ δὲ συνηθέστερον γράφουσι σῶοι 4).

---

1) Photius; cf. Thuc. IV. 48; Poll. II. 133. 165; Jac Ach. Tat. 661.

2) Photius; cf. Phryn. Lob. p. 125.

3) Photius. Lacunas supplevit Porsonus.

4) Photius; cf. Eustath. p. 959. 41; Moer. p. 348; Dind. ad HSt. VII. 1729; B. A. p. 302. 20; Plat. Critia. III. C; Thuc. I. 74; III. 34; Mein. Com. II. p. 1194. In Euripidis fragmento εὔσημα pro εὔφημα correxit Valckenaerius. Cf. Dind. Poet. Scen. p. 347.

T.

τάγηνον: τοῦτο Ἰώνων τινὲς *τήγανον* λέγουσιν [1]).

τάγυρι: τὸ βραχύτατον καὶ ἐλάχιστον ὃ νῦν ψίχα λέγουσιν. Εὔπολις Αἰξίν·

καὶ ζῆν μαθόντι μηδὲ τάγυρι μουσικῆς [2]).

[*ταλαπείριον* οἱ τραγικοὶ τὸν ταλαίπωρον λέγουσιν [3]).]

[*τἄλλα καὶ φιλώμεθα*: παροιμία ἐπὶ τῶν ἐν μὲν τοῖς ἄλλοις συγχωρούντων, ἃ βούλονταί τινες, ἐνὶ δέ τινι μηκέτι. σημαίνει δὲ οἷον τἄλλα φίλοι ὦμεν, κατὰ δὲ τοῦτο διαφερώμεθα [4]).]

[*τάπητες*: ἐπιβόλαια ἢ στρώματα· οὕτως Ἀριστοφάνης [5]).]

ΤΑΡΑΣ: ἀρρενικῶς [6]).

ΤΑΡΙΧΟΣ: ὁ *τάριχος* καὶ τὸ *τάριχον* [7]).

---

1) Photius. **τήγανον** Atticis non minus usitatum est quam **τάγηνον**, qua propter cum Schmidt. ad Hesych. in voce et Naber. **ἤγανον** substituendum videtur. Cf. Koen ad Greg. Cor. p. 446; Dind. Thes. VII. 1766 B. Vide praeterea Eustath. p. 244. 46; 701. 18; Phryn. Bekk. p. 65. 11; Moeris p. 362.

2) Photius; cf. Hesych.; Piers. Moer. p. 331; Et M. p. 743. 57; D. L. I. 3; Wolf. Anal. III. p. 97; Mein. Com. II. p. 431.

3) Photius; cf. Eustath. p 1559. 1. Ter legitur in Odyssea 6. 193; 7. 24; 14. 511 et praeterea in H. Ap. 168. Apud Tragicos non inveni.

4) Phryn. Bekk. p. 65. 25; Photius. Non sum emendando.

5) Photius. Cf. Ar. Plut. 542.. Vide supra **δάπιδες** et **ἀμφιτάπητες**.

6) Eustath. p. 1390. 50. Cf. Steph. Byz. in voce. Femininum apud Dion. Per. 377.

7) Eustath. p. 73. 42; 1390. 52; B. A. p. 309. 14; cf. Piers. Moer. p. 369; S. Emp. adv. Gramm. 187; Athen. III. 118 D; 119 B; Hellad. p. 533.

ΤΑΡΡΟΙ: *τάλαροι· καὶ ταρσοί· καὶ τὰ πλατύσματα τῶν κωπῶν· καὶ αὐτὸ τὸ πτέρωμα· καὶ Θουκυδίδης οὕτως* [1].

τάχα: ἀντὶ τοῦ ταχέως· ἔστι παρὰ πολλοῖς τῶν παλαιῶν [2].

τεθολωμένος: καὶ ἐπὶ χαρᾶς· Φερεκράτης Μυρμηκανθρώποις·

γελῶντα καὶ χαίροντα καὶ τεθολωμένον.

καὶ ἐπὶ λύπης·

ὑπὸ τῆς ἀνίας ἀνεθολοῦθ' ἡ καρδία [3].

ΤΕΜΑΧΟΣ: *οὐδετέρως* [4].

[*τέλμα: ὁ τόπος ὁ πηλώδης καὶ κοιλώδης ἐκ τοῦ συνίστασθαι ἐν αὐτῷ τὸ ὕδωρ* [5].]

τέραμον: ἁπαλόν, εὔψανον· καὶ ἀτέραμον· τὸ δυσέψανον· οὕτως Πλάτων [6].

τετύχηκεν: οἷον συμβέβηκεν· τέτευχεν δὲ ἐπιτέτευχεν· τὸ μέντοι γεγράφηκεν παρὰ Θεοπόμπῳ καὶ ἑτέροις βάρβαρον [7].

ΤΕΤΤΑΖΕΙΝ: *τὸ ἐπὶ πολὺ προσεδρεύειν τῷ αὐτῷ πράγματι* [8].

---

1) Eustath. p. 1625. 18; cf. Photius; Herod. VIII. 12; Thuc. VII. 40.

2) Photius; cf. Eustath. p. 86. 30; 1415. 4; B. A p. 309. 20; Ruhnk. Tim. p. 151; Heind. Plat. Phaedr. 228 C.

3) Photius; cf. Et. M. p. 750. 12; B. A. p. 12. 23; Eur. Alc. 1066; Plut. Symp. VII. 3. 3; Mein. Com. II. p. 313.

4) Eustath. p. 1390. 50; cf. Phryn. Lob. p. 22; Phryn. Bekk. p. 65. 3.

5) Phryn. Bekk. p. 65. 19; Photius; Hesych.; Ar. Av. 1593; Plat. Phaed. 109 B; Xen. Oec. .20. 11; Herod. II. 93. Apud Herod. I. 179 *lutum* significat.

6) Photius. *τέραμον* apud Platonem non legitur; *ἀτεράμων* vero Legg. 853 D; 880 C. Vide supra *ἀτεράμονες*.

7) Photius, ad quem vide quae annotavit Naberus.

8) Eustath. p. 968. 3. Cf. amplissimam Photii annotationem; Et. M. p. 755. 38; Poll. IX. 137; Ruhnk. Tim. p. 253; Mein. Com. II. p. 353. 375. 594. 646.

τέφραν καὶ σποδὸν λέγουσιν Ἀττικοί· καὶ Πλάτων εἴρηκεν τέφραν ἐν Λύσιδι [1]).

ΤΗΘΑΛΛΑΔΟΥΣ: ὃν οἱ πολλοὶ μαμμόθρεπτον λέγουσιν [2]).

[τήθη: μάμμη, ἡ πατρὸς ἢ μητρὸς μήτηρ [3]).]

[τηθίς: θεία, πατρὸς ἢ μητρὸς ἀδελφή [4]).]

τηνάλλως: μάτην· καὶ οὐ τηνάλλως μετὰ τῆς ἀποφάσεως λέγεται· ὁ δὲ Φιλήμων Νυκτί·

τὸ κανοῦν δ' ὁ παῖς περίεισι τηνάλλως ἔχων.

ἔστι καὶ παρὰ τοῖς περὶ Δημοσθένην καὶ ἐν Θεαιτήτῳ Πλάτωνος [5]).

[τητινοί: πυροὶ οἱ τετράμηνοι, οὓς Ἴωνες σητανίους καλοῦσιν [6]).]

[τιγγάβαρι: τὸ κιννάβαρι· Διοκλῆς [7]).]

ΤΙΤΙΣ: βραχὺ ὀρνίθιον ἢ καὶ πᾶν μικρὸν ὀρνίθιον ὑπὸ τῶν παλαιῶν οὕτω καλεῖται. σημαίνει καὶ τὸ γυναικεῖον αἰδοῖον· τιτὶς γὰρ ἡ κέρκος [8]).

τόλμη: καὶ τόλμα· πρύμνη καὶ πρύμνα· νάρκη δὲ διὰ τοῦ η [9]).

---

1) Photius; cf. Hesych.; Ar. Nubb. 178. 1066; Plat. Lys. 210 A.

2) Eustath. p. 971. 20; Photius. Cf. Schol. Ar. Ach. 49; Phryn. Bekk. p. 65. 20; Phryn. Lob. p. 299.

3) Photius; cf. Eustath. p. 316. 10; 971. 24; B A. p. 193. 32; 319. 29; Phryn. Lob. p. 134; Ruhnk. Tim. p. 256; Nauck. Ar. Byz. p. 139; Mein Men. p. 190; Com. IV. p. 228.

4) Photius; cf. Eustath. p. 565 30; B. A. p. 194. 1; 319. 30; Phryn. Lob. p. 134; Dem. 27. 14; Liban. IV. 64. 24.

5) Photius; cf. Dem. 34. 13; Mein. Com. IV. p. 16; Plat. Theaet. 172 E.

6) Photius; cf. Phryn. Bekk. p. 66. 17; Athen. II. 81 A; Plut. tranqu. an 3.

7) Photius; cf. Hesych.; Nauck Ar. Byz. p. 205 Duos locos e Dioclis Μελίτταις adscripsit Eustathius p. 310. 10, quos vide apud Mein Com. II. p. 840.

8) Eustath. p. 229. 26; cf Photius. Extrema absurda sunt, nisi mecum γυναικεῖον inducas

9) Phryn. Bekk. p. 66. 23. Cf. Eustath. p. 393. 21; 1687.

[τομόν: τὸ τμητικόν, ὀξυτόνως· οὕτως Πλάτων [1].]

τὸ παρὸν εὖ ποιεῖν: παροιμία· Πλάτων Γοργίᾳ· καὶ ὡς ἔοικεν ἀνάγκη μοι κατὰ τὸν παλαιὸν λόγον τὸ πάρον εὖ ποιεῖν. Κρατῖνος Πυλαίᾳ·

ἄνδρας σοφοὺς χρὴ τὸ παρὸν πρᾶγμα καλῶς
εἰς δύναμιν τίθεσθαι [2].

τοῦ: καὶ ἐπὶ θηλυκοῦ τίθεται, ὥσπερ τὸ τινός. Ἀριστοφάνης Ἀμφιαράῳ·

ταυτὶ τὰ κρέ' αὐτῷ παρὰ γυναικός του φέρω.

ἐπὶ δ' οὐδετέρου Δαναΐσιν·

ἀλλ' εἴσιθ· ὡς τὸ πρᾶγμα λέξαι βούλομαι
τουτί· προσόζειν γὰρ κακοῦ του μοι δοκεῖ.

ἐπὶ δ' ἀρρενικοῦ Κοριαννοῖ Φερεκράτης·

πάντως γάρ εἰσι τῶν φίλων ἑνός γέ του [3].

τραγήματα: ὡς ἡμεῖς, τὰ ἐπιφορήματα· Ἀριστοφάνης [4].

[τρανές: τὸ σαφὲς οἱ τραγικοὶ λέγουσι [5].]

τραυματισθῆναι: ἀντὶ τοῦ τρωθῆναι· Θουκυδίδης δ' [6].

τριακοντούτης: προοξυτονεῖται· κοινὸν δέ ἐστιν ἀμφοτέρων τῶν γενῶν· καὶ τὰ πλήθη τριακοντούτεις· καὶ παρὰ Θουκυδίδῃ αἱ τριακοντούτεις σπονδαὶ εἴρηται· καὶ Ἀριστοφάνης [7].

18; Phryn. Lob. p. 331; Suid. v. νύμφα. τόλμη ex libris fere evanuit.

1) Photius. Cf. Plat. Tim. 61 E; Dem. 25. 24; Phocylid. 116; Soph. Ai. 826.

2) Photius. Cf. Plat. Gorg. 499 C; Mein. Com. II. p. 113. ἄνδρα σοφόν Cratinum dedisse suspicatur Cobetus; vide Mnem. IX. p. 144.

3) Photius. Cf. Mein. Com. II. p. 957. 1049. 286. In Danaidum fragmento πρᾶγμ' ἐλέγξαι ingeniose coniecit Meinekius.

4) Photius. Cf. Ar. Ach. 1056; Plut. 190. 996; Xen. An. II. 3. 15; V. 3. 9.

5) Photius. Cf. Aesch. Eum. 45; Ag. 1344; Soph. Ai. 23; Eur. El. 758; Rhes. 40.

6) Photius. Cf. Antiatt. p. 114. 19; Thuc. IV. 12. 129; Dem. 18. 155.

7) Photius. Cf. Phryn. Lob. p. 408; Thuc. I. 23. 87. 115; Ar. Ach. 193; Eq. 1385.

[τριπέδων: τρίβολος [1].]

τροπίας οἶνος: ὁ τετραμμένος καὶ ἐξεστηκώς· Ἀριστοφάνης Δαιταλεῦσιν·

ταχύ νυν πέτου καὶ μὴ τροπίαν οἶνον φέρε [2].

ΤΡΥΣΙΠΠΙΟΝ: ἔγκαυμα ἵππου γεγηρακότος ἐπὶ τῆς γνάθου τροχῷ ὅμοιον· οὕτως Εὔπολις·

ἀλλ' ὥσπερ ἵππῳ μοὐπιβαλεῖς τρυσίππιον [3].

τρύχνος: τὴν πόαν· θηλυκῶς λέγουσιν τὴν τρύχνον, οὐ τὸν τρύχνον· σὺν δὲ τῷ ς στρύχνον οὐδαμοῦ εὗρον, καὶ παρὰ τὴν παροιμίαν τὴν ἁπαλώτερος τρύχνου παρῳδῶν ὁ κωμικός φησι·

ἤδη γάρ εἰμι μουσικώτερος τρύχνου [4].

τρώγειν: οὐχὶ τὸ ἐσθίειν ἁπλῶς, ἀλλὰ τὰ τραγήματα καὶ τρωκτὰ καλούμενα· οὕτως Ἀριστοφάνης [5].

ΤΥΛΗ: θηλυκῶς· τὸ ἐπὶ τοῦ αὐχένος φῦμα. Ἀριστοφάνης [6].

[τυμβογέρων: ἐπὶ τῶν πάνυ γηραιῶν· οἷον ὁ διὰ μακρὸν γῆρας τάφος ὢν καὶ οὐκέτι ἄνθρωπος· τέσσαρά εἰσιν ὀνόματα

---

1) Eustath. p 725. 30; 1542. 48. Cf. Mein. Com. II. p. 974 et supra ὀψιπέδων.

2) Photius. Cf. Moeris p. 373, qui τροπίας magis Atticum quam ἐκτροπίας putare videtur. Poll. I. 248 et VI. 17 utrumque commemorat. οἶνος ἐκτροπίας apud Alciphr. I. 20. Quod Hesychius exhibet ἐντροπίας fortasse ex ἐκτροπίας est depravatum. οἶνος ἐξεστηκώς apud Dem. 35. 32; οἶνος τρέπεται apud Sex. Emp. Pyrrh. I. 41. Similiter Latini *vinum mutatum* Cf. Hor. Sat. II. 2 58 ibique interpretes. Aristophanis versum vide apud Mein. Com. II. p. 1028.

3) Eustath. p. 1517. 8. Cf. Photius; Et. M. 771. 14; Hesych.; Poll. VII. 186; Zenob. IV. 41; Mein. Com. II. p. 555, qui codicis lectionem τρυσίππειον emendavit. Vide supra ἵππου τροχός.

4) Photius. Cf. Theocr. X. 37; Mein. Com. IV. p. 660.

5) Photius. Cf. Antiatt p. 114. 15; Dem. 19. 197; Ar. Ach. 771.

6) Eustath p 1390. 50. Cf. Photius; Hesych.; Poll. VII. 133; Ar. Ach. 860. 954; Scholiasta ad priorem locum docet Teleclidem τραχήλου τύλαν dixisse; cf. Mein. Com. II. p. 377.

τοῦ γέροντος· ὠμογέρων· ὁ πρὸ τοῦ προσήκοντος καιροῦ γηράσας· εἶτα ὁ γέρων, ὁμωνύμως τῷ παντὶ γέροντι· τρίτου δὲ σύφαρ· ἔστι δὲ σύφαρ κατὰ γλῶτταν τὸ ἔνδυμα τοῦ ὄφεως· τέταρτος τυμβογέρων, ὁ τύμβου χρείαν ἔχων [1].]

τυπτήσεις: οὕτως λέγουσι τὸ μέλλον· Ἀριστοφάνης [2].

τυραννεύσασαν: οὐ μόνον τυραννήσασαν· καὶ Πλάτων καὶ ἕτεροι τῶν παλαιῶν [3].

[τυροφορεῖον: τὸ ἀναφορεῖον προπερισπῶντες λέγουσι [4].]

[τύχην ἁπλῶς τὴν ἀγαθὴν τύχην καλοῦσιν [5].]

Υ.

ΥΑΛΟΣ: διὰ τοῦ α, οὐχὶ ὕελος· καὶ θηλυκῶς ἡ ὕαλος· καὶ ὑάλινον· Ἀριστοφάνης Ἀχαρνεῦσιν·

ἐξ ὑαλίνων ποτηρίων καὶ χρυσίδων·

πάντα δὲ τοιαῦτα διὰ τοῦ α λέγεται [6].

---

1) Phryn. Bekk. p. 66. 6. Cf. Photius; Et. M. p. 771. 41; Poll. II. 16; Philem. Lex. p. 125; Nauck. Ar. Byz. p. 98; Mein. Com. IV. p 680. ὠμογέρων apud H. Il. 23. 791. σύφαρ vel σῦφαρ Siculum esse contendit Schol. Nic. Alex 91. De *pelle rugosa* usurpavit Callim. fr. 49; de *exuviis anguium* Luc. Herm. 79; de *sene decrepito* Lycophr. 793.

2) Photius. Cf Eustath p. 450. 29; Moeris p. 373; Ar. Plut. 21; Nubb. 1445. Cobet. Var. Lectt. p. 330 sqq.

3) Photius. Cf. Plat Phaedr. 238 B; Rep. IX 574 E.

4) Photius. Cf. Poll. I. 251. Vulgo ἀναφορεύς sive ἀνάφορον; cf. Schol. Ar. Ran. 8; Phryn. Bekk. p. 10. 23; Suid in voce; Hesych.

5) Photius.

6) Eustath. p. 1390. 50; Photius. Cf. Moeris p. 373; Phryn. Bekk. p. 68. 22; Phryn. Lob p. 309; Thom. Mag. p. 862; Schol. Ar. Nubb. 766 ὕελος saepius apud Theophrastum, qui etiam masculino utitur. In Aristophanis versu (Ach. 74) legitur ἐκπωμάτων.

ὑοσκυαμᾶν: μεμηνέναι, παραπαίειν· Φερεκράτης Κοριαννοῖ·
ὑοσκυαμᾷς ἀνὴρ γέρων ὤν [1]).

ὑπάγειν εἰς δίκην: τὸ ἄγειν· καὶ Θουκυδίδης καὶ ἄλλοι [2]).

ΥΠΑΝΤΑΞ: *τὸ ἐξ ἐναντίας*· Ἀριστοφάνης·
ἔφευγε· κἀγὼ τῆς ὑπαντὰξ εἰχόμην [3]).

[*ὑπερβολήν*: τὴν ἀναβολὴν καὶ ὑπέρθεσιν· καὶ ἐν τῷ περὶ στεφάνου Δημοσθένης [4]).]

[*ὑπερδέξιον χωρίον*: εἶχον δ' ὑπερδέξιον χωρίον οἷον χαλεπώτατον, Ξενοφῶν φησιν [5]).]

ΥΠΕΡΙΝΟΣ: *ὁ ὑπερκεκαθαρμένος διὰ τὸ οἷον κατὰ ἶνας λεπτύνεσθαι*· οὕτως Δημήτριος [6]).

ὑπηνέμια λέγουσιν ὡς ἡμεῖς· Ἀριστοφάνης Δαιδάλῳ·
ἐνίοτε πολλαὶ τῶν ἀλεκτρυόνων βίᾳ
ὑπηνέμια τίκτουσιν ᾠὰ πολλάκις.

---

1) Photius. Cf. Hesych.; Et. M. p. 777. 18; Xen. Oec. I. 13; Plut. Demetr. 20; Mein. Com. II. p. 284.

2) Photius. Eadem Timaeus: ὑπάγειν· εἰς δίκην ἐνάγειν. Cf. Her. VI. 72. 82. 136; IX. 93; Thuc. III. 70 et saepe apud oratores.

3) Eustath. p. 1442. 3. Cf. Hesych.; Mein. Com II. p. 1187. κἀγὼ αὐτῆς emendavit Dindorfius (Ar frg. 534).

4) Photius. Respicit Dem. 18. 190, quem locum non recte interpretatus est, nam quod ibi dicit orator τοσαύτην ὑπερβολὴν ποιοῦμαι *eo usque procedo* significat. Appositius fuisset laudare Herodotum, apud quem ὑπερβάλλεσθαι saepius *deferre*, *postponere* denotat; cf. III. 76; VII. 206; VIII. 112, IX. 45. 51. Cf. etiam Plat. Phaedr. 254 D.

5) Photius. Cf. Xen. An. III. 4. 37; IV. 8. 2, V. 7. 31; Hell. IV. 2. 14.

6) Eustath. p. 877. 12; Phryn. Bekk. p. 69. 15; Poll. IV. 179, qui comicos tam hanc vocem quam ὑπερινώμενος usurpasse testatur. Itaque mihi quidem satis probabile videtur Demetrium illum, quem laudat Lexicographus, Demetrium esse Veteris Comoediae poëtam, de quo vide Mein. Com. I. p. 264; II. p. 876 sqq. Vide supra ἰνᾶσθαι.

Πλάτων δὲ ὁ φιλόσοφος ἐν Θεαιτήτῳ ἀνεμιαῖα· καὶ Μένανδρος Δακτυλίῳ· ἀνεμιαῖον ἐγένετο [1]).

ὑπογράμματα: οἷς ὑπογράφονται τοὺς ὀφθαλμούς· ἔστι δέ τις μέλαινα σκευασία, ἣν καὶ στιβὴν καλοῦσιν· καὶ *ὑπογεγραμμένη*· ἐστιβισμένη. Ἀριστοφάνης [2]).

ΥΠΟΓΡΑΦΕΙΝ ΤΟΥΣ ΟΦΘΑΛΜΟΥΣ *καὶ τὰ πρόσωπα*: τὴν ὑπὸ εἰώθασιν οἱ παλαιοὶ πολλάκις καὶ ἀντὶ τῆς πρὸ ἐκτιθέναι, ὡς τὸ ὑπειπεῖν ἀντὶ τοῦ προειπεῖν, καὶ ὑπάγειν ἀντὶ τοῦ προάγειν, οὕτως καὶ τὸ ὑπογράφειν ἀντὶ τοῦ προγράφειν [3]).

[*ὑποζυγιώδης ἄνθρωπος*: ὁ μὴ ἐκ τῆς ἑαυτοῦ προαιρέσεως καὶ προθυμίας τι πράττων, ἀλλ᾽ ἐκ τῆς ἑτέρων κελεύσεως, ὥσπερ καὶ τὰ ὑποζύγια· εἴποις δ᾽ ἂν καὶ *ὑποζυγιῶδες πρᾶγμα*. Ἀριστοφάνης [4]).]

[*ὑποκαθεῖναι τὰς ὀφρῦς*: οἷον παύσασθαι χαλεπαίνοντα καὶ πρᾳότερον γενέσθαι· τὸ γὰρ ἀνατεῖναι τὰς ὀφρῦς ὀργῆς καὶ θυμοῦ καὶ αὐθαδείας ἐστὶ σημεῖον [5]).]

ὑποκοριζόμενοι: διασύροντες· Ξενοφῶν φησιν· οἱ δὲ μισοῦντές με ὑποκοριζόμενοι ὀνομάζουσι κακίαν· ὁ δὲ Δημοσθένης ἐχρήσατο τῇ λέξει ἐπὶ τοῦ εὐφημοῦντες καὶ τὸ αἰσχρὸν εὐφήμως ὀνομάζοντες· λέγει γὰρ ἐν τῷ παραπρεσβείας· αὐθαίρετον αὐτοῖς ἐπάγονται δουλείαν, Φιλίππου ξενίαν καὶ ἑταιρίαν καὶ τὰ τοιαῦτα ὑποκοριζόμενοι [6]).

---

1) Photius. Cf. Antiatt. p. 81. 32; Eustath. p 1479. 28; Athen. IX. 374 B; Schol. Ar. Nubb. 659; Plat. Theaet. p 161 A; Mein. Com. II. p. 1016; IV. p. 99. Pro ἐνίοτε Porsonus ἐν Ἴστε reposuit.

2) Phryn. Bekk. p. 68. 17; Photius. Cf. Et. M. p. 782. 10; Luc. Merc. Cond. 33; Bis Acc. 31; Mein. Com. II. p. 1078. 1221.

3) Boisson. Anecd. Gr. I. p. 413. Quid sit προγράφειν τοὺς ὀφθαλμούς non satis assequor.

4) Photius; Phryn. Bekk. p. 67. 4; Et. M. p. 782 22; cf. Mein. Com. II. p. 1221.

5) Photius; Phryn. Bekk. p. 69. 9.

6) Photius. Cf. Phryn. Bekk. p. 47. 31; Xen. Mem II 1. 126;

ὑποκρίνεσθαι: τὸ ἀποκρίνεσθαι οἱ παλαιοί· καὶ ὁ ὑποκριτὴς ἐντεῦθεν ὁ ἀποκρινόμενος τῷ χορῷ· Θουκυδίδης ζ'· οἳ δ' οὐδὲν ὑπεκρίνοντο, διεφθείροντο· καὶ οἱ Ἴωνες οὕτως· Ἡρόδοτος· οἱ μὲν ταῦτα ὑποκρινάμενοι Ἀθηναίων ἀπηλλάττοντο [1].

ὑπὸ μάλης: τὸ ὄνομα μὲν κεῖται παρὰ τοῖς ῥήτορσιν· ὅταν μὲν οὖν ἑνικῶς λέγουσιν, οὕτως αὐτὸ πάντες τάττουσι μετὰ τῆς προθέσεως, ὅταν δὲ πληθυντικῶς οὐ *μάλας* λέγουσιν, ἀλλὰ *μασχάλας*. Λυσίας· καὶ τὴν μὲν κόμην ψιλὴν ἔχεις, τὰς δὲ μασχάλας δασείας [2],

ΥΠΟΞΥΛΟΣ *ῥήτωρ καὶ ποιητής*: εἴρηται μεταφορικῶς ἀπὸ τῶν ἐκ ξύλου σκευῶν, οἷς ἐπιπολῆς ἐλήλαται ἄργυρος· κεῖται δὲ ἐπὶ λαμπρῶν μὲν ἔξωθεν καὶ ἐπιεικῶν, πονηρῶν δὲ τὰ ἔνδον. Αἰσχύλος ἐν Πέρσαις μέμνηται καὶ Διογενιανὸς ἐν τῇ λέξει τούτου. *Μένανδρος* Περινθίᾳ·

οὐδ' αὐτός εἰμι σὺν θεοῖς ὑπόξυλος·

οἷον κίβδηλος καὶ οὐ γνήσιος οὐδὲ ἀληθής [3].

[*ὑποτεμνόμενος τὸν πλοῦν*: ἀντὶ τοῦ διὰ τῶν συντομωτάτων πλέων, ἵνα καταλάβῃ τὸν διωκόμενον· οὕτως Ξενοφῶν φησιν [4].]

Dem. 19. 259; Naber. Prolegg. p. 36. φιλίαν καὶ ξενίαν scripserat Demosthenes.

1) Photius. Cf. Eustath. p. 1437. 33; Hesych.; Thuc VII. 44; Herodot VIII. extr. Apud Thucydidem hodie legitur εἰ δ' αὐτοὶ μὴ ὑποκρίνοιντο; apud Herodotum autem ὑποκριναμένων Ἀθηναίων ἀπαλλάσσοντο.

2) Photius. Cf. Phryn. Lob. p. 196; B. A. p. 194. 6; 313. 3; Schol. Plat. Gorg. 469 B; Hellad p. 529. Qua ratione ipsi crines glabri esse dicuntur? Fortasse legendum: τὴν μὲν κόρρην.

3) Phryn. Bekk. p. 67. 5; Schol. Hermogenis apud Walz. Rhet. V. p. 486; B. A. p. 1073; Poll. III. 56; Aesch. frg. 439; Mein. Com. IV. p. 188; V. 21; Athen. IX. 385 B; Cobet Mnem. X. p. 54; XI. p. 235; Naber. Prolegg. p. 26. Pro ἐν Πέρσαις ἐν Περραιβίσι coniecit Naberus.

4) Photius. Cf Xen Hell. I. 6. 15; Cobet. Mnem. VI. 45.

[ὑποτροπιάζειν: ὅταν πεπαυμένης τῆς νόσου πάλιν ἐπινοσῇ τις 1).]

ὕπουλα γόνατα: καὶ ὕπουλον πόδα· καὶ ὕπουλον χεῖρα καὶ σῶμα· τὸ φλεγμαῖνον διά τινας πληγὰς καὶ ἐγγὺς τοῦ ἀφίστασθαι ὄν· τὸ δόξαν μὲν ἔχον ὑγιείας, ἔνδοθεν δὲ σαθρὸν καὶ φλεγμαῖνον· ὅθεν μεταφέρουσιν ἐπὶ τῶν εὐπρεπῶς μὲν διαλεγομένων, ἔνδοθεν δὲ ἐπιβουλευόντων 2).

ὕσπληξ: θηλυκῶς, οὐκ ἀρρενικῶς 3).

ὑστέρα δεκάτη: ἡ ἐξ εἰκάδος ἡμέρα καλεῖται ὑπὸ τῶν Ἀττικῶν, ἣν ἡμεῖς πρώτην καὶ εἰκάδα καλοῦμεν 4).

[ὑστέρας πληθυντικῶς λέγουσιν, οὐχὶ ὑστέραν 5).]

[ὑψαυχεῖν: ὑψηλοφρονεῖν. Σοφοκλῆς 6).]

Φ.

[φαινόλης: χιτών· οἱ δὲ παλαιοὶ ἐφεστρίδα 7).]

φάλαγξ: θηλυκῶς ὁ ἀράχνης. Πλάτων·

εἴξασιν ἡμῖν οἱ νόμοι τούτοισι τοῖσι λεπτοῖς
ἀραχνίοις, ἃν τοῖσι τοίχοις ἡ φάλαγξ ὑφαίνει 8).

---

1) Phryn. Bekk. p. 69. 19; Photius. Cf. B A. p. 312. 19; Phryn. Lob. p. 84.

2) Phryn. Bekk. p. 68. 5; Photius. Cf. Plat. Tim. 72 D; Gorg. 518 E.

3) Phryn. Bekk. p. 69. 11. Cf. Moeris p. 376. Rectius scribitur ὕσπληγξ; cf. Lob. Phryn. p. 71.

4) Photius.

5) Photius. Non expedio.

6) Photius; Phryn. Bekk. p. 68. 4. Cf. Hesych.; Soph. frg 953.

7) Photius. Cf. Hesych.; Poll. VII. 61. ἐφεστρίς apud Xen. Symp. IV. 38; Athen. III. 98 A; Plut. Lucull. 28.

8) Photius. Cf. Eustath. p. 924. 6; Et. M. p. 786. 50; Philem. p. 179; Cobet. Plat. Com. p. 195; Mein. Com. II. p. 620. ἀραχνιδίοις metri gratia coniecit Meinekius.

Φάλανθος: ὁ ἀναφαλαντίας, ὁ οὐδέπω μὲν φαλακρός, ὑπὸ δὲ τῆς οὐλότητος τῶν τριχῶν τὸ μέτωπον μεῖζον ἀναφαίνων· εἴρηται δὲ ἀπὸ τοῦ φαλοῦ, ὅπερ ἐστὶ τὸ λάμπρυσμα [1]).

Φάρμακον: τὸ κάθαρμα βραχέως· οἱ δὲ Ἴωνες ἐκτείνοντες λέγουσι φαρμακόν· οὗτοι γὰρ διὰ τὴν τῶν βαρβάρων παροίκησιν ἐλυμήναντο τῆς διαλέκτου τὸ πάτριον, τὰ μέτρα, τοὺς χρόνους· δηλοῖ καὶ Ἱππῶναξ [2]).

ΦΑΡΥΓΞ: θηλυκῶς [3]).

ΦΑΣΚΩΛΟΣ: ἡ ἱματιοφορίς [4]).

Φαῦλον: ἡμεῖς μὲν ἐπὶ τοῦ κακοῦ καὶ μοχθηροῦ τάσσομεν· παρὰ δὲ Πλάτωνι καὶ τοῖς ἄλλοις Ἀττικοῖς σημαίνει τὸ ἁπλοῦν καὶ ῥᾴδιον, καὶ τοῖς λοιποῖς [5]).

Φέρειν: λαμβάνειν· Ἀριστοφάνης Ἀχαρνεῦσιν·

ἐπέμψαθ' ἡμᾶς ὡς βασιλέα τὸν μέγαν
μισθὸν φέροντας δύο δραχμὰς τῆς ἡμέρας.

Μένανδρος Ὀλυνθίᾳ·

μετ' Ἀριστοτέλους γὰρ τέτταρας τῆς ἡμέρας
ὀβόλους φέρων.

καὶ ὁ μισθοφόρος ἀπὸ τούτου [6]).

---

1) Phryn. Bekk. p. 71. 17; 16. 31; Photius. Vide supra ἀναφαλαντίας. Pro οὐλότητος fortasse legendum ὀλιγότητος.

2) Photius. Cf. Gaisford. Hephaest. d. 254; Orac. Sib. 3. p. 361; Tzetz. Chil. 5. 756; Hippon. frg. 5. 6.

3) Eustath. p. 1390. 50. Cf. Phryn. Lob. p. 65; Herod. p. 475; Schol. Ar. Ran. 258. Epicharmum masculino usum esse, testatur Phrynichus. Praeterea ὁ φάρυγξ aqud Eur. Cycl. 214, qui ceteroquin feminimum adhibuit; cf. eiusdem fabulae vs. 355 et saepius. Sic quoque εἰς τὸν φάρυγα in nobilissimo Teleclidis fragmento apud Mein. Com II. p. 361. Itaque videntur utrumque genus admisisse Attici.

4) Eustath. p. 1446. 5; 1534. 51. Cf. Photius; Hesych.; B. A. p. 314. 4; Et. M. p. 789. 8; Poll. VII. 79; X. 137.

5) Photius. Cf. Schol. Plat. Rep. IV. 423 C; B. A. p. 194. 15; 315. 1; Phryn. Bekk. p. 69. 31.

6) Photius. Cf. Ar. Ach. 65; Mein. Com. IV. p. 177.

Φέρνην: τὴν προῖκα· καὶ Αἰσχίνης ὁ ῥήτωρ καὶ Μένανδρος [1]).

Φηλοῦν: ἀπατᾶν· Μένανδρος Ἁλιεῖ·

δύ᾽ οἰκίας

Φηλῶν γερόντων, ὡς λέγεις, ἀβελτέρων [2]).

Φθείρ: ἀρρενικῶς [3]).

Φιδάκνας: πιθάκνας. Δημοσθένης [4]).

ΦΙΛΙΠΠΟΣ: τῆς μέσης δασυνομένης τὸ προσηγορικόν· οὕτως γὰρ καὶ ἐν Τηρεῖ Σοφοκλέους ἀναγιγνώσκομεν·

Ἥλιε, Φιλίπποις Θρῃξὶ πρέσβιστον σέλας·

Φίλιππος δὲ ψιλῶς ὁ Μακεδών· καὶ ὠκύαλος μὲν δασέως ἡ ναῦς, ψιλῶς δὲ ὁ ἀνήρ [5]).

ΦΙΛΥΡΑ: φυτὸν φλοιὸν ἔχον βύβλου, παπύρῳ ὅμοιον, ἐξ οὗ τοὺς στεφάνους πλέκουσιν [6]).

Φλιοῦντα: ἀρρενικῶς οἱ Ἀττικοί· Ξενοφῶν φησιν· αὖθις δὲ ἐστράτευσαν εἰς τὸν Φλιοῦντα [7]).

Φνεῖ: μιμητικὸς ἦχος τῶν γαμψωνύχων. Ἀριστοφάνης [8]).

---

1) Photius Cf. Eustath. p. 742. 55; 1731. 55; Her. I. 93; Eur. Ion. 298; I. A. 47; Aesch. 2. 31.

2) Photius. Cf. Eustath. p. 781 11; Hesych; B. A. p. 315. 11; Et. M. 130. 51; Schol. Ar. Pax 1165; Mein. Com. IV. p. 77.

3) Phryn. Lob. p. 307. Cf. Moeris p. 392. De feminini usu nihil habemus compertum.

4) Photius. Cf. B. A. p. 290. 23; Moeris p 392; Ar. Equ. 789 ibique Schol.; Athen. XIII. 483 D; Dem. 20. 28.

5) Schol. Venet. ad Hom. Il. 15. 705. Cf. Soph. frg. 523; Xen. An I. 9. 5; Eur. Hec. 9. 428. ὠκύαλος navis est epitheton apud Hom. Il. 15. 705; Od. 12. 182; 15. 473; Soph. Ai. 696; nobilis Phaeacis nomen apud Hom. Od. 8. 111. Vide Cobet. Mnem. X. p. 53.

6) Eustath. ad Dion. Perieg. vs. 912. Cf. Photius; Bachm. A. G. p. 406. 23; Et. M. p. 795. 4.

7) Photius. Cf. Xen. Hell. VII. 2. 11. Apud Diod. Sic. αἱ Φλιαί.

8) Photius. Cf. Et. M. 796. 45; Luc. Lexiph. 19; Mein. Com. II. p. 1223.

φοβερός : ὁ φοβούμενος παρὰ Θουκυδίδῃ καὶ Φερεκράτει [1]).

ΦΡΑΤΡΙΑ: ἣν Ἴωνες πατρίαν· καὶ φράτορες οἱ τῆς αὐτῆς φρατρίας· οἱ δὲ ἀρχαῖοι φρατέρας φασὶ διὰ τοῦ ε· οὗ ἡ ὀρθὴ φρατήρ [2]).

[*φριμάξασθαι*: παρὰ Ἡροδότῳ· τὸ φρυάξασθαι, πεφυσῆσθαι [3]).]

[*φύλακος*: παρ' Ἡροδότῳ· κατὰ τοῦτο τῆς ἀκροπόλιος, τῇ οὐδεὶς ἐτέτακτο φύλακος [4]).]

ΦΥΣΚΗ: τὸ παχὺ ἔντερον, ὃ λέγουσιν οἱ ἰδιῶται φοῦσκαν [5]).

X.

[*χαλκεῖα*: ἑορτὴ Ἀθήνησιν, ἃ τινες Ἀθήναια καλοῦσιν, οἱ δὲ Πάνδημον διὰ τὸ ὑπὸ πάντων ἄγεσθαι [6]).]

ΧΑΜΑΖΕ: ἀεὶ περισπᾶται, τὸ δὲ χαμᾶθεν ὡς ἐπὶ πλεῖστον [7]).

ΧΑΡΑΞ: τὸ τῆς ἀμπέλου ὑπόστημα, θηλυκῶς· τὸ χαράκωμα τοῦ στρατοπέδου, ἀρρενικῶς· ὡς Δημοσθένης· καὶ Μένανδρος·

πολλοὶ γὰρ ἐκλελοιπότες

---

1) Photius Cf. Thuc. II. 3; IV. 128; VI. 55; Xen. Cyr. III. 3. 19; Plat. Rep. III. 413 D; Mein. Com. II. p. 354.

2) Eustath. p. 239. 32. Cf. Theodosium in B. A. p. 992. 11; Steph. Byz.; Et. M. p. 799. 34; Philem. in voce; Mein. Com. I. p. 218.

3) Suidas. Cf. Poll. V. 87; Ammon. p. 226; Greg. Cor. p. 275; Her. III. 87.

4) Suidas. Cf. Eustath. p. 1365. 44; Schol. Il. 24. 566; Herodotus I. 84.

5) Boissonad. A. G. I. p. 411. Cf. Suid.; Schol. Ar. Vesp. 1119.

6) Suidas. Cf. Eustath. p. 284. 36; 1547. 53; Harpocr. in voce.

7) Eustath. p. 999. 32. Cf. Moeris p. 409; Arcad. p. 183 14; Lob. Phryn. p. 94; Ar. Vesp. 249; Mein. Com. II. p. 490.

τὸν χάρακα τὰς κώμας ἐπόρθουν [1].

χάριεν: οἱ Ἀττικοὶ πρὸ δύο ἀναπέμπουσι· τὸ δὲ πρὸ μιᾶς κοινόν. Ἀριστοφάνης Πλούτῳ·

εἴ τί γ' ἔνεστι λαμπρὸν καὶ καλὸν
καὶ χάριεν ἀνθρώποισι, διὰ σὲ γίγνεται [2].

χαρτοφυλάκιον: τὰ παρὰ τὸ φυλάσσω ἅπαντα διὰ τοῦ ι γράφεται καὶ προπαροξύνεται· οἷον χαρτοφυλάκιον, θησαυροφυλάκιον, σκευοφυλάκιον καὶ τὰ τούτοις ὅμοια· πλὴν τοῦ σιτοφυλακεῖον καὶ νομοφυλακεῖον [3].

ΧΕΙΛΟΣ: πόα, χόρτος [4].

ΧΕΙΜΑΡΡΟΥΣ: τρῆμα νεώς· ἢ θηλυκῶς τρήμη· ὡς πλήμη, ὅθεν ἡ ἀντλία ἐκρεῖ [5].

ΧΙΤΩΝ: ὁ ζωστὸς καὶ γυναικεῖος· ὁ δὲ ἀνδρεῖος χιτωνίσκος, ὅ τινες ἐπενδύτην, τὸ δὲ βραχὺ χιτωνισκάριον· χιτώνιον δὲ καὶ χιτωνάριον λεπτὸν ἔνδυμα γυναικεῖον πολυτελές. Μένανδρος·

λελουμένη γὰρ ἡ ̓ταίρα καὶ διαφανὲς
χιτωνάριον ἔχουσα.

Ἀριστοφάνης·

ἐνδὺς τὸ γυναικεῖον τοδὶ χιτώνιον [6].

---

1) Eustath. p. 1390. 50. Cf. Moeris p. 410; Phryn. Bekk. p. 72. 1; Phryn. Lob. p. 61; Poll. IX. 15; Schol. Ar. Ach. 1141; Vesp. 1201; Harpocrat. p. 183. 16, ubi docet hunc versum esse desumptum e Menandri Aspide; cf. Mein. Com. IV. p. 91.

2) Suidas. Cf. Eustath. p. 1088. 7; 1128. 64; Ar. Plut. 144.

3) Suidas. θησαυροφυλάκιον apud Artemid. I. 74; νομοφυλάκιον apud Poll. VIII. 102. Cf. Lob. Phryn. p. 452. 575.

4) Eustath. p. 772. 63. Hesychius tam χιλός quam χειλός exhibet; neque erat causa idonea cur violato literarum ordine, hoc in illud mutaret Marcus Musurus, quod tamen M. Schmidt comprobavit. χειλός, quod sciam, nusquam comparet.

5) Eustath. p. 858. 41. Cf. Phryn. Lob. p. 234. 669; Hes. O. 628. Verba ἢ θηλυκῶς — πλήμη, ab argumento prorsus aliena, haud scio an interpolatori debentur.

6) Eustath. p. 1166. 51. Cf. Suid.; Moeris p. 460; Thom.

χόλικες: οἱ πολλοὶ ἀρρενικῶς, οἱ δ' ἀρχαῖοι θηλυκῶς [1]).

ΧΟΡΔΗ: πάλαι ποτὲ λινέαι ἦσαν αἱ χορδαί [2]).

ΧΟΡΤΑΖΕΣΘΑΙ: κυρίως μὲν ἐπὶ ὑποζυγίων παρὰ τὸν χόρτον, τίθεται δὲ καὶ ἐπὶ ἀνθρώπων [3]).

ΧΟΡΤΑΙΟΣ: χιτὼν ποδήρης δασὺς καὶ μαλλωτός, ἔχων χειρίδας [4]).

ΧΟΥΣ: ἀρρενικῶς [5]).

[χρηματίσασθαι: τὸ κερδᾶναι παρὰ Θουκυδίδῃ [6]).]

χρήστης: καὶ ὁ δανείζων καὶ ὁ δανειζόμενος· ὁ δὲ Ἀριστοφάνης χρήστας τοὺς δανειστὰς λέγει· ἡ μὲν γὰρ συνήθεια τοὺς χρεωφειλέτας δανειστὰς καλεῖ· Ἀθηναῖοι δὲ τοὺς μὲν δανειστὰς χρήστας λέγουσιν, τοὺς δὲ ὀφειλέτας χρεωφειλέτας [7]).

χρόα: ἡ χροιά· βαρυτόνως, ὡς ψόα [8]).

ΧΥΡΡΕ: ἐπίφθεγμα πρὸς τοὺς ὗς [9]).

Mag. p. 401. 4; Poll. IV. 118; Mein. Com. II. p. 1194; IV. 287. In Menandri fragmento ἡ 'τέρα correxit Bentleius.

1) Phryn. Bekk. p. 72. 5. Cf. Suid.; Phryn. Lob. p. 310; Moeris p. 404.

2) Eustath. p. 421. 28. Cf. Schol. Hom. Il. 18. 570.

3) Eustath. p. 883. 54. Cf. Bachm. A. G. p. 418. 17; Phryn. Lob. p. 64; Poll. VI. 43; Athen. III. 99 B; XV. 693 B; Mein. Com. III. p. 312.

4) Eustath. p. 1166. 53. Cf. Suid.; Poll. VII. 60; D. Hal. VII. 72.

5) Eustath. p. 1390. 50; 1504. 38; 1835. 19. Femininum apud Strab. XII. 8. 17.

6) Suidas. Cf. Thuc. VII. 13.

7) Suidas. Cf. Eustath. p. 1807. 12; Phryn. Lob. p. 468. 691; Schol. Ar. Nubb. 433.

8) Suidas. Cf. Eustath. p. 94. 3; Phryn. Lob. p. 410; B. A. p. 316. 1; Hellad. p. 530.

9) Eustath. p. 1752. 32; 855. 25. Cf. Nauck. Ar. Byz. p. 160. Apud Hesychium χύρρα.

Ψ.

ψακάζειν: διὰ τοῦ α, οὐ διὰ τοῦ ε [1]).

ΨΑΤΑΛΛΕΙΝ: εἰ καὶ μὴ ἐπὶ νευρᾶς, ἀλλ' οὖν ἐπ χορδῶν μουσικῶν κεῖται τὸ ψατάλλειν καὶ τὸ ψαθαλεῖν ἀντὶ τοῦ ψηλαφᾶν καὶ μαλάττειν· τὰ δ' αὐτὰ καὶ ψάλλειν ἐστίν· ὅθεν καὶ ὁ ψαλλόμενος, ὁ ἀκροώμενος ψάλλοντος [2]).

ψιλὴ γῆ: ἡ μὴ πεφυτευμένη.

πεφυτευμένη δ' αὕτη 'στιν ἡ ψιλὴ μόνον·

Πόλεσιν [3]).

ψίχες: ἀρρενικῶς, οἱ ψίχες καὶ τοὺς ψίχας [4]).

ψό: ἐπὶ τοῦ σαπροῦ καὶ μὴ ἀρέσκοντος· ἔστι δὲ ἀποκομματικὸν λεξείδιον· ψόθον γὰρ καλοῦσιν· Ἀριστοφάνης·

πλέω γράσου τε καὶ ψόθου·

οἷον καὶ ῥύπου. Αἰσχύλος Θεωροῖς [5]).

[ψόας ἢ ψοίας ἢ ὅπῃ χρὴ καλεῖν παρ' οὐδένι τῶν Ἀττικῶν εὗρον· οἱ δὲ παλαιοὶ γυμνασταὶ ἀλώπεκα προσαγορεύουσιν [6]).]

ΨΥΛΛΑ: θηλυκῶς· παρὰ δὲ Ἡροδότῳ Ψύλλοι ἔθνος Λιβύης·

---

1) Phryn. Bekk. p. 73. 24. Cf. Eustath. p. 1071. 9; 1625. 30; Moeris p. 418.

2) Eustath. p. 1914. 25. Cf. Suid.; Hesych.; Moeris p. 421; Mein. Com. II. p. 414. 635. Pro μαλάττειν lege ψαλάττειν.

3) Suidas. Cf. Dem. 20. 115; Xen. Cyn. IV. 6; V. 7; Lys. 7. 7; Mein. Com. II. p. 509. Eupolidis nomen excidit.

4) Photius. Cf. Lob. Paral. p. 104.

5) Photius. Cf. Eustath. p. 855. 24; B. A. p. 1432; Soph. frg. 461; Aesch. frg. 76; Mein. Com. II. p. 1223.

6) Photius. Cf. Phryn. Lob. p. 300. De ἀλώπηξ cf. Ath. IX. 399 B; Poll. II. 185. Scribitur etiam ψύα. Vide Mein. Com. IV. p. 80.

καὶ τὸ ἐν τῇ Μεσσηνίᾳ Μενάνδρου κύριον ὄνομα· ὅτι δὲ τὸ ζῷο τὸ μικρὸν ἀρρενικῶς Ἐπίχαρμος εἶπεν καὶ ἕτεροι [1].

ψῦχος: τὸ ῥῖγος· Ἡρόδοτος· ἀλλὰ καὶ Ἕρμιππος [2].

ψῶζα: νόσος τις· Εὔπολις Μαρικᾷ·

ὃς θυμήνας τοῖς στρατιώταις λοιμὸν καὶ ψῶζαν ἔπεμψεν.

οἱ δέ φασι καὶ τὸ τῆς νόσου εἶδος ὅτι κνησμὸς μετὰ δυσωδίας [3].

ψωμός: ὡς ἡμεῖς· Ἐπίλυκος [4].

ψωρᾶν καὶ βραγχᾶν διτυλλάβως λέγουσιν [5].

Ω.

ΩΑ: μηλωτή, διφθέρα· οἷς γὰρ τὸ πρόβατον [6].

ὧδε: οὐ μόνον τὸ οὕτως, ἀλλὰ καὶ τὸ ἐνθάδε ὡς ἡμεῖς. Κρατῖνος Δραπετίσι·

τοὺς ὧδε μόνον στασιάζοντας καὶ βουλομένους τινὰς εἶναι.

Ἀριστοφάνης Κωκάλῳ·

ἐκδότω δέ τις
καὶ ψηφολογεῖον ὧδε καὶ δίφρω δύο.

καὶ Πλάτων που κέχρηται ἀντὶ τοῦ δεῦρο καὶ ἐνθάδε· τὸ δὲ οὕτως ἐν τοῖς πλείστοις δηλοῖ. Εὔπολις Ταξιάρχαις·

οὐκ ἦν φυλάττῃ γ' ὧδ' ἔχων τὴν ἀσπίδα [7].

---

1) Photius. Cf. Eustath. p. 1390. 50; Moeris p. 418; Phryn. Lob. p. 146; Schol. Ar. Plut. 518; Her. IV. 173; Mein. Com. IV. p. 80; Steph. Byz.; Agroetas apud Hdn. π. μ. λ. p. 1122.

2) Photius. Cf. Her. IV. 28; Mein. Com. II. p. 417.

3) Photius. Cf. Et. M. 819. 42; Zonar. 1878; Mein. Com. II. p. 506. Apud Hesychium ψώια.

4) Photius. Cf. Mein. Com. II. p. 889.

5) Photius. Cf. Moeris p. 419; Phryn. Lob. p. 80; Plat. Gorg. 494 C; Arist. H. A. 8. 21. Cf. supra λιθῶντας.

6) Eustath. p. 1828. 48. Cf. Phot. s. vv. ὀαί et ὀάς; Moeris p. 287; Lob. Phryn. p. 495; Philem in voce.

7) Photius. Cf. Eustath. p. 792. 2; 1149. 6; Antiatt. p. 116.

ΩΖΕΙΝ: τὸ θαυμάζειν, ὡς ὢ λέγειν, καθὰ καὶ οἰμώζειν τὸ οἴμοι λέγειν καὶ φεύζειν τὸ φεῦ λέγειν [1].

ὦ μέλε: παρὰ τοῖς νεωτέροις ὑπὸ τῶν γυναικῶν λέγεται μόνον· ὡς τὸ ὦ τάλαν· παρὰ δὲ τοῖς παλαιοῖς καὶ ὑπ' ἀνδρῶν· καὶ ἐν Ἱππεῦσιν Ἀριστοφάνους καὶ ἐν Θεαιτήτῳ Πλάτωνος· καὶ Μένανδρος Συνερώσῃ·

ἄφες τὸν ἄνθρωπον. τί κόπτεις, ὦ μέλε; [2].

ΩΝΕΤΟΝ: παρὰ Θουκυδίδῃ τὸ ἐκίνουν καὶ περιῆγον· ὄνος γὰρ τοῦ μύλωνος τὸ κινούμενον· καὶ αἱ τοιαῦται μηχαναὶ ὄνοι [3].

ὠνησάμην οὐ λέγουσιν οἱ Ἀττικισταί, ἀλλ' ἀντ' αὐτοῦ τὸ ἐπριάμην, καίτοι καὶ ὠνεῖσθαι καὶ ὠνήσατο καὶ ὠνούμενος καὶ τὰ ἄλλα λέγοντες [4].

Ὠρομέδων: ὁ Πὰν παρὰ τὸ μέδειν τῶν ὀρῶν; [5].

ὡς ἔπος εἰπεῖν: τοῦτο σχηματίζεται παρὰ τοῖς παλαιοῖς καὶ ὡς εἰπεῖν ἔπος καὶ ὡς ἔπος φάναι καὶ ὡς φάναι

29; Mein. Com. II. p. 46; 1093. 528. Multa inde ab Aristarchi aetate de hac significatione verbi ὧδε disputaverunt viri docti. Vide inter alia Lehrs. Stud. Arist. p. 84 sqq.; Hermann. Opusc. I. 340; Buttmann. Ausführl. Gramm. II. p. 285. Respicit Grammaticus locos Platonicos quales προὔτρεψάς με ὧδε ἀφικέσθαι (Protag. 328 D).

1) Eustath. p. 1279. 35. Cf. Photius; Hesych.; Schol. Ar. Vesp. 1515; Aesch. Eum. 121.

2) Suidas. Cf. Ar. Eq. 669; Plat. Theaet. 178 E; Ruhnk. Tim. p. 279; Mein. Com. IV. p. 204.

3) Eustath. p. 862. 38. Cf. Suidas; Phryn. Bekk. p. 57. 21; Thom. Mag. 407. 14; Thuc. VII. 25 ibique Schol.; Mein. Com. II. 772.

4) Helladius in Photii Bibliotheca Cod. 279 p. 529 B 29 ed. Bekker. Cf. Phryn. Lob. p. 137; Schol. Ar. Plut. 7; Herodian. Phil. p. 453; Poll. III. 26. Corrupta haec esse apparet. Pro ἀττικισταί repone Ἀττικοί. In reliquis fortasse ὠνήσεται et ἐωνημένος scribendum.

5) Schol. ad Theocr. VII. 45.

